

ภาคินิพนธ์

เรื่อง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเทศกาลของประเทศญี่ปุ่น

โดย

นางสาวศรัณยา ยุทธสมภพ

รหัสนักศึกษา 05550778

เสนอ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิเศก ปันสุวรรณ

ภาคินิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2558

คำนำ

ภาคนิพนธ์ฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อประกอบการศึกษาในรายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ สาขาวิชา เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ เนื่องจากในปัจจุบันการท่องเที่ยวกำลังได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการท่องเที่ยวในประเทศไทย ญี่ปุ่น ในรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเทศกาลต่างๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้จัดทำ ภาคนิพนธ์ฉบับนี้ขึ้น โดยศึกษาเรื่องการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเทศกาลของประเทศญี่ปุ่น ซึ่งประกอบไปด้วยข้อมูลนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น และแหล่งท่องเที่ยว รูปแบบกิจกรรมต่างๆ รวมถึงเปรียบเทียบรูปแบบและกิจกรรมของเทศกาลไทยกับญี่ปุ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว และศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวในประเทศไทย กรณีศึกษา เทศกาลลอยกระทง เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่มีความสนใจศึกษา หากภาคนิพนธ์ฉบับนี้มีข้อผิดพลาดประการใด ผู้วิจัยต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้

ศรัณยา ยุทธสมภพ

ผู้วิจัย

กิตติกรรมประกาศ

ในการศึกษาวิจัยเรื่องการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเทศกาลของประเทศญี่ปุ่น สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิเศก ปั่นสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่คอยดูแลเอาใจใส่และให้คำปรึกษา ตลอดจนตรวจสอบแก้ไขและให้คำแนะนำแก่ผู้ศึกษาตั้งแต่เริ่มดำเนินการศึกษาจนสำเร็จการศึกษา และขอขอบพระคุณอาจารย์ หทัยวรรณ เจริญกิริติกานนท์ อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาปัจจุบันตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ ที่ได้ช่วยตรวจสอบความถูกต้องของภาษาญี่ปุ่น ในการทำแบบสอบถามความคิดเห็นของชาวญี่ปุ่น

ขอขอบพระคุณทุกคนในครอบครัวที่ให้กำลังใจ และให้คำชี้แนะในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้ศึกษาจนสามารถดำเนินการศึกษาได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอบคุณพี่ๆ สำหรับการแบ่งปันข้อมูลงานวิจัย ความช่วยเหลือ และคำแนะนำต่างๆ ขอขอบคุณเพื่อนๆ สำหรับกำลังใจที่ทำให้ผู้ศึกษาผ่านพ้นอุปสรรคมาได้ด้วยดีจนงานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วง

ศรัณยา ยุทธสมภพ

20 เมษายน 2559

หัวข้อวิจัย การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเทศกาลของประเทศญี่ปุ่น
ผู้จัดทำ นางสาวศรัณยา ยุทธสมภพ
รหัสนักศึกษา 05550778
ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิเศก ปั่นสุวรรณ
ปีการศึกษา 2558

บทคัดย่อ

ในปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกำลังได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั่วโลก เทศกาลต่างๆ เป็นสิ่งดึงดูดความน่าสนใจแก่นักท่องเที่ยว ในการศึกษาครั้งนี้จึงได้ทำการศึกษาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเทศกาลของประเทศญี่ปุ่น โดยศึกษาถึงนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศญี่ปุ่น แหล่งท่องเที่ยวและรูปแบบกิจกรรมต่างๆ รวมถึงยังได้ทำการเปรียบเทียบรูปแบบกิจกรรมของเทศกาลไทยและญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังได้ทำการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวในช่วงเทศกาลลอยกระทงของไทย ผลการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า การดำเนินนโยบายการท่องเที่ยวของญี่ปุ่นนั้นถือได้ว่าประสบความสำเร็จ เนื่องจากการดำเนินนโยบายเกี่ยวกับการเผยแพร่วัฒนธรรมของญี่ปุ่น ไปสู่สายตาชาวโลกนั้น ทำให้นักท่องเที่ยวต่างมีความสนใจและอยากเดินทางมาท่องเที่ยวญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นทุกปี ในส่วนของการจัดรูปแบบกิจกรรมต่างๆของญี่ปุ่นนั้นก็มีความน่าสนใจ โดยการจัดเทศกาลต่างๆขึ้นทั่วทุกภูมิภาคของญี่ปุ่น เทศกาลสามารถแบ่งเป็น เทศกาลตามความเชื่อ ศาสนา วัฒนธรรม และเทศกาลตามธรรมชาติ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับรูปแบบและกิจกรรมต่างๆของเทศกาลไทยนั้น ได้พบว่าเทศกาลไทยจะเน้นการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมมากกว่าญี่ปุ่น นอกจากนี้การศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่มาร่วมงานเทศกาลลอยกระทง พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาเพื่ออยากสัมผัสประเพณี วัฒนธรรมไทย และอยากมาเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆในช่วงเทศกาลลอยกระทง ดังนั้นการวางแผนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเกี่ยวกับเทศกาลในไทย จึงทำให้เทศกาลของไทยเป็นที่รู้จักแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติมากยิ่งขึ้น โดยการกำหนดนโยบายและการทำการประชาสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาท่องเที่ยวที่ไทยและทำให้เป็นที่รู้จักแก่สายตาชาวโลก

คำสำคัญ : การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม, เทศกาล, ประเทศญี่ปุ่น, ประเทศไทย

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
บทคัดย่อ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญภาพ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญแผนภูมิ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	
2.1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	4
- นิยามความหมาย	4
- แนวคิดและหลักการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	5
- องค์ประกอบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	5
- ประเภทของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	7
2.2 แนวคิดและทฤษฎี	8
- ทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ (Motivation)	8
- แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยว	10
- นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของญี่ปุ่น	12
2.3 ข้อมูลพื้นฐาน	16

- ข้อมูลพื้นฐานของประเทศญี่ปุ่น	16
- ข้อมูลพื้นฐานของประเทศไทย	21
2.4 ประวัติความเป็นมาของเทศกาล	25
- เทศกาลญี่ปุ่น	26
- เทศกาลไทย	42
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	49
บทที่ 3 วิธีการศึกษา	
3.1 แหล่งที่มาของข้อมูล	51
3.2 การจัดกระทำข้อมูล	51
3.3 วิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล	52
3.4 เครื่องมือหรือเทคนิคที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล	52
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
4.1 ศึกษานโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น	53
4.2 ศึกษาแหล่งท่องเที่ยวและรูปแบบกิจกรรมในภูมิภาคต่างๆในประเทศญี่ปุ่น	58
4.3 ศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบและกิจกรรมของเทศกาลไทยกับญี่ปุ่น ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว	69
4.4 ศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย กรณีศึกษา เทศกาลลอยกระทง	72
บทที่ 5 สรุปและอภิปรายผลการศึกษา	
5.1 สรุปผลการศึกษา	78
5.2 อภิปรายผล	80
5.3 ข้อเสนอแนะในงานวิจัย	80
บรรณานุกรม	81
ภาคผนวก	90
ประวัติผู้วิจัย	93
แบบออนไลน์สิทธิ์ภาคินพนธ์	94

สารบัญภาพ

	หน้า
รูปที่ 1 สัญลักษณ์ Japan Tax-free	14
รูปที่ 2 โลโก้ Japan Endless Discovery	15
รูปที่ 3 แผนที่ประเทศญี่ปุ่น	16
รูปที่ 4 ศาลเจ้าฟูชิมิ อินาริ	19
รูปที่ 5 วัดอาซากุสะ (วัดในศาสนาพุทธ)	20
รูปที่ 6 แผนที่ประเทศไทย	22
รูปที่ 7 พยากรณ์การบานของดอกซากุระ ในแต่ละพื้นที่ ปี 2015	27
รูปที่ 8 เจดีย์ชูเร โตะ	28
รูปที่ 9 ภาพเทศกาลทานาบาตะที่จัดขึ้นในเมืองเซ็นได	30
รูปที่ 10 เทศกาลหิมะซัปโปโร	30
รูปที่ 11 ดอกไม้ไฟบริเวณแม่น้ำสุมิตะ	32
รูปที่ 12 รูปตะเกียงที่ศาลเจ้าคะซุงะ	33
รูปที่ 13 ขบวนแห่เทศกาลซันจะ	34
รูปที่ 14 ขบวนแห่เทศกาลก๊อง	35
รูปที่ 15 โคมไฟแสดงถึงนักดาบสู้กับปีศาจร้าย	37
รูปที่ 16 งานเทศกาลอาคิตะ	38
รูปที่ 17 งานเทศกาลจิไต	39
รูปที่ 18 ชิชิบุโยมัตสึริ	40
รูปที่ 19 เทศกาลคาระซึคุนจิ	41
รูปที่ 20 เทศกาลดอกเบญจมาศที่ศาลเจ้าคาซามะ	42
รูปที่ 21 งานสงกรานต์ที่เชียงใหม่	43
รูปที่ 22 ขบวนแห่เทียนพรรษา	45
รูปที่ 23 เทศกาลลอยกระทงจังหวัดสุโขทัย	46
รูปที่ 24 เทศกาลดอกบัวตอง	47
รูปที่ 25 เทศกาลผีตาโขนที่จังหวัดเลย	48

รูปที่26 ตะเกียงที่ศาลเจ้าคะซุงะ	59
รูปที่27 ขบวนแห่เทศกาลซันจะ	60
รูปที่28 ขบวนแห่เทศกาลกื่อง	60
รูปที่29 งานเทศกาลทานาบาตะที่เมืองเซ็นได	61
รูปที่30 งานเทศกาลดอกไม้ไฟจัดบริเวณแม่น้ำซุมิดะ	62
รูปที่31 ขบวนแห่ในงานเทศกาลเนบุดะ	62
รูปที่32 งานเทศกาลอาคิตะ	63
รูปที่33 งานเทศกาลจิได	64
รูปที่34 ขบวนเกี่ยวในงานเทศกาลชิชิบุโยมัตสึริ	65
รูปที่35 เทศกาลการะซึคุนจิ	66
รูปที่36 ดอกซากุระบริเวณทะเลสาบคาวาฟูจิโกะ	66
รูปที่37 งานเทศกาลหิมะซัปโปโร	67
รูปที่38 เทศกาลดอกเบญจมาศที่ศาลเจ้า Kasama Inari	68
รูปที่39 นักท่องเที่ยวคนที่ 1	73
รูปที่40 นักท่องเที่ยวคนที่ 2	74

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่1 ตารางนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น	54
ตารางที่2 ตารางท่องเที่ยวแบบรายปีของเทศกาลต่างๆในประเทศญี่ปุ่น	58
ตารางที่3 ตารางเปรียบเทียบรูปแบบและกิจกรรมของเทศกาลไทยกับญี่ปุ่น ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว	69
ตารางที่4 ตารางศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย กรณีศึกษา เทศกาลลอยกระทง	75

สารบัญแผนภูมิ

	หน้า
แผนภูมิที่ 1 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวในญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 2010-2015	57
แผนภูมิที่ 2 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวไทยที่มาท่องเที่ยวในญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 2010-2015	57

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนี้ โลกกำลังให้ความสำคัญเกี่ยวกับการนำเอาวัฒนธรรมมาเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศ ซึ่งหลายประเทศได้ให้ความสำคัญในการรื้อฟื้นวัฒนธรรมของตนเองขึ้นมา เพื่อเป็นการถ่ายทอดและพยายามบอกเล่าให้ต่างชาติได้รับรู้และให้ความสนใจ (ชนันชัย สิงห์มาตย์, 2554) ในหลายประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เห็นถึงความสำคัญในการนำเอาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมาเป็นทางเลือกให้กับนักท่องเที่ยวที่มีความสนใจทางด้านวัฒนธรรม ประเพณี ประวัติศาสตร์ รวมถึงเทศกาลในแต่ละพื้นที่นั้นๆ

ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ญี่ปุ่นถือเป็นประเทศที่ประสบความสำเร็จทางการท่องเที่ยวจากตลอดปี ค.ศ. 2003 ทางองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (Japan National Tourism Organization) ร่วมกับกรมการท่องเที่ยวรัฐบาลญี่ปุ่น จัด “Visit Japan Campaign” ขึ้นเพื่อโปรโมทให้นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกเดินทางมาประเทศญี่ปุ่น โดยมีเป้าหมายอยู่ที่ 10 ล้านคน เนื่องจากองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (JNTO) มีเป้าหมายอยากให้ประเทศญี่ปุ่นกลายเป็น “ประเทศที่มีรายได้หลักจากการท่องเที่ยว” (องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2558) ซึ่งถือเป็นโครงการที่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก เพราะญี่ปุ่นสามารถทำให้นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกมาเที่ยวญี่ปุ่นได้เป็นจำนวน 10 ล้านคน จากการส่งเสริมนโยบายการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่น การยกเว้นวีซ่าท่องเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยว ตลอดจนจนถึงการใช้สื่อประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวญี่ปุ่น ทั้งการจัดนิทรรศการการท่องเที่ยวญี่ปุ่นในต่างประเทศ การเร่งสร้างความนิยมของญี่ปุ่นผ่านสื่อต่างๆ ทั้งด้านวัฒนธรรมอาหารและเทศกาลต่างๆ จึงทำให้ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่นักท่องเที่ยวทั่วโลกรู้จักและการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวต่างๆ ทำให้นักท่องเที่ยวอยากเดินทางมาสัมผัสวัฒนธรรมญี่ปุ่นด้วยตัวเองมากขึ้น เนื่องจากประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีความสมบูรณ์ทางด้านวัฒนธรรม เห็นได้จากประวัติศาสตร์ความเป็นมาอันยาวนาน ความหลากหลายทางด้านภูมิอากาศที่มีฤดูกาล 4 ฤดู ซึ่งได้แก่ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูใบไม้ร่วง และฤดูหนาว ด้วยลักษณะทางภูมิศาสตร์ของประเทศที่ทอดตัวเป็นแนวยาว ทำให้เกิดวัฒนธรรมและเทศกาลที่หลากหลายแตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาค

งานเทศกาลต่างๆ ของญี่ปุ่นนั้นถือเป็นองค์ประกอบที่เผยให้เห็นถึง ความนึกคิดของชาวญี่ปุ่น การกำเนิดของงานเทศกาลต่างๆ จะเกี่ยวข้องกับเรื่องราวก่อนประวัติศาสตร์ ที่เดือนความทรงจำให้นึกถึงค่านิยมที่ยึดถือกันมานาน (องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2558) เทศกาลที่ได้รับความนิยมและเป็นที่ยึดถือกันอย่างแพร่หลายในกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในประเทศไทย ได้แก่ เทศกาลชมดอกซากุระ ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายนของทุกปี จะเป็นช่วงที่ซากุระเริ่มบาน นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกต่างมาชื่นชมดอกซากุระกันในช่วงเวลานี้ เทศกาลทานาบาตะหรือเทศกาลแห่งดวงดาว เป็นเทศกาลที่จัดขึ้นในวันที่ 7 เดือนกรกฎาคมของทุกปี ซึ่งจะจัดขึ้นทั่วทุกภูมิภาคในประเทศไทย เทศกาลหิมะซัปโปโร เป็นเทศกาลหิมะที่มีชื่อเสียงของเมืองซัปโปโร ในงานจะมีการจัดแสดงผลงานการแกะสลักหิมะหรือน้ำแข็งของชาวญี่ปุ่นและชาวต่างชาติ ซึ่งเทศกาลต่างๆ ที่จัดขึ้นในญี่ปุ่นล้วนแสดงให้เห็นถึงความรักและการชื่นชมในธรรมชาติของคนญี่ปุ่นอย่างชัดเจน

ประเทศไทยนับเป็นหนึ่งในประเทศที่มีความอุดมสมบูรณ์ทางวัฒนธรรม เห็นได้จากประวัติศาสตร์ความเป็นมาที่ยาวนานของประเทศ การเปิดกว้างในการนับถือศาสนา ความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ศิลปวัฒนธรรมประจำชาติที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะในแต่ละท้องถิ่น เกิดการเปลี่ยนแปลงผสมผสาน หล่อหลอม พัฒนาตามกาลเวลา ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรุ่งเรืองทางด้านวัฒนธรรมในแผ่นดินไทย ที่มีการสืบสานผ่านกาลเวลาอย่างยาวนาน ประเทศไทยจึงนับได้ว่าเป็นประเทศหนึ่งที่ได้มีไปด้วยต้นทุนทางวัฒนธรรม (Cultural Capital) ไม่น้อยกว่าประเทศใดในโลก (องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน, 2556) ในปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกำลังได้รับความนิยมอย่างมาก นักท่องเที่ยวสามารถเรียนรู้ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณีและเทศกาล ผ่านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้ ซึ่งเทศกาลในประเทศไทยที่ได้รับความนิยมและเป็นที่ยึดถืออย่างดีในหมู่นักท่องเที่ยว ได้แก่ เทศกาลสงกรานต์ เทศกาลลอยกระทง เป็นต้น การจัดเทศกาลต่างๆ ขึ้นถือเป็นการช่วยส่งเสริมความสำคัญของวัฒนธรรมและประเพณีอันดีงามของไทยให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น

จากความน่าสนใจดังกล่าว ผู้วิจัยใคร่ศึกษา “การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเทศกาลของประเทศไทย” เพื่อให้เห็นถึงรูปแบบการท่องเที่ยวที่ผสมผสานวัฒนธรรมท้องถิ่นในการดำรงชีวิตของคนญี่ปุ่นนั้นๆ ผ่านการท่องเที่ยวในช่วงเทศกาลต่างๆ ของประเทศไทย ตลอดจนถึงประวัติความเป็นมาของแต่ละเทศกาล กิจกรรมต่างๆ และสถานที่จัดงาน เพื่อนำมาศึกษาและทำความเข้าใจกับเทศกาลในประเทศไทย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาด้านนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น
2. เพื่อศึกษาแหล่งท่องเที่ยวและรูปแบบกิจกรรมในภูมิภาคต่างๆในประเทศญี่ปุ่น
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบและกิจกรรมของเทศกาลไทยกับญี่ปุ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว
4. เพื่อศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย กรณีศึกษา เทศกาลลอยกระทง

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น
2. ทำให้ทราบแหล่งท่องเที่ยวและรูปแบบกิจกรรมในภูมิภาคต่างๆในประเทศญี่ปุ่น
3. ทำให้ทราบความเหมือนและความต่างระหว่างเทศกาลไทยกับญี่ปุ่น
4. ทำให้ทราบพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย กรณีศึกษา เทศกาลลอยกระทง

นิยามศัพท์เฉพาะ

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (cultural tourism) หมายถึง การเดินทางของผู้คนหรือกลุ่มคนจากสถานที่ที่อยู่ประจำไปยังท้องถิ่นอื่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการท่องเที่ยว การแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ ประกอบการเรียนรู้ การสัมผัส การชื่นชมกับเอกลักษณ์ความงดงามทางวัฒนธรรม คุณค่าทางประวัติศาสตร์ วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของกลุ่มชนอื่น และความแตกต่างทางวัฒนธรรมของชนต่างสังคม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานนิยามคำว่า “เทศกาล” ไว้ว่า “คราวสมัยที่กำหนดไว้เป็นพิเศษเพื่อทำบุญและการรื่นเริงในท้องถิ่น เช่น ตรุษ สงกรานต์ เข้าพรรษา สารท; คราว เช่น ชาวนาไม่ได้ทำนาสิ้นสองเทศกาลมาแล้ว” คำที่มีความหมายคล้ายเทศกาลความหมายแรกอีกคำหนึ่งคือ “นักษัตฤกษ์” พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานนิยามคำนี้ไว้ว่า “งานรื่นเริงตามธรรมเนียม ตามฤดูกาล เช่น งานสงกรานต์ งานลอยกระทง” สองคำนี้มีจุดเน้นต่างกัน เทศกาล เน้นช่วงเวลา นักษัตฤกษ์ เน้นงานรื่นเริงในเทศกาล และเจาะจง เฉพาะเทศกาลตามฤดูกาล (ถาวร ลิกขโกศล, 2557)

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

2.1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

2.1.1 นิยาม ความหมาย

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีนักวิชาการหรือผู้ให้คำจำความไว้ ดังนี้

ราณี อิศัยกุล (2557) ได้กล่าวถึง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (Cultural Tourism) หมายถึง การท่องเที่ยวที่มีจุดมุ่งหมายหรือแรงจูงใจเพื่อชม ร่วมกิจกรรม ศึกษาหรือเรียนรู้วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ วิถีชีวิตความเป็นอยู่ ศิลปะแขนงต่างๆ มรดกภูมิปัญญาหรือเทศกาลประเพณีท้องถิ่น เพื่อความเพลิดเพลิน หรือเพิ่มพูนทักษะส่วนบุคคลที่อาจแตกต่างกันไป แต่ละคนและแต่ละสถานที่ที่เยี่ยมชมตามความสนใจของแต่ละบุคคล การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจึงมีขอบเขตกว้างขวางในการศึกษาหรือเรียนรู้ในสิ่งที่แสดงความเป็นวัฒนธรรม

วรรณา วงษ์วานิช (2546) ได้กล่าวถึง การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม การท่องเที่ยวรูปแบบนี้จัดขึ้นเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เที่ยวชมงานเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น เนื่องจากในเทศกาลต่างๆ 1.เป็นการสืบทอดและรักษามรดกทางวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่นไว้ โดยประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเพื่อประโยชน์ของท้องถิ่น ซึ่งมีหลักเกณฑ์สำคัญคือ เป็นประเพณี หรือวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ที่เด่นของแต่ละท้องถิ่น และสมควรที่จะดำรงรักษาให้คงไว้สืบไป 2. เจ้าของพื้นที่ร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งด้านการวางแผน การจัดการ และการอนุรักษ์ 3.มีวิทยากรและมัคคุเทศก์ประจำท้องถิ่น 4.มุ่งให้นักท่องเที่ยวได้รับทั้งความรู้ ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ความประทับใจ และประสบการณ์ในการดำรงชีวิตในสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างไปจากเดิม

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนาและเพ็ญศิริ ศรีคำภา (2557) ได้กล่าวถึง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึงการเดินทางของผู้คนหรือกลุ่มคนจากสถานที่ที่อยู่ประจำไปยังท้องถิ่นอื่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการท่องเที่ยว การแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ ประกอบการเรียนรู้ การสัมผัส การชื่นชมกับเอกลักษณ์ความงดงามทางวัฒนธรรม คุณค่าทางประวัติศาสตร์ วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของกลุ่มชนอื่น และความแตกต่างทางวัฒนธรรมของชนต่างสังคม

2.1.2 แนวคิดและหลักการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

แนวคิดของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมก็เหมือนแนวคิดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยได้รับการตอบสนองเป็นอย่างดีทั้งภาครัฐและเอกชนในการตระหนักถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม จึงก่อให้เกิดกระแสเรียกร้องหลัก 3 ประการดังต่อไปนี้

1. กระแสความต้องการของชาวโลกให้เกิดจิตสำนึกการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว เป็นกระแสความต้องการของประชาชนทั่วโลกให้เกิดการสร้างจิตสำนึกในแง่การอนุรักษ์ต่อสิ่งแวดล้อมระดับท้องถิ่นจนถึงขอบข่ายกว้างขวางไปทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอนุรักษ์ระบบนิเวศ เพื่อคงความหลากหลายทางชีวภาพเอาไว้

2. กระแสความต้องการของนักท่องเที่ยวให้เกิดการศึกษาเรียนรู้ในแหล่งท่องเที่ยว เป็นกระแสความต้องการที่มีมากขึ้น ในหมู่นักท่องเที่ยวที่ต้องการได้รับความรู้ความเข้าใจเรื่องการท่องเที่ยว มากกว่าความสนุกเพลิดเพลินเพียงอย่างเดียว เพื่อสร้างความพึงพอใจแก่นักท่องเที่ยวรูปแบบใหม่

3. กระแสความต้องการของชุมชนท้องถิ่นการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นกระแสความต้องการของชุมชนท้องถิ่นที่จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อเป็นหลักประกันให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง และชุมชนท้องถิ่นยอมรับในผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่จะได้รับ เพื่อให้เกิดการกระจายรายได้ที่เหมาะสม

2.1.3 องค์ประกอบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นการท่องเที่ยว เพื่อเรียนรู้ผู้อื่นและย้อนกลับมามองตัวเองอย่างเข้าใจในสรรพสิ่งของโลกที่ไม่สามารถแยกตัวออกจากกันได้ ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ฉะนั้นองค์ประกอบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่สำคัญจึงควรมี 6 ด้าน ตามองค์ประกอบของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนดังต่อไปนี้คือ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนาและเพ็ญศิริ ศรีคำภา, 2557)

1. องค์ประกอบด้านแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น อันประกอบด้วยสิ่งดึงดูดใจ 10 ประการคือ

- ประวัติศาสตร์และร่องรอยทางประวัติศาสตร์ที่ยังปรากฏให้เห็น
- โบราณคดีและพิพิธภัณฑ์สถานต่างๆ
- งานสถาปัตยกรรมเก่าแก่ดั้งเดิมในท้องถิ่นและสิ่งปลูกสร้าง ผังเมือง รวมทั้งซากปรักหักพัง
- ศิลปะ หัตถกรรม ประติมากรรม ภาพวาด รูปปั้น และแกะสลัก
- ดนตรี การแสดงละคร ภาพยนตร์ มหรสพต่างๆ

- ภาษาและวรรณกรรม รวมถึงระบบการศึกษา
- วิถีชีวิต เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย การทำอาหาร ธรรมเนียมการรับประทานอาหาร
- ประเพณี วัฒนธรรมพื้นบ้าน ขนบธรรมเนียมและเทศกาลต่างๆ
- ลักษณะงานหรือเทคโนโลยีต่างๆ ที่มีการนำมาใช้เฉพาะท้องถิ่น

2.องค์ประกอบด้านกระบวนการศึกษาลี้แวดล้อม เป็นการทองเทียวที่มีกระบวนการศึกษา ลี้แวดล้อม โดยมีการศึกษาเรียวรู้สภาพลี้แวดล้อมและระบบนิเวศในแหล่งทองเทียวทางวัฒนธรรม เพื่อ ปลุกจิตสำนึกที่ถูคต้องในการอนุรักษ์สภาพลี้แวดล้อมให้แก่อู่เกี่ยวข้องกับการทองเทียว

3.องค์ประกอบด้านธุรกิจทองเทียว เป็นการทองเทียวที่มีการให้บริการทางทองเทียวโดย ประกอบธุรกิจการทองเทียว เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักทองเทียว และได้ผลตอบแทนในกำไรสู้ ธุรกิจทองเทียว ซึ่งผู้ประกอบธุรกิจทองเทียวจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับลี้แวดล้อมศึกษา อี้กท้ั้งช่วย อนุรักษ์ทรัพยากรทองเทียวทางวัฒนธรรมและลี้แวดล้อม

4.องค์ประกอบด้านการตลาดทองเทียว เป็นการทองเทียวที่มีการค้ำนึ่งถึงตลาดการทองเทียวที่มี คุณภาพ โดยแสวงหานักทองเทียวคุณภาพให้เดินทางเข้ามาทองเทียวยังแหล่งทองเทียวทางวัฒนธรรม เพื่อให้นักทองเทียวได้รับรู้ประสบการณ์จากการทองเทียวเชิงวัฒนธรรมอย่างพึงพอใจ อี้กท้ั้งช่วย อนุรักษ์ทรัพยากรการทองเทียวทางวัฒนธรรมและลี้แวดล้อม

5.องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนทองถึ้น เป็นการทองเทียวที่มีการค้ำนึ่งถึงการมี ส่วนร่วมของชุมชน โดยให้ชุมชนทองถึ้นในแหล่งทองเทียวทางวัฒนธรรมนั้นมีส่วนร่วมในการพัฒนา หรือจัดการการทองเทียวอย่างเต็มรูปแบบ และได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเพื่อกระจายรายได้สู้ทองถึ้น และยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนทองถึ้น

6.องค์ประกอบด้านการสร้างจิตสำนึกแก่อู่เกี่ยวข้องกับการทองเทียว เป็นการทองเทียวที่ต้อง ค้ำนึ่งถึงการปลุกฝ้งจิตสำนึกที่ถูคต้องทางการทองเทียวแก่อู่เกี่ยวข้องทุกฝาย โดยมีการให้ความรู้และสื่อ ความหมายในการอนุรักษ์ทรัพยากรทองเทียวทางวัฒนธรรมและลี้แวดล้อม เพื่อให้ทุกฝายเกิดความรัก ความหวงแทนทรัพยากรทองเทียวทางวัฒนธรรมและลี้แวดล้อม

2.1.4 ประเภทของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นการเดินทางการท่องเที่ยวชม โบราณสถาน ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีของท้องถิ่นต่างๆ เพื่อได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน อีกทั้งศึกษาความเชื่อ พิธีกรรมต่างๆ และมีความเข้าใจวัฒนธรรมใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ในขณะที่เดียวกันมีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรม โดยให้ชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมออกเป็น ประเภทย่อยได้ 5 ประเภท คือ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา และเพ็ญศิริ ศรีคำภา, 2557)

1.การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไปยัง แหล่งท่องเที่ยวทาง โบราณคดีและประวัติศาสตร์ เพื่อชื่นชมและเพลิดเพลินในสถานที่ท่องเที่ยว โดย ได้รับความรู้ความเข้าใจต่อประวัติศาสตร์และ โบราณคดีในท้องถิ่นบนพื้นฐานของความรับผิดชอบ และมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยที่ชุมชนท้องถิ่นมี ส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว

2.การท่องเที่ยวงานวัฒนธรรมและประเพณี (Cultural and Traditional Tourism) หมายถึง การ เดินทางท่องเที่ยวเพื่อไปชมงานศิลปวัฒนธรรมและประเพณีต่างๆ ที่ชาวบ้านในท้องถิ่นนั้นๆ จัดขึ้น เพื่อให้ได้รับความเพลิดเพลินตื่นตาตื่นใจในสุนทรียศิลป์และศึกษาความเชื่อการยอมรับนับถือการเคารพ พิธีกรรมต่างๆ อีกทั้ง ได้รับความรู้ความเข้าใจต่อสภาพสังคมและวัฒนธรรม มีประสบการณ์ใหม่ๆ เพิ่มขึ้น บนพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของ สภาพแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว

3.การท่องเที่ยววิถีชนบท (Rural Tourism/Village Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวใน หมู่บ้านชนบทที่มีลักษณะวิถีชีวิต และผลงานสร้างสรรค์ที่มีเอกลักษณ์พิเศษ โดดเด่นเพื่อให้ได้รับความ เพลิดเพลิน ได้ความรู้ และภูมิปัญญาพื้นบ้าน อีกทั้งมีความเข้าใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น บนพื้นฐานของ ความรับผิดชอบต่อรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดย ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว

4.การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sport Tourism) หมายถึงการเดินทางไปยังสถานที่ออกกำลังกายหรือ เล่นกีฬาหรือแข่งขันกีฬา โดยมีกิจกรรมการท่องเที่ยวในรูปแบบของการจัดรายการกีฬาตามเส้นทางที่มี แหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้สนุกสนานเพลิดเพลินกับการออกกำลังกายหรือ เล่นกีฬาหรือแข่งขันกีฬา ในขณะเดียวกันก็ได้ท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวตามเส้นทางรายการ กีฬา ทำให้ ได้รับความรู้และความเข้าใจและประสบการณ์ใหม่ๆ เพิ่มขึ้น บนพื้นฐานของความ

รับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าทางสภาพแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว

5.การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพทางวัฒนธรรม (Cultural Health Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไปเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม โดยมีกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพหรือฟื้นฟูสุขภาพทางวัฒนธรรม เช่น การนวดตัว การนวดฝ่าเท้า การอบสมุนไพร การฝึกกายบริหาร การฝึกสมาธิ เป็นต้น เพื่อเสริมสร้างสุขภาพและคุณภาพชีวิตของนักท่องเที่ยวบนพื้นฐานของความรับผิดชอบต่ออย่างมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสิ่งแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว

2.2 แนวคิดและทฤษฎี

2.2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ (Motivation)

แรงจูงใจหรือสิ่งกระตุ้นให้คนเดินทางเป็นสิ่งสำคัญที่แสดงให้เห็นความต้องการของนักท่องเที่ยวว่าเดินทางมาเพื่ออะไรและคาดหวังที่จะได้รับผลิตภัณฑ์และบริการรูปแบบใด เมื่อนำทฤษฎีทางจิตวิทยาและสังคมวิทยามาประยุกต์กับการท่องเที่ยว แรงจูงใจที่ทำให้คนเดินทางอาจจำแนกเป็น 2 ประเภท คือ (สุริรัตน์ เตชาทวีวรรณ, 2545)

แรงผลักดัน (Push Factors) หมายถึงความรู้สึก ความต้องการที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลและกระตุ้นให้คนมีความต้องการที่จะเดินทาง ซึ่งมาสโลว์ได้กล่าวถึงเรื่องของปัจจัยผลักดันไว้ว่า “คนจะมีพฤติกรรมการแสดงออกต่างๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง” ดังนั้น ความต้องการที่แตกต่างกันของนักท่องเที่ยวแต่ละคนจึงจำเป็น ปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมแสดงออกของนักท่องเที่ยว ดังนี้

1. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ต้องการที่จะผ่อนคลายความเครียด และได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ความบันเทิง ซึ่งเป็นการตอบสนองทางกาย

2. นักท่องเที่ยวต้องการยานพาหนะ ที่พัก สถานที่ท่องเที่ยว ร้านอาหารที่ปลอดภัย และสะอาด ผู้บริการที่จริงใจ ข้อมูลต่างๆ ที่ถูกต้องซึ่งจะทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกปลอดภัย

3. นักท่องเที่ยวคาดหวังที่จะให้ผู้บริการทักทายหรือให้ความสำคัญกับการปรากฏตัวของตนเองอยู่เสมอและคาดหวังให้ผู้บริการจดจำชื่อ นามสกุล ข้อมูลส่วนตัวของตน ได้อย่างถูกต้องเพราะแสดงถึงการเป็นที่ยกย่อง ขอมรับนับถือในสังคมนั้น

4.นักท่องเที่ยวบางคนเดินทางมาท่องเที่ยวเพื่อให้เห็น ได้ยิน ได้ลองสิ่งแปลกใหม่ของสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ และได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกการบริการที่มีคุณภาพเพื่อสะสมประสบการณ์ที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นและศักดิ์ศรีของตน

5.นักท่องเที่ยวบางคนนิยมเดินทางและสำรวจท้องถิ่นต่างๆด้วยตนเอง โดยไม่สนใจว่าท้องถิ่นนั้น จะมีสิ่งอำนวยความสะดวกและอยู่ใกล้เมืองหรือไม่ นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จะเรียนรู้หรือพยายามทำความเข้าใจในวัฒนธรรมและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคน นักท่องเที่ยวแต่ละคนจะมีพฤติกรรมที่ไม่เหมือนกันและนักท่องเที่ยวคนหนึ่งๆ ก็อาจมีพฤติกรรมที่หลากหลายทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับความต้องการของแต่ละบุคคล

แรงดึง (Pull Factors) หมายถึง ปัจจัยที่อยู่ภายนอกตัวบุคคลซึ่งส่งเสริม หรือดึงดูดให้คนเดินทางไปที่ต่างๆ ได้แก่

1.ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ประเทศใดที่มีสภาพเศรษฐกิจที่ดี ย่อมเอื้ออำนวยให้คนในประเทศมีอำนาจทางการเงินสูง และมีโอกาสเดินทางท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่างๆ ได้มาก

2.ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ นักจิตวิทยา Adler Fedler ได้ให้ ข้อคิดทางพฤติกรรมมนุษย์ไว้ว่า “คนมักจะแสวงหาสิ่งที่ตนเอง ไม่มีหรือแสวงหาสิ่งที่แตกต่างเพื่อไปชดเชยสิ่งที่ตนไม่มี” จากหลักจิตวิทยานี้ อาจกล่าวได้ว่า ลักษณะทางภูมิอากาศที่แตกต่างไปจากประเทศของคนสามารถดึงดูดให้คนเดินทางได้ และข้อคิดดังกล่าวอาจนำมาประยุกต์ใช้กับแนวคิดทางปัจจัยภูมิศาสตร์ได้ว่า นักท่องเที่ยวจะนิยมเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวที่มีลักษณะภูมิประเทศแตกต่างไปจากตน เพื่อเรียนรู้ประสบการณ์ที่แตกต่างกันออกไป หรือเพื่อหาสิ่งชดเชยในสิ่งที่ตนไม่มี

3.ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมและบรรทัดฐานของสังคมใดสังคมหนึ่งกำหนดค่านิยมในการเดินทางของคน ในสังคมนั้น ในขณะที่เดียวกัน วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี เทศกาล ประวัติศาสตร์ สามารถดึงดูดที่ทำให้สังคมอื่นเดินทางมายังท้องถิ่นของตนได้

4.ปัจจัยทางการเมือง ประเทศใดที่มีสภาพการณ์ทางการเมืองมั่นคงย่อมเอื้ออำนวยให้คนในประเทศอื่นเดินทางมายังประเทศตนได้ และในขณะที่เดียวกัน นโยบายของรัฐบาลอาจกันหรือส่งเสริมให้คนเดินทางไปประเทศอื่นได้เช่นกัน

5.ปัจจัยทางเทคโนโลยี การพัฒนาเทคโนโลยีด้านการสื่อสาร การคมนาคม โครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกและสิ่งบันเทิงเป็นปัจจัยที่เอื้ออำนวยให้คนเดินทางได้สะดวกรวดเร็ว และปลอดภัยยิ่งขึ้น นอกจากนี้ความล้ำหน้าทางเทคโนโลยีของบางประเทศก็สามารถเป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้

6. มีอิทธิพลต่อความคิด ค่านิยม และการตัดสินใจของคน เนื่องจากสื่อมวลชนจะถ่ายทอดข่าวสารทางการท่องเที่ยวสู่ประชาชนและสามารถสร้างภาพพจน์ของสถานที่แต่แห่งได้ ถ้าข่าวสารหรือข้อมูลที่ปรากฏสื่อเป็นภาพที่ดี จะสามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทาง ในตรงกันข้าม ถ้าข้อมูลเชิงปรากฏในเชิงลบ ก็อาจเปลี่ยนแปลงทัศนคติและการตัดสินใจในการเดินทางของนักท่องเที่ยวได้เช่นกัน

2.2.2 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

สรชัย พิศาลบุตร และ นฤมล สมิตินันทน์ (2526) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมของมนุษย์อาจแตกต่างกันไปตามสถานภาพทางสังคมของแต่ละคน ซึ่งการแสดงออกอาจมีเหตุผลหลายอย่างประกอบกัน กล่าวคือส่วนหนึ่งมาจากความพอใจส่วนตัว และอีกส่วนหนึ่งเพื่อต้องการแสดงสถานภาพของตน เพื่อให้สังคมยอมรับและยกย่อง สำหรับคนบางคนที่การเดินทางท่องเที่ยวมีเหตุผลมาจากความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงภารกิจประจำ วันที่ซ้ำซาก นอกจากนี้ก็มีการเดินทางเพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากมี ประสบการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่ามนุษย์มีพฤติกรรม สัญชาตญาณที่คล้ายกันบ้างแตกต่างกันบ้างแต่เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์เริ่มเดินทางย่อมมีเหตุผลอธิบายได้เสมอ เหตุผลที่ใช้อธิบายพฤติกรรมในการเดินทางของมนุษย์สรุปได้ดังนี้

1. ความสดชื่นของร่างกายและจิตใจการที่ประเทศได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว มีการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจจากเกษตรกรรมเป็นอุตสาหกรรม บ้านเมืองเจริญขึ้นพร้อมกับวิวัฒนาการ ทางเทคโนโลยีใหม่ได้สร้างความกดดันให้กับประชาชนโดยทั่วไป สังคมในรูปแบบใหม่เต็มไปด้วยความรวดเร็วความกดดันความเคร่งเครียด ทำให้เกิดความจำเป็นอย่างมากในการที่จะหลุดพ้นจากภาวะความกดดันต่าง ๆ ซึ่งหาได้จากการพักผ่อนคลายอารมณ์ความตึงเครียดและหาความสดชื่น

2. เพื่อสุขภาพ แรงจูงใจที่ทำให้คนเดินทางนั้นบางครั้งก็ทำเพื่อสุขภาพ แสวงหาอากาศบริสุทธิ์ แสงแดดความอบอุ่นหรือไปตามคำแนะนำจากแพทย์

3. เพื่อเข้าร่วมกิจกรรมในด้านกีฬา สิ่งหนึ่งที่ทำให้การท่องเที่ยวพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็วนั้นเกิดจากกิจกรรมทางร่างกายได้แก่ การเล่นกีฬา นักเล่นกีฬาและผู้สนใจติดตามการดูการแข่งขันกีฬา ทำให้เกิดการเดินทาง นักกีฬาจำเป็นจะต้องเดินทางไปยังเมืองต่าง ๆ เพื่อเล่นกีฬาตามฤดูกาล ผู้สนใจกีฬาจะ เดินทางไปยังที่ต่าง ๆ เพื่อที่ติดตามดูการแข่งขันเช่น ในเมืองไทยกีฬาเทนนิสกำลังเป็นที่นิยมเมื่อมีการแข่งขันจะมีผู้ติดตามไปดูการแข่งขัน เป็นต้น

4. เพื่อความตื่นเต้น บางครั้งเหนือสิ่งอื่นใดคนเดินทางท่องเที่ยวเพราะต้องการความสนุกสนาน และมักกระทำไปเพราะมีแรงจูงใจและเพื่อสนองความต้องการความสนุกสนานของตนเอง อาทิเช่น การอาบแดด การไปทานอาหาร การไปดื่ม การไปฟังดนตรีการไปชายหาด การไปต่างจังหวัด สิ่งเหล่านี้จะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลครอบครัวและกาลเวลาความสนุกสนานนี้เป็นความสุขของแต่ละคน จนมีคนกล่าวว่าความสุขนั้นมาจากความเพลิดเพลินสนุกสนาน ดังนั้น นักจัดรายการท่องเที่ยวต่างเล็งเห็นเรื่องนี้มักจะเน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินของการไปพักผ่อนและท่องเที่ยว

5. เพื่อตอบสนองความสนใจด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม สิ่งหนึ่งที่ทำให้คนไปท่องเที่ยวเกิดจากความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งแปลกใหม่ดังที่ทราบกันว่ามนุษย์ปกติทั่วไปมีความอยากรู้อยากเห็นนี้ทำให้มีการเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ เพื่อเห็นสถานที่แปลกใหม่ผู้คนวัฒนธรรม ประเพณีของแต่ละชาติ อาทิเช่น ศิลปะ สถาปัตยกรรม ดนตรีวรรณคดีระบำพื้นเมืองโบราณสถานทาง ประวัติศาสตร์ อนุสาวรีย์ หรือการไปร่วมในงานพิธีหรือเทศกาลประจำปี ต่าง ๆ ของแต่ละท้องถิ่น

6. เพื่อเสริมสร้างความสำคัญระหว่างบุคคลการเดินทางของแต่ละคนนั้นมีเหตุผลต่างกันไป บางคนเดินทางเป็นร้อยกิโลเมตรเพื่อเยี่ยมญาติบางคนเดินทางเป็นพันๆกิโลเมตรเพื่อกลับไปถิ่นฐานเดิม หรือกลับไปเยี่ยมถิ่นที่เคยศึกษา บางคนเดินทางเพราะเบื่อความจำเจซ้ำซากของการดำเนินชีวิตประจำวัน บางคนนั้นเป็นนักเดินทางเพราะการเดินทางแต่ละครั้งมักจะได้เพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นมาเสมอ

7. เพื่อเข้าร่วมกิจกรรมด้านศาสนาการเดินทางท่องเที่ยวในบางครั้งนั้นมีความมุ่งหวังที่จะไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์เพื่อความเป็นสิริมงคลและได้กุศลแรง อย่างเช่น ผู้นับถือศาสนาอิสลาม

8. เพื่อการติดต่อด้านธุรกิจและด้านอาชีพมีผู้คนจำนวนมากที่เดินทางเพื่อประกอบธุรกิจ ไม่ว่าจะ เป็นธุรกิจ ประชุม การเมือง การศึกษา เป็นต้น แต่การเดินทางเพื่อ วัตถุประสงค์ชนิดนี้นั้นส่วนใหญ่จะแฝงไปด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน

2.2.3 นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของญี่ปุ่น

Cool Japan

“Cool Japan” เป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์ “Growth Strategy” หรือลูกศรดอกที่สามในนโยบาย Abenomics เพื่อฟื้นฟูและกระตุ้นเศรษฐกิจของรัฐบาลญี่ปุ่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ความนิยมญี่ปุ่นในต่างประเทศและส่งเสริมส่งออกสินค้าทางวัฒนธรรม ได้แก่ แฟชั่น อาหาร content industry การท่องเที่ยว และวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อฟื้นฟูและกระตุ้นเศรษฐกิจญี่ปุ่น แม้ว่าแนวคิดเรื่องการส่งออกวัฒนธรรมของญี่ปุ่นจะมีมานานแล้ว แต่ที่ผ่านมามีญี่ปุ่นเน้นด้านการพัฒนาทรัพย์สินทางปัญญาเป็นหลัก เช่น ส่งเสริมการจดลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรต่าง ๆ แต่ไม่ได้ส่งเสริมการเพิ่มมูลค่าในแง่การตลาดควบคู่ไปด้วย ประกอบกับการแข่งขันที่รุนแรงจากคู่แข่งเช่นเกาหลีใต้ ทำให้ยอดขายสินค้าวัฒนธรรมของญี่ปุ่นในตลาดโลกยังไม่ได้สะท้อนความนิยมต่อวัฒนธรรมญี่ปุ่นเท่าที่ควร ทั้งนี้ รัฐบาลญี่ปุ่นประมาณการว่า ตลาดสินค้าวัฒนธรรม เป็นตลาดขนาดใหญ่และมีศักยภาพสูงมาก โดยปี 2552 มูลค่าตลาดทั่วโลกอยู่ที่ประมาณ 4.43 ล้านล้าน USD โดยเป็นการส่งออกของญี่ปุ่นประมาณ 2 หมื่นล้าน USD และคาดว่ามูลค่าตลาดโลกจะเพิ่มเป็น 8.9 ล้านล้าน USD ในปี 2563 ซึ่งสัดส่วนของญี่ปุ่นน่าจะเติบโตได้ถึง 8 หมื่น 1 แสนล้าน USD

ญี่ปุ่นใช้แนวทาง “การฉีกกำลังระหว่างภาครัฐกับเอกชน” ในการดำเนินยุทธศาสตร์ “Cool Japan” เช่นเดียวกับการส่งเสริมการส่งออกโครงสร้างพื้นฐาน โดยเมื่อ พ.ศ. 2556 ได้จัดตั้ง “องค์กรส่งเสริมยุทธศาสตร์ Cool Japan” เงินทุนจัดตั้ง 3.75 หมื่นล้านเยน ซึ่งเป็นการร่วมทุนระหว่างภาครัฐ โดยกระทรวงเศรษฐกิจ การค้า และอุตสาหกรรม (Ministry of Economic, Trade and Industry: METI) โดยองค์กรดังกล่าวจะทำหน้าที่สร้างพื้นฐานเพื่อการเผยแพร่ความนิยมญี่ปุ่นในต่างประเทศในส่วนที่ภาคเอกชนไม่สามารถดำเนินการได้เอง เช่น การสร้าง Japan Mall หรือ Japan Street การมีช่องทางโทรทัศน์ที่ออกอากาศรายการญี่ปุ่น การสนับสนุนเงินทุนแก่ผู้ประกอบการและนักออกแบบที่มีความคิดสร้างสรรค์แต่ขาดแคลนแหล่งเงินทุน เป็นต้น (กองเอเชียตะวันออก4, 2558)

ยุทธศาสตร์การเติบโตใหม่

กลยุทธ์พัฒนาญี่ปุ่นสู่ชาติผู้นำการท่องเที่ยว โดยกำหนดเป้าหมายเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็น 25 ล้านคน สร้างมูลค่าตลาดท่องเที่ยว 1.1 แสนล้านเยน และสร้างการจ้างงานใหม่ 560,000 ตำแหน่ง ภายในปี 2563 ญี่ปุ่นได้วางแผนออกมาตรการต่าง ๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนด ได้แก่

1.1 ผ่อนคลายกฎระเบียบด้านการออกวีซ่านักท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวจากเอเชีย และดำเนินการปรับกฎระเบียบและประชาสัมพันธ์เชิงรุกเพื่อให้นักศึกษาต่างชาติเข้ามาศึกษาต่อในญี่ปุ่นได้สะดวกขึ้น

1.2 ศึกษาระบบการท่องเที่ยวท้องถิ่น (Local Holiday System) และแนวทางอื่น ๆ ที่เพิ่มระยะเวลาพำนักเพื่อท่องเที่ยว โดยใช้ประโยชน์จากการมีทรัพยากรท่องเที่ยวที่หลากหลาย ทั้งธรรมชาติ มรดกทางวัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยวและดูงานสำหรับภาคธุรกิจ เป็นต้น และทำการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวให้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, 2554)

การยกเลิกวีซ่าเข้าประเทศญี่ปุ่น

ก่อนหน้านี้ที่ทางรัฐบาลญี่ปุ่นได้ประกาศยกเว้นวีซ่าเข้าประเทศญี่ปุ่นให้ กับคนไทยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการพำนักระยะสั้นในประเทศญี่ปุ่นนั้น ทางรัฐบาลญี่ปุ่นได้ประกาศเริ่มบังคับใช้ ในวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2556 และสามารถพำนักในประเทศญี่ปุ่นได้ 15 วัน (หากผู้ยื่นประสงค์จะพำนักในประเทศญี่ปุ่นเกิน 15 วัน หรือไปทำงาน หรือมีวัตถุประสงค์อื่นๆ จะต้องยื่นขอวีซ่าตามปกติ) การยกเว้นวีซ่าเข้าประเทศญี่ปุ่นให้คนไทยนี้ เพื่อเป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศญี่ปุ่นกับประเทศไทย โดยการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างกัน เฉพาะตั้งแต่ปี 2555 เป็นต้นมา การเดินทางไปเที่ยวประเทศญี่ปุ่นของคนไทย มีการอัตราที่สูงขึ้น และมีแนวโน้มในปีนี้ (2556) จะมีนักท่องเที่ยวชาวไทยทยอยไปยังประเทศญี่ปุ่นมากกว่าเดิมถึงสองเท่าตัว แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ที่จะเข้าประเทศญี่ปุ่นโดยการยกเว้นวีซ่าได้นั้น จะต้องผ่านการพิจารณาจากเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองก่อนเสียก่อน จึงจะสามารถเข้าประเทศได้ (เช่นเดียวกับผู้ที่ยื่นขอวีซ่ากับทางสถานเอกอัครราชทูต) ทางเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองจะสอบถามถึงวัตถุประสงค์ในการเข้าประเทศ หรือขอตรวจเอกสารที่จำเป็น เช่น ตั๋วเครื่องบินขากลับ หรืออื่นๆ

Japan Tax-free Shop

ญี่ปุ่นเอาใจนักท่องเที่ยว ได้ปรับระบบยกเว้นภาษีใหม่ เพิ่มรายการรวม อาหาร ขนม ยา เครื่องสำอาง จากร้านค้าที่เข้าร่วม โครงการ เพื่อความสนุกสนานกับการช้อปปิ้ง ที่ญี่ปุ่นแบบไม่ต้องจ่ายภาษี เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2014 เป็นต้นไป ประเภทสินค้าที่เพิ่มเติมขึ้นมาในกลุ่มของสินค้าที่ยกเว้นภาษี ได้แก่ อาหาร, ยา และ เครื่องสำอาง เป็นต้น การซื้อของปลอดภาษีทำได้ที่ทำอากาศยานนานาชาติในญี่ปุ่น ห้างสรรพสินค้า รวมทั้งร้านค้าต่างๆ จำนวนหลายร้อยร้าน โดยที่ร้านใหญ่ๆ ส่วนมากมีเคาน์เตอร์เสียภาษีหรือโต๊ะบริการลูกค้าขายสินค้าปลอดภาษีไว้ให้บริการกับนักท่องเที่ยวเพื่อความสะดวกสบายในการยื่นขอภาษีคืนได้ที่ร้านนั้นเลย ยิ่งหากเป็นร้านใหญ่ หรือร้านที่มีลูกค้าเป็นชาวต่างชาติเป็นจำนวนมาก ทางร้านมักจัดเตรียมพนักงานที่พูดภาษาอังกฤษได้เอาไว้คอยบริการลูกค้าอีกด้วย

รูปที่ 1: สัญลักษณ์ Japan Tax-free

ที่มา: <http://www.tiewyeepoon.com/>, (2558)

Visit Japan

จากตลอดปี 2003 ทางองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยแห่งประเทศญี่ปุ่น (Japan National Tourism Organization) ร่วมกับกรมการท่องเที่ยวรัฐบาลญี่ปุ่น จัด “Visit Japan Campaign” ขึ้นเพื่อโปรโมทให้นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกเดินทางมาประเทศญี่ปุ่น โดยมีเป้าหมายอยู่ที่ลิบลิ้นคน เนื่องจากองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยแห่งประเทศญี่ปุ่น (JNTO) มีเป้าหมายอยากให้ญี่ปุ่นกลายเป็น “ประเทศที่มีรายได้หลักจากการท่องเที่ยว” ซึ่งผลของการจัดโครงการได้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากเพราะประเทศญี่ปุ่นสามารถทำให้นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกมาเที่ยวญี่ปุ่นได้เป็นจำนวนลิบลิ้นคนตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ การจัดแคมเปญต่างๆ เพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยว เช่น ในปี 2011 กรมการท่องเที่ยว กระทรวงที่ดิน สาธารณูปโภค คมนาคม และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จัดแคมเปญต้อนรับนักท่องเที่ยวในฤดูใบไม้ร่วง “Visit Japan Autumn Campaign” ขึ้นทั่วประเทศญี่ปุ่นสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดย แคมเปญนี้มีหน่วยงานและร้านค้าทั่วประเทศญี่ปุ่นเข้าร่วมมากกว่า 4,000 แห่ง ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถดาวน์โหลดคู่มือสิทธิพิเศษต่างๆ ได้จากเว็บไซต์

นอกจากนี้ญี่ปุ่นได้เปลี่ยน Campaign logo ใหม่ จาก “Yokoso! Japan” ซึ่งประเทศญี่ปุ่นใช้สำหรับ Visit Japan Campaign มาตั้งแต่ปี 2003 เพื่อโปรโมทกิจกรรมต่างๆ ในการดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติให้หลังไหลเข้าสู่ประเทศ ซึ่งก็ค่อนข้างได้ผลตอบรับเป็นอย่างดีเป็น “Japan Endless Discovery” โดยใช้รูปดอกซากุระบนดวงอาทิตย์สีแดง แทน ความสวยงามของธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณี อาหาร ศิลปะ ที่มีให้ค้นหาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เกิดการเดินทางซ้ำ (a destination for multiple visits) โดยหวังว่านักท่องเที่ยวจะกลับมาเยือนญี่ปุ่นอย่างต่อเนื่อง และก็หวังด้วยว่าวลีนี้จะ

สามารถช่วยกระตุ้นยอดนักท่องเที่ยวต่างชาติให้ เพิ่มขึ้นอีกมากกว่า 4 เท่า หรือเป็นจำนวนกว่า 30 ล้านคนในอนาคต(จากจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติ 6.79 ล้านคนในปี 2009)

รูปที่2: โลโก้ Japan Endless Discovery

ที่มา: <http://www.yokosojapan.org/>, (2558)

การเปิดเว็บไซต์ Visit Japan

กรมการท่องเที่ยว รัฐบาลญี่ปุ่นได้จัดทำเว็บไซต์ใหม่ www.visitjapan.jp/en/ เป็นภาษาอังกฤษ เว็บไซต์นี้สื่อถึงประเทศญี่ปุ่นที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในแบบฉบับที่ทันสมัยควบคู่ไปกับวัฒนธรรมดั้งเดิมที่ยังคงรักษาไว้ไม่ให้เสื่อมคลาย จุดประสงค์หลักของเว็บไซต์นี้คือการแสดงให้เห็นถึงความเป็นอยู่และวิถีชีวิตของคนญี่ปุ่นผ่านสื่อที่น่าสนใจ ยิ่งรู้เกี่ยวกับคนญี่ปุ่นในความเป็นญี่ปุ่นมากเท่าไรการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่นก็จะสนุกมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ตัวอย่างเช่น วิธีการขอพรจากศาลเจ้า วิธีการดื่มชาแบบญี่ปุ่น การไปดื่มหลังเลิกงานที่ร้าน Izakaya (ร้านเหล้า) การแต่งตัวแบบยูคะตะไปเที่ยวในเทศกาลต่างๆ และอื่นๆอีกมากมาย เว็บไซต์นี้นำเสนอสิ่งต่างๆที่กล่าวมาแล้วโดยผ่านรูปภาพที่สวยงามและวิดีโอที่สามารถเข้าใจได้ง่าย (<http://www.yokosojapan.org/>, 2558)

2.3 ข้อมูลพื้นฐาน

2.3.1 ข้อมูลพื้นฐานของประเทศญี่ปุ่น

ข้อมูลทางภูมิศาสตร์

ญี่ปุ่นเป็นประเทศหมู่เกาะในภูมิภาคเอเชียตะวันออก ตั้งอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิก ทางตะวันตกติดกับคาบสมุทรเกาหลี และสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยมีทะเลญี่ปุ่นกั้น ส่วนทางทิศเหนือ ติดกับประเทศรัสเซีย มีทะเลโอฮอตสค์ เป็นเส้นแบ่งแดน

รูปที่ 3: แผนที่ประเทศญี่ปุ่น

ที่มา: <http://japan.mol.go.th/>, (2558)

พื้นที่ ญี่ปุ่นมีเนื้อที่กว่า 377,873 ตารางกิโลเมตร

ภูมิประเทศ ประเทศญี่ปุ่นมีลักษณะเป็นหมู่เกาะซึ่งมีจำนวนมากกว่า 3,000 เกาะวางตัวอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิกทางตะวันออกของทวีปเอเชีย เกาะที่สำคัญเรียงจากเหนือไปใต้ได้แก่ ฮอกไกโด ฮนชู ชิโกกุ และคีวชู นอกจากนี้ยังมีหมู่เกาะริวกิวทางตอนใต้ของเกาะคีวชู ซึ่งเกาะทั้งหมดนี้เรียกรวมกันว่าหมู่เกาะญี่ปุ่น ญี่ปุ่นถูกล้อมรอบด้วยทะเลทุกด้าน ได้แก่ทะเลโอฮอตสค์ทางเหนือ ทะเลญี่ปุ่นทางตะวันตก ทะเลจีนตะวันออกทางตะวันตกเฉียงใต้ ทะเลฟิลิปปินส์ทางใต้ และมหาสมุทรแปซิฟิกทางตะวันออก พื้นที่ประมาณร้อยละ 70 เป็นภูเขา ซึ่งไม่สามารถใช้เป็นที่อยู่อาศัยหรือทำการเพาะปลูกได้ เพราะมีลักษณะสูงชันและมีโอกาสที่จะเกิดดินถล่มจากแผ่นดินไหวหรือฝนที่ตกหนัก ประชากรญี่ปุ่นส่วนใหญ่จึงต้องอาศัยอยู่บริเวณชายฝั่งอย่างหนาแน่น และทำให้เมืองสำคัญในญี่ปุ่นมีประชากร

หนาแน่นมากใน พ.ศ. 2548 ญี่ปุ่นมีป่าไม้ร้อยละ 66.4 พื้นที่ทางการเกษตรร้อยละ 12.6 อากาศร้อยละ 4.9 พื้นน้ำร้อยละ 3.5 ถนนร้อยละ 3.5 และอื่น ๆ ร้อยละ 9 เนื่องจากประเทศญี่ปุ่นตั้งอยู่ในวงแหวนแห่งไฟ บริเวณรอยต่อระหว่างแผ่นเปลือกโลก 3 แผ่นทำให้เกิดแผ่นดินไหวความรุนแรงต่ำบ่อย ๆ และยังมีแผ่นดินไหวความรุนแรงสูงที่ทำให้เกิดความเสียหายร้ายแรงหลายครั้งในศตวรรษที่ผ่านมาเช่น เหตุการณ์แผ่นดินไหวในชูเอะสี พ.ศ. 2547 และ แผ่นดินไหวและคลื่นสึนามิในโทโฮะกุ พ.ศ. 2554 เป็นต้น นอกจากนี้ การที่ญี่ปุ่นตั้งอยู่ในบริเวณวงแหวนแห่งไฟ ยังทำให้ญี่ปุ่นมีบ่อน้ำพุร้อนจำนวนมากทั่วประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่ถูกพัฒนาให้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวภูเขาฟูจิซึ่งเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในญี่ปุ่นก็เป็นภูเขาไฟ

ภูมิอากาศ ญี่ปุ่นมี 4 ฤดูกาล ได้แก่

1. ฤดูใบไม้ผลิ (มีนาคม-พฤษภาคม) ต้นฤดูอากาศจะเย็น แล้วค่อยๆ อุ่นขึ้นเรื่อยๆ จึงเหมาะกับการชมดอกซากุระ
2. ฤดูร้อน (มิถุนายน-สิงหาคม) เริ่มด้วยหน้าฝนประมาณ 1 เดือน และอากาศค่อยๆ ร้อนขึ้นขึ้น
3. ฤดูใบไม้ร่วง (กันยายน-พฤศจิกายน) อากาศเริ่มเย็นลง มีพายุไต้ฝุ่นมากในช่วงเดือนกันยายน
4. ฤดูหนาว (ธันวาคม-กุมภาพันธ์) มีหิมะตกมากทางภาคเหนือของประเทศและฝั่งทะเลญี่ปุ่น ฝั่งทางใต้ และ ฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกอากาศจะไม่หนาวเท่า ซึ่งในแถบภูมิภาคฮอกไกโดที่อยู่เหนือสุดของประเทศญี่ปุ่นได้มีการจัดเทศกาลหิมะ เป็นการดึงดูดความน่าสนใจแก่นักท่องเที่ยวในการมาเที่ยวชมหิมะอย่างมาก

ประเทศญี่ปุ่นสามารถแบ่งเขตของภูมิอากาศได้ 6 เขตคือ

1. ฮอกไกโด เหนือสุดของประเทศ มีสภาพอากาศที่หนาวเย็นตลอดทั้งปี
2. ทะเลญี่ปุ่น ตั้งอยู่ชายฝั่งทะเลทางฝั่งตะวันตกของญี่ปุ่น ในช่วงฤดูหนาวมีหิมะตกมาก และในช่วงฤดูร้อนอากาศจะเย็นกว่าฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก
3. ที่สูงตอนกลาง อุณหภูมิระหว่างฤดูและกลางวันกลางคืนมีความแตกต่างกันมาก
4. ทะเลเซะโตะ มีอากาศชื้นตลอดทั้งปี
5. ชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก ตั้งอยู่ชายฝั่งมหาสมุทรทางตะวันออกของประเทศ ในฤดูหนาวมีอากาศที่หนาวเย็น แต่ไม่ค่อยมีหิมะตก ในฤดูร้อนมีอากาศร้อนและชื้น
6. หมู่เกาะตะวันตกเฉียงใต้ หมู่เกาะริวกิวมีอุณหภูมิทั้งเขตร้อน คืออุ่นในฤดูหนาวและร้อนในฤดูร้อน มีฝนตกมากและมีไต้ฝุ่นผ่านมาในช่วงเปลี่ยนฤดู

ฤดูฝนหลักเริ่มต้นขึ้นในเดือนพฤษภาคมที่โอะกินะวะ และจึงค่อยๆ ไล่ขึ้นไปจนถึงฮอกไกโดในปลายเดือนกรกฎาคม บนเกาะฮอนชูฤดูฝนจะเริ่มในกลางเดือนของเดือนมิถุนายน มีระยะเวลาประมาณเดือนครึ่ง ส่วนอีกช่วงที่มีฝนตกคือช่วงเปลี่ยนฤดูระหว่างฤดูใบไม้ผลิเป็นฤดูร้อน และฤดูร้อนเป็นฤดูใบไม้ร่วง ด้วยเหตุนี้เองทำให้เกิดความหลากหลายในการจัดเทศกาลต่างๆ ในประเทศญี่ปุ่น

ทรัพยากรทางธรรมชาติและป่าไม้ ประเทศญี่ปุ่นมีทรัพยากรป่าไม้มาก ภูเขาส่วนใหญ่เต็มไปด้วยป่าธรรมชาติและสวนป่า เกาะฮอกไกโดปกคลุมด้วยป่าสน ในขณะที่สามเกาะต่ำลงมาปกคลุมไปด้วยป่าไม้พลัดใบที่มีใบกว้างอย่างในเขตอบอุ่น ส่วนทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ ก็จะมีเหมืองถ่านหินในฮอกไกโดและคิวชู แต่ชุมชนคนงานเหมืองหลายแห่งกำลังลดน้อยลง ส่วนน้ำมันและแร่ธาตุ ล้วนแล้วแต่เป็นสินค้านำเข้า

ข้อมูลทางกายภาพ

เมืองหลวง โตเกียว

เมืองสำคัญ โตเกียว โยโกฮามา โอซากา นาโกยา โกเบ ฟุกุโอกะ ซัปโปโร

ประชากร มีประมาณ 127,491,000 คน เป็นประชากรสูงอายุ คืออายุ 65 ปี ขึ้นไปจำนวน 28.95 ล้านคน หรือเท่ากับร้อยละ 22.7 ของประชากรทั้งหมด ปัจจุบัน ประชากรญี่ปุ่นมีจำนวนเท่ากับร้อยละ 1.89 ของประชากรโลก เป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดเป็นอันดับที่ 10 ของโลก

เชื้อชาติ ในทางประวัติศาสตร์เชื่อกันโดยทั่วไปว่าบรรพบุรุษของชาวญี่ปุ่นได้แก่กลุ่มเผ่าพันธุ์หนึ่งที่เรียกในปัจจุบันว่า เผ่าพันธุ์ยามาโตะ ผสมกับคนที่อพยพมาจากแผ่นดินใหญ่ ได้แก่ จีนและเกาหลี ปัจจุบันคนต่างชาติดังกล่าวที่อยู่ในญี่ปุ่น ได้แก่ ชาวเกาหลีและชาวจีน รวมทั้งเผ่าไอนุซึ่งอาศัยอยู่ที่เกาะฮอกไกโด ทั้งนี้ ญี่ปุ่นไม่ถือว่าประเทศของตนมีชนกลุ่มน้อย

วัฒนธรรม วัฒนธรรมญี่ปุ่นมีวิวัฒนาการมาตั้งแต่วัฒนธรรมยุคโจมงซึ่งเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของประเทศ จนถึงวัฒนธรรมผสมผสานร่วมสมัยซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากเอเชีย ยุโรป และอเมริกาเหนือ ศิลปะดั้งเดิมของญี่ปุ่นมีทั้งงานฝีมือ เช่น อิเคบะนะ (การจัดดอกไม้) โอะริงะมิอุกิโยะเอะ ตุ๊กตาเครื่องเคลือบเครื่องปั้นดินเผา การแสดง เช่น คะบุกิโน บุนระกุระกุโงะและประเพณีต่าง ๆ เช่น การละเล่น พิธีชงชาศิลปะการต่อสู้สถาปัตยกรรมการจัดสวนดาบ และอาหาร การผสมผสานระหว่างภาพพิมพ์กับศิลปะตะวันตก นำไปสู่การสร้างสรรค์มังงะหรือหนังสือการ์ตูนของญี่ปุ่นที่เป็นที่นิยมทั้งในและนอกญี่ปุ่น แอนิเมชันที่ได้รับอิทธิพลจากมังงะเรียกว่า อะนิเมะ วงการเกมคอนโซลของญี่ปุ่นเจริญรุ่งเรืองอย่างมากตั้งแต่ พ.ศ. 2523 พิธีหรือเทศกาลในวัฒนธรรมญี่ปุ่น โดยส่วนมากมีพื้นฐานมาจากศาสนาชินและพุทธศาสนา

ศาสนาและความเชื่อ ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ใจกว้างในเรื่องศาสนา ชาวญี่ปุ่นในปัจจุบันไม่ได้ยึดติดกับศาสนาใดศาสนาหนึ่ง เช่น คู่สมรสซึ่งเพิ่งแต่งงานใหม่ จะทำพิธีบอกกล่าวบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วที่หิ้งบูชา ตามแบบของชาวพุทธ แต่ทำพิธีแต่งงานตามแบบชาวคริสต์ และไปสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ศาลเจ้าชินโต ในระหว่างการไปดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ และคนญี่ปุ่นจะพาลูกสาวอายุ 3 ขวบ ลูกชายอายุ 5 ขวบและลูกสาวอายุ 7 ขวบไปที่วัดชินโต ทำพิธีชิจิ-โกะ-ซัน เพื่อให้มีสุขภาพแข็งแรง แต่จัดงานศพในวัดพุทธ หรือร่วมฉลองเทศกาลคริสต์มาสอย่างสนุกสนาน พิธีกรรมหรือประเพณีต่าง ๆ ทางศาสนานั้น ดูเหมือนจะเป็นธรรมเนียมปฏิบัติในชีวิตประจำวัน มากกว่าความหมายทางศาสนา ซึ่งคนญี่ปุ่นก็สามารถปฏิบัติตามประเพณีต่าง ๆ ของศาสนาที่แตกต่างกันได้ โดยไม่มีความรู้สึกขัดแย้งแต่อย่างใด

ศาสนาชินโต เป็นศาสนาที่เก่าแก่หรือเกิดมาพร้อมกับชาวญี่ปุ่น คำว่า “ชินโต” หมายถึงวิถีของพระเจ้า ศาสนาชินโตมีความเชื่อที่ว่าวัตถุทุกอย่างในธรรมชาติและปรากฏการณ์ต่าง ๆ มีวิญญาณหรือเทพเจ้าสิงสถิตอยู่ หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นความเชื่อแบบลัทธิภูตผี ผสมผสานกับการบูชาบรรพบุรุษตามความเชื่อในศาสนาพุทธ คำสั่งสอนในศาสนาชินโต นอกจากจะให้เคารพบรรพบุรุษแล้ว ก็ยังสอนให้เด็กรู้จักนอบน้อมต่อผู้ใหญ่ ผู้หญิงต้องเคารพผู้ชายซึ่งได้กลายมาเป็นระเบียบประเพณีที่ภรรยาต้องอยู่ในอำนาจของสามี การที่ชาวญี่ปุ่นโค้งให้กันอย่างอ่อนน้อมหลายครั้งนั้น ก็เป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงความสุภาพอ่อนน้อม ซึ่งเป็นผลมาจากศาสนาชินโตนี้เอง

รูปที่4: ศาลเจ้าฟูชิมิ อินาริ

ที่มา: <http://www.tiewyeepoon.com/>, (2558)

ศาสนาพุทธ เผยแพร่สู่ประเทศญี่ปุ่น โดยผ่านประเทศจีนและเกาหลี ในประมาณกลางศตวรรษที่ 6 ในช่วงที่ศาสนาพุทธนิกายมหายานมาถึงญี่ปุ่น คำสอนของพระพุทธเจ้าก็ถูกปรับเปลี่ยนไปมากแล้ว และยิ่งเปลี่ยนแปลงมากขึ้นไปอีกเมื่อต้องเผชิญ กับความเชื่อดั้งเดิมที่คนญี่ปุ่นนับถือกันอยู่ อย่างไรก็ตาม พุทธศาสนาได้ส่งอิทธิพลอย่างมากมายต่อญี่ปุ่นในเวลาต่อมา ในปัจจุบันศาสนาพุทธในญี่ปุ่นแตกออกเป็น 56 นิกายใหญ่และอีก 170 นิกายย่อย ในวัดพุทธมีพระพุทธรูป(บุทลีโซ) ผู้คนที่มาวัดจะจุดธูป บูชาเบื้องหน้าพระพุทธรูป ครอบครัวยุญี่ปุ่นจำนวนไม่น้อยตั้งแท่นบูชาพระและแท่นบูชาบรรพบุรุษไว้ ในบ้าน ในเทศกาลปีใหม่ก็ยังนิยมไปไหว้ขอพรที่วัดศาสนาพุทธกันอย่างเนืองแน่น และในเทศกาลฮานะมัตสึริ หรือเทศกาลดอกไม้ เป็นการเฉลิมฉลองวันประสูติของพระพุทธเจ้า มีการจัดแสดงภาพจิตรกรรมที่เล่าเรื่องราวการประสูติของพระพุทธเจ้า และจัดพิธีทางศาสนา และเทศกาลโคมไฟ เป็นประเพณีของชาวญี่ปุ่นที่นับถือศาสนาพุทธ จะลอยโคมกระดาษลงในแม่น้ำเพื่อส่งวิญญาณของบรรพบุรุษกลับ

รูปที่5: วัดอาซากุสะ (วัดในศาสนาพุทธ)

ที่มา: ผู้วิจัย, (2558)

ศาสนาคริสต์ เผยแผ่มายังญี่ปุ่นเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ.1549 โดยกลุ่มมิชชันนารี นิกายคาทอลิก เนื่องจากบรรดาไดเมียวเจ้าผู้ครองแคว้นเห็นแก่ผลประโยชน์จากการค้าขายกับต่างประเทศ รับเข้ามาพร้อม ๆ กับบาทหลวง จึงให้การต้อนรับพวกมิชชันนารีเป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันมีผู้นับถือศาสนาคริสต์ไม่มากเท่าใดนัก แต่ศาสนาคริสต์มีบทบาทในด้านการศึกษามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาของสตรีและการศึกษาในระดับมัธยม ในปัจจุบันมีโรงเรียนคริสต์ราว 800 โรงเรียน มากกว่าโรงเรียนของศาสนาอื่น ๆ

การปกครอง ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบเสรีภายใต้รัฐธรรมนูญ โดยมีสมเด็จพระจักรพรรดิทรงเป็นประมุข ทรงเป็นสัญลักษณ์ของประเทศ และความสามัคคีของปวงชน ไม่มีอำนาจในการบริหารประเทศ แต่มีรัฐสภาเป็นสถาบันสูงสุดของรัฐ มีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าของคณะรัฐบาล โดยนายกรัฐมนตรีได้รับเลือกจากสมาชิกรัฐสภา ญี่ปุ่นแบ่งการปกครองออกเป็น 47 จังหวัด และ แบ่งภาคออกเป็น 8 ภูมิภาค ซึ่ง ทุกจังหวัดมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้บริหาร

นายกรัฐมนตรี นายชินโซ อะเบะ

(สำนักงานแรงงานประเทศญี่ปุ่น, 2558)

2.3.2 ข้อมูลพื้นฐานของประเทศไทย

ประเทศไทย ตั้งอยู่ในทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ บนคาบสมุทรอินโดจีน มีพรมแดนทางทิศตะวันออกเฉียงติดกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและราชอาณาจักรกัมพูชา ทิศใต้ติดอ่าวไทยและมาเลเซีย ทิศตะวันตกติดทะเลอันดามันและสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา และทิศเหนือติดกับสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

รูปที่6: แผนที่ประเทศไทย

ที่มา: <http://www.kan1.go.th/>, (2558)

ข้อมูลทางภูมิศาสตร์

พื้นที่ ประเทศไทยมีเนื้อที่ 513,000 ตารางกิโลเมตร

ภูมิประเทศ ตามการแบ่งขนาดของประเทศทางภูมิศาสตร์การเมือง ไทยจัดเป็นประเทศขนาดใหญ่อันดับที่ 3 ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และใหญ่เป็นอันดับที่ 51 ของโลก

ภูมิประเทศของไทยแบ่งออกเป็น 6 ลักษณะ คือ

1. เขตภูเขาและที่ราบระหว่างภูเขาภาคเหนือ

ทิวเขา ภูเขา และแอ่งแผ่นดินระหว่างเขาทางภาคเหนือ เป็นต้นกำเนิดของแม่น้ำลำธารหลายสายที่ไหลลงแม่น้ำโขง แม่น้ำเจ้าพระยา และแม่น้ำสาละวิน พื้นที่เหล่านี้เป็นที่ราบดินตะกอนที่แม่น้ำไหลพามาทับถม ทำให้มีความอุดมสมบูรณ์ เหมาะสำหรับการตั้งถิ่นฐานและทำการเกษตร เทือกเขาที่สำคัญ ได้แก่ เทือกเขาหลวงพระบาง เทือกเขาแดนลาว เทือกเขาถนนธงชัย เทือกเขาผีปันน้ำ เทือกเขาขุนตาน และเทือกเขาเพชรบูรณ์ มียอดเขาที่สูงที่สุดของประเทศคือยอดอินทนนท์ ในจังหวัดเชียงใหม่ สูงประมาณ 2,595 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง

2. เขตที่ราบภาคกลาง

เป็นที่ราบดินตะกอนที่หนาแน่นและกว้างขวางที่สุดของไทย มีแม่น้ำที่สำคัญ คือ แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำแม่กลอง แม่น้ำท่าจีน แม่น้ำป่าสัก และแม่น้ำบางปะกง เนื่องจากเป็นที่ราบกว้างใหญ่

พื้นที่อุดมสมบูรณ์ จึงเป็นแหล่งเกษตรกรรมที่สำคัญ และเป็นเขตที่มีประชากรหนาแน่นที่สุดของประเทศ

3. เขตที่ราบสูงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ภูมิประเทศเขตนี้แยกจากภาคเหนือและภาคกลางอย่างชัดเจน โดยมีขอบสูงชันตามแนวเทือกเขาทางทิศตะวันตกและทิศใต้ ตอนกลางเป็นแอ่งคล้ายก้นกระทะ เรียกว่าแอ่งโคราช มีแม่น้ำชีและแม่น้ำมูลไหลผ่าน และไหลลงสู่แม่น้ำโขงที่จังหวัดอุบลราชธานี เทือกเขาสำคัญ ได้แก่ เทือกเขาเพชรบูรณ์ เทือกเขาดงพญาเย็น เทือกเขาสันกำแพง และเทือกเขาพนมดงรัก

4. เขตภูเขาสูงภาคตะวันตก

ทิวเขาและหุบเขาของภาคตะวันตกไม่มีที่ราบระหว่างเขาเหมือนภาคเหนือ มีเพียงที่ราบแคบๆ เท่านั้น เทือกเขาสำคัญของเขตนี้ ได้แก่ เทือกเขาถนนธงชัยและเทือกเขาตะนาวศรี ที่เป็นต้นกำเนิดของแม่น้ำแควน้อย หรือโทรโยค และแม่น้ำแควใหญ่ หรือศรีสวัสดิ์ ซึ่งไหลมาบรรจบกันเป็นแม่น้ำแม่กลอง

5. เขตภูเขาและที่ราบชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก

เป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำทางตอนเหนือ ทิวเขาสลับที่ราบลูกฟูกทางตอนกลาง และที่ราบชายฝั่งทะเลทางตอนใต้ เทือกเขาสำคัญ คือ เทือกเขาจันทบุรีและเทือกเขาบรรทัด ระหว่างเทือกเขาจันทบุรีกับอ่าวไทยเป็นที่ราบแคบๆ มีพื้นดินอุดมสมบูรณ์ เหมาะสำหรับปลูกผลไม้ มีแม่น้ำบางปะกงไหลลงอ่าวไทย ลักษณะชายฝั่งเว้าแหว่งเต็มไปด้วยเกาะแก่ง หาดทรายสวยงาม เกาะที่สำคัญได้แก่ เกาะช้าง เกาะกูด และเกาะสีชัง

6. เขตภูเขา ที่ราบสูง ที่ราบชายฝั่งทะเล และหมู่เกาะต่างๆ ทางภาคใต้

พื้นที่ของภาคใต้เป็นที่ราบสูงบนคาบสมุทรแคบๆ มีที่ราบอยู่ริมชายฝั่งตะวันออกและตะวันตกเป็นแนวยาวกัน โดยมีเทือกเขาสูงเป็นสันอยู่ตรงกลาง เทือกเขาสำคัญ ได้แก่ เทือกเขาสันกาลาคีรี ซึ่งเป็นพรมแดนระหว่างไทยกับมาเลเซีย เทือกเขาภูเก็ต และเทือกเขานครศรีธรรมราช มีแม่น้ำสายสั้นๆ เช่น แม่น้ำกระบุรี แม่น้ำตรัง แม่น้ำคีรีรัฐ แม่น้ำตาปี แม่น้ำปากพนัง และแม่น้ำโกลก มีเกาะที่สำคัญทางฝั่งตะวันตก คือ เกาะภูเก็ต ทางฝั่งตะวันออก คือ เกาะสมุยและเกาะพะงัน

ภูมิอากาศ

ภูมิอากาศของไทยเป็นแบบเขตร้อน หรือแบบสะวันนา มีอุณหภูมิเฉลี่ย 18-34 °C และมีปริมาณฝนตกเฉลี่ยตลอดปีกว่า 1,500 มิลลิเมตร แบ่งได้เป็น 3 ฤดูกาล คือ ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนเมษายนเป็นฤดูร้อน ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนตุลาคมเป็นฤดูฝน ประเทศไทยได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้จากทะเลจีนใต้และพายุหมุนเขตร้อน ส่วนในเดือนพฤศจิกายนถึงกลางเดือนมีนาคมเป็นฤดูหนาว ประเทศไทยได้รับอิทธิพลจากลมมรสุม

ตะวันออกเฉียงเหนือจากประเทศจีน ส่วนภาคใต้มีสภาพอากาศแบบป่าดงดิบ ซึ่งมีอากาศร้อนชื้นตลอดทั้งปี แบ่งได้เป็น 2 ฤดู คือ ฤดูฝนและฤดูร้อน โดยฝั่งทะเลตะวันออก ฤดูร้อนเริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงเดือนกันยายน และฝั่งทะเลตะวันตก ฤดูร้อนเริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนเมษายน

ข้อมูลทางกายภาพ

<u>เมืองหลวง</u>	กรุงเทพมหานคร
<u>เมืองสำคัญ</u>	กรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ นครราชสีมา ขอนแก่น สงขลา เป็นต้น
<u>ประชากร</u>	ประเทศไทยมีประชากร 64,785,909 คน ซึ่งมากเป็นอันดับที่ 20 ของโลก
<u>เชื้อชาติ</u>	ในประเทศไทยถือได้ว่ามีความหลากหลายทางเชื้อชาติ โดยมีทั้ง ชาวไทย ชาวไทยเชื้อสายลาว, มอญ, เขมร รวมไปถึงกลุ่มชาวไทยเชื้อสายจีน ชาวไทยเชื้อสายมลายู ชาวชวา (แขกแพ) ชาวจาม (แขกจาม) ชาวเวียดนาม ชาวพม่า และชาวไทยภูเขาเผ่าต่าง ๆ เช่น ชาวกะเหรี่ยง ลีซอ ชาวม้ง ลัวะ เป็นต้น
<u>วัฒนธรรม</u>	วิถีชีวิตของคนไทยในสังคมไทย ซึ่งเป็นแบบแผนของการประพฤติปฏิบัติที่งดงามและการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดในสถานการณ์ต่างๆ ที่สมาชิกในสังคมไทยสามารถรู้ เข้าใจ ซาบซึ้ง ยอมรับ และใช้ปฏิบัติร่วมกันในสังคมไทย ได้แก่ ภาษา มารยาท การแต่งกาย ประเพณีและพิธีทางศาสนา ศิลปกรรม การแสดงและการละเล่นประเภทต่างๆ และศิลปะการแสดงของไทย
<u>ศาสนาและความเชื่อ</u>	ประเทศไทยเป็นประเทศที่ให้ความเสรีในด้านการนับถือศาสนา โดยประชากรส่วนมากนับถือศาสนาพุทธ ซึ่งก็ได้นับถือสืบต่อกันมาเป็นเวลาช้านาน จนกลายเป็นรากฐานของความเชื่อ วัฒนธรรม ประเพณีส่วนใหญ่ และเป็นเอกลักษณ์ของชาติในปัจจุบัน ประชากรไทยประมาณร้อยละ 94 นับถือศาสนาพุทธ โดยส่วนใหญ่เป็นนิกายเถรวาท และประมาณร้อยละ 5 นับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวไทยทางภาคใต้ตอนล่าง โดยร้อยละ 99 ของมัสยิดในประเทศไทยเป็นนิกายสุหนี่ ส่วนมัสยิดนิกายชีอะหะมีเพียงร้อยละ 1 สำหรับคนไทยที่นับถือศาสนาคริสต์มีประมาณ 4 แสนกว่าคน คิดเป็นร้อยละ 0.7 ของจำนวนประชากรทั่วประเทศ มีทั้งนิกายคาทอลิก โปรเตสแตนต์ และเซเวนเดย์ แอดเวนติสต์ ส่วนชาวซิกข์มีประมาณ 70,000 คน ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและเมืองใหญ่อื่นๆ เช่น เชียงใหม่ นครราชสีมา พัทยา และภูเก็ต มีโบสถ์ซิกข์อยู่ทั้งหมด 19 แห่งทั่วประเทศ ส่วนผู้นับถือศาสนาฮินดูมีถึงประมาณ 1 หมื่นคน
<u>การปกครอง</u>	ประเทศไทยใช้ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นองค์ประมุข มีกฎหมายสูงสุดคือรัฐธรรมนูญ ประเทศไทย แบ่งปกครองออกเป็น 3 รูปแบบ คือ การ

ปกครองส่วนกลาง การปกครองส่วนภูมิภาค และการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีการแบ่งออกเป็น 76 จังหวัด สำหรับการปกครองส่วนภูมิภาค และมีการปกครองส่วนท้องถิ่นอีกได้แก่ กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยาเป็นต้น

นายกรัฐมนตรี พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
(การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2558)

2.4 ประวัติความเป็นมาของเทศกาล

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานนิยามคำว่า “เทศกาล” ไว้ว่า “คราวสมัยที่กำหนดไว้เป็นประเพณีเพื่อทำบุญและการรื่นเริงในท้องถิ่น เช่น ตรุษ สงกรานต์ เข้าพรรษา สารท; คราว เช่น ชาวนาไม่ได้ทำนาสิ้นสองเทศกาลมาแล้ว” คำที่มีความหมายคล้ายเทศกาลความหมายแรกอีกคำหนึ่งคือ “นักขัตฤกษ์” พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานนิยามคำนี้ไว้ว่า “งานรื่นเริงตามธรรมเนียม ตามฤดูกาล เช่น งานสงกรานต์ งานลอยกระทง” สองคำนี้มีจุดเน้นต่างกัน เทศกาล เน้นช่วงเวลา นักขัตฤกษ์ เน้นงานรื่นเริงในเทศกาล และเจาะจง เฉพาะเทศกาลตามฤดูกาล (ถาวร ลิกขโกศล, 2557)

เทศกาล หมายถึง ช่วงเวลาที่กำหนดไว้เพื่อจัดงานบุญและงานรื่นเริงในท้องถิ่น เป็นการเน้นไปที่การกำหนดวัน เวลา และ โอกาสที่สังคมแต่ละแห่งจะจัดกิจกรรมเพื่อเฉลิมฉลอง โดยมีฤดูกาลและความเชื่อทางศาสนาเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดเทศกาลและงานประเพณี

เทศกาลแบ่งออกเป็น 2 ประเภทได้แก่

1. เทศกาลตามความเชื่อทางศาสนา วัฒนธรรม และวิถีชีวิต
2. เทศกาลตามธรรมชาติ

เทศกาลในญี่ปุ่น

1. เทศกาลตามความเชื่อทางศาสนา วัฒนธรรม และวิถีชีวิต ได้แก่ เทศกาลปาถั่ว (เซ็ทสึบุน), เทศกาลซันจา, เทศกาลก๊อง, เทศกาลทานาบาตะ, เทศกาลดอกไม้ไฟ, เทศกาลเนบุดะ, เทศกาลอาคิตะ, เทศกาลจิโด, เทศกาลคะระะซึคุนิจิและเทศกาลชิชิบุ โยมัตสึริ
2. เทศกาลตามธรรมชาติ ได้แก่ เทศกาลชมดอกซากุระและเทศกาลหิมะ

เทศกาลในไทย

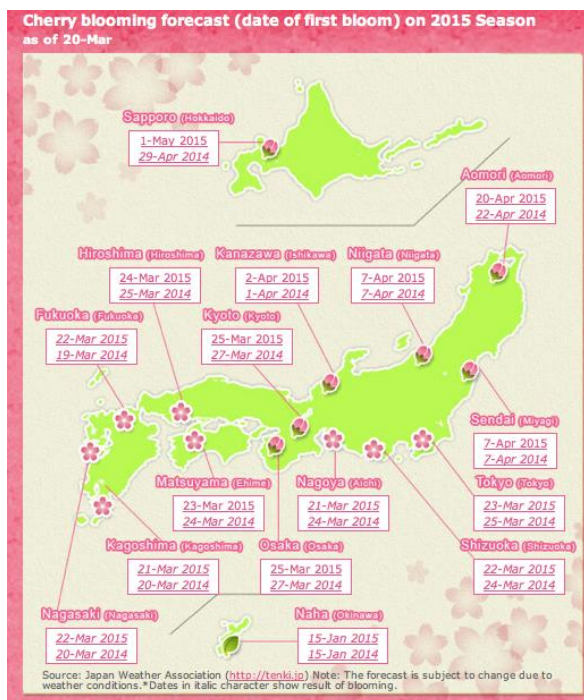
1. เทศกาลตามความเชื่อทางศาสนา ได้แก่ เทศกาลลอยกระทง เทศกาลสงกรานต์ เทศกาลแห่เทียนพรรษา และเทศกาลผีตาโขน
2. เทศกาลตามธรรมชาติ ได้แก่ เทศกาลดอกบัวตอง

2.4.1 เทศกาลญี่ปุ่น

2.4.1.1 เทศกาลชมซากุระ

ประวัติและความเป็นมา ะนะมิ หมายถึง การชมดอกไม้ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ดอกไม้ที่ว่าเป็นที่รู้จักกันว่าหมายถึง ดอกซากุระ เทศกาลฮานามิเป็นเทศกาลที่เริ่มมีมาตั้งแต่สมัยนาระ พ.ศ. 1253-1337 โดยจัดขึ้นในกลุ่มราชวงศ์ชั้นสูงเท่านั้น ดอกไม้ที่ปลูกเตรียมไว้ชมเป็นดอกบ๊วยที่นำเข้ามาจากประเทศจีน จนกระทั่งเข้าสู่สมัยเอโดะ พ.ศ. 1337-1728 ก็เปลี่ยนจากประเพณีชมดอกบ๊วยเป็นการชมดอกซากุระแทน แล้วเทศกาลฮานามิก็ค่อยๆขยายวงกว้างไปสู่สังคมชนชั้นกลางในสมัยเอโดะ ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันนี้ (สายฝน ทากาโอกะ, 2554)

การบานของดอกซากุระ ซากุระคือสัญลักษณ์ของฤดูใบไม้ผลิเมื่อใดที่ดอกซากุระบาน หมายถึงการเริ่มต้นของการเกษตรที่ต้องหยุดพักไปในฤดูหนาว ในเขตโตเกียวและเขตใกล้เคียงซากุระจะบานราวๆ ต้นเดือนเมษายน ในภาษาญี่ปุ่นมีคำว่า ซากุระบานจากใต้ขึ้นเหนือ โมมิจิเปลี่ยนสีจากเหนือลงใต้ สาเหตุที่ทำให้การเปลี่ยนแปลงของฤดูกาลในแต่ละเขตของญี่ปุ่นแตกต่างกันคือ ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของประเทศที่ทอดตัวเป็นแนวยาวตัดขวางกับเส้นละติจูด การที่ญี่ปุ่นมีสภาพภูมิอากาศอย่างนี้ ทำให้ฤดูกาลของเขตที่อยู่ใต้สุด คือโอกินาวา กับเขตที่อยู่เหนือสุดคือ ฮอกไกโด มีระยะเวลาในการเปลี่ยนแปลงต่างกัน อย่างในเดือนเมษายน ที่ถือว่าเป็นฤดูใบไม้ผลินั้นอุณหภูมิเฉลี่ยที่โอกินาวา คือ 21 องศาเซลเซียส คาโกชิม่า 16.1 องศา โตเกียว 13.9 องศา และที่ซัปโปโร 6.2 องศาอุณหภูมิที่แตกต่างกันมากในแต่ละเขตพื้นที่เป็นตัวแปรทำให้ซากุระในแต่ละเขตบานไม่เท่ากัน ซากุระจะเริ่มบานที่โอกินาวาเป็นที่แรกในเดือนมกราคม และสิ้นสุดที่ซัปโปโรในเดือนพฤษภาคม นับระยะเวลาารวมกันแล้วซากุระในประเทศญี่ปุ่นจะบานราวๆ 4 เดือน (หมวยตาหวาน, 2548)

รูปที่7: พยากรณ์การบานของดอกซากุระ ในแต่ละพื้นที่ ปี 2015
ที่มา: <http://www.japan-expert.com/>, (2558)

กิจกรรม กิจกรรมในเทศกาลชมดอกซากุระของชาวญี่ปุ่นนั้นจะเริ่มจากการนัดหมายครอบครัวพรรคพวกเพื่อนฝูง หรือสมาชิกในที่ทำงานแล้วมอบหมายให้อาสาสมัครไปจับจองพื้นที่ตามสวนซากุระที่อนุญาตให้เข้าไปสังสรรค์กันได้ จากนั้นก็จะเลือกปูเสื่อ ปูผ้าพลาสติกจับจองพื้นที่ใต้ต้นซากุระในทำเลที่ดีสวยงามไว้ ซึ่งคนที่รับหน้าที่เป็นส่วนล่วงหน้าไปจับจองพื้นที่หากเป็นครอบครัวก็จะเป็นหน้าที่ของแม่บ้าน หรือหากเป็นที่ทำงานก็มักจะเป็นเด็กใหม่ หรือผู้อ่อนอาวุโสทั้งหลาย และเมื่อถึงเวลาเลิกงานสมาชิกก็จะช่วยกันขนข้าวปลาอาหาร เครื่องดื่มประเภทเบียร์ สาเก ไปนั่งดื่มกินกันท่ามกลางอากาศที่หนาวเย็นกำลังพอดี ไปจนถึงคืนหรือข้ามคืนกันเลยทีเดียวสำหรับในวันหยุดสุดสัปดาห์ (วินิจ รังผึ้ง, 2555)

สถานที่แนะนำ ชมซากุระในฟูจิโกโกะ

รูปที่8: เจดีย์ชูเรโตะ

ที่มา: <http://mochit2.com/>, (2558)

1. เจดีย์ชูเรโตะ (Chureito Pagoda) เป็นเจดีย์ที่สร้างขึ้นใหม่ตั้งอยู่ บนเนินเขาของเมืองฟูจิโยชิเดะ (Fujiyoshida City) ซึ่งวิวตรงข้ามคือภูเขาไฟฟูจิ นักท่องเที่ยวมากมายต่างเดินทางมาถ่ายภาพตรงจุดนี้ตลอดทั้งปี โดยเฉพาะในช่วงฤดูใบไม้ผลิกลางเดือนเมษายน ทิวทัศน์จะสวยยิ่งขึ้นเมื่อถูกตกแต่งด้วยดอกซากุระที่บานสะพรั่ง
2. ริมฝั่งทิศเหนือของคาวากูจิโกะ (Northern Shores of Kawaguchiko) ต้นซากุระมากมายเรียงรายอยู่ริมฝั่งทิศเหนือของทะเลสาบคาวากูจิโกะ สามารถมองเห็นภูเขาไฟฟูจิรวมทั้งดอกซากุระ และผืนน้ำสีฟ้าทำให้เกิดทัศนียภาพอันงดงาม
3. คาบสมุทรอุบายากาซากิ (Ubuyagasaki Peninsula) ต้นซากุระถูกปลูกอยู่ใกล้กับสะพานคาวากูจิโกะโอฮาชิ (Kawaguchiko Ohashi Bridge) สามารถมองเห็นวิวภูเขาไฟฟูจิ ทะเลสาบคาวากูจิโกะ และดอกซากุระในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ที่งดงามไม่แพ้แหล่งอื่นเลยทีเดียว
4. ริมฝั่งทิศตะวันออกของคาวากูจิโกะ (Eastern Shores of Kawaguchiko) ถนนริมฝั่งตะวันออกของทะเลสาบคาวากูจิโกะ ใกล้กับสถานีกระเช้าคากิจิคาจิด้านล่าง (Kachi Kachi Ropeway) ที่พักแบบเรียวกังรอบๆต่างถูกตกแต่งด้วยต้นซากุระ
(ตะลอนเจแปน , 2558)

2.4.1.2 เทศกาลทานาบาตะ

ประวัติและความเป็นมา เทศกาลทานาบาตะมีต้นกำเนิดจากเทศกาล "ราตรีแห่งเลขเจ็ด" ที่เฉลิมฉลองกันในเมืองจีน ราชสำนักญี่ปุ่นแห่งเกียวโตรับเข้ามาในสมัยเฮอัน (พ.ศ.1337-1728) ก่อนที่จะเผยแพร่ไปในหมู่ชาวบ้านช่วงในยุคเอโดะตอนต้น ทานาบาตะเป็นเรื่องราวของ เจ้าหญิงทอผ้าหรือโอริฮิเมะ (Orihime) ธิดาของเจ้าแห่งท้องฟ้าหรือพระราชาทนเทย์ กับหนุ่มเลี้ยงวัวชื่อว่า ฮิโคโบชิ (Hikoboshi) โอริฮิเมะ นั้นมีฝีมือในการทอผ้าซึ่งราชาทนเทย์ โปรดปรานเป็นอย่างมาก ปกติจะทอผ้าอยู่บริเวณแม่น้ำสวารุค Amanogawa (หมายถึงทางช้างเผือก) ที่ซึ่ง ฮิโคโบชิ ก็ทำหน้าที่เลี้ยงวัวอยู่ ต่อมาทั้งคู่ก็หลงรักกัน และได้แต่งงานและใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข จนหลงลืมหน้าที่ของตน โอริฮิเมะ ไม่ได้ทำหน้าที่ทอผ้าให้พระราชาทนเทย์เหมือนเคย ส่วนวัวของ ฮิโคโบชิ ก็ถูกปล่อยปละละเลย และเพื่อนพ่านไปทั่วสวารุค พระราชาทนเทย์โกรธมาก และทำโทษทั้งสองให้พรางจากกันตลอดกาล โดยที่มีแม่น้ำสวารุคกั้นขวางทั้งคู่ไว้ แต่ในที่สุดราชาทนเทย์ ก็ทนเห็น โอริฮิเมะ โศกเศร้าไม่ได้ จึงอนุญาตให้ทั้งคู่เจอกันได้ในวันที่เจ็ด เดือนเจ็ดของทุกปี ซึ่งก็หมายความว่าปีหนึ่งเจอกันได้แค่เพียงครั้งเดียวเท่านั้น กลายเป็นตำนานเล่าขานกันมาจนถึงปัจจุบัน

กิจกรรม สำหรับญี่ปุ่นยุคปัจจุบันแล้ว ชาวญี่ปุ่นจะฉลองเทศกาลนี้ด้วยการเขียนถึงความหวังของตน บางครั้งก็เขียนเป็นกลอนลงบน"ตันซากุ" (Tanzaku) ซึ่งเป็นแถบกระดาษเล็กๆ แล้วนำไปห้อยกับต้นไผ่ ที่บางครั้งก็เอาอย่างอื่นมาประดับตกแต่งต้นไผ่ไปด้วย ของประดับต้นไผ่นี้จะนำมาลอยในแม่น้ำ หรือเอามาเผาหลังจบเทศกาลนี้ ซึ่งมักเป็น ช่วงเที่ยงคืน หรือ ในวันถัดไป (<http://www.marumura.com/>, 2558)

สถานที่แนะนำ เทศกาลทานาบาตะในเมืองเซ็นได

งานเทศกาลทานาบาตะแห่งเมืองเซ็นได (sendai tanabata festival) จัดขึ้นในวันที่ 6-8 สิงหาคมของทุกปี โดยในคืนวันที่ 5 สิงหาคมจะมีการจุดพลุดอกไม้ไฟ เพื่อเป็นสัญญาณบ่งบอกถึงการมาของเทศกาลอีกด้วย ซึ่งงานเทศกาลทานาบาตะถือเป็นงานเทศกาลฉลองใหญ่ประจำฤดูร้อนของเมืองนี้ โดยจะประดับลำโพงด้วยกระดาษญี่ปุ่นที่เรียกว่า "sasatake" ทั่วทั้งเมือง โดยเฉพาะบริเวณถนนชูโอโคริและอิคาชิอิจิบังโช ซึ่งเชื่อกันว่าเทศกาลทานาบาตะของเมืองเซ็นไดนี้ เริ่มมีขึ้นในสมัยของท่าน คาตะ มาซามูเนะ (พงศกร ประทุมวงษ์, 2551)

รูปที่9: ภาพเทศกาลทานาบาตะที่จัดขึ้นในเมืองเซ็นได

ที่มา: <http://www.sentabi.jp/>, (2558)

2.4.1.3 เทศกาลหิมะซัปโปโร

ประวัติและความเป็นมา เทศกาลกาลหิมะเมืองซัปโปโร เริ่มขึ้นเมื่อราวปี 1950 โดยความร่วมมือของสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวซัปโปโรและเขตซัปโปโร จัดให้นักเรียนชั้นมัธยมปลายในเมืองร่วมกันก่อรูปปั้นหิมะจำนวน 6 ชิ้นในสวนสาธารณะโอโคริซึ่งเดิมใช้เป็นที่ทิ้งหิมะ รูปปั้นหิมะรุ่นแรกๆ นั้นมีความสูงถึง 15 เมตร ซึ่งต้องใช้หิมะจำนวนมากจึงต้องใช้รถบรรทุกและคันดินมาช่วยในการสร้าง และนับเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างรูปปั้นหิมะขนาดใหญ่อย่างในปัจจุบัน (วรรณ สุทธิ โอภาส, 2553)

รูปที่10: เทศกาลหิมะซัปโปโร

ที่มา: <http://www.welcome.city.sapporo.jp/>, (2558)

กิจกรรม เนื่องจากงานงานเทศกาลหิมะซัปโปโรนั้นเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับหิมะ ภายในงานจึงมีการจัดการแข่งขันแกะสลักหิมะนานาชาติ ซึ่งได้รับความนิยมและเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลก นอกจากนี้กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับหิมะ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สนุกสนานไปกับหิมะ เช่น ภายในสถานที่จัดงาน Tsudome Site จะมีคอร์ส “วากุวากุ สไลเดอร์” ที่ลื่นไปด้วยเลื่อนแบบ Bobsleigh แล้ว ยังมี “Snow Zip Line” ซึ่งจะได้สัมผัสประสบการณ์ในการร่อนเป็นระยะทางประมาณ 80 เมตร โดยคาดเข็มขัดนิรภัย ไม่เพียงแต่กิจกรรมกลางแจ้งเท่านั้น ในร่มก็ยังมีสเก็ตลิงค์ที่ไม่ใช้น้ำแข็ง หรือสไลเดอร์นุ่มๆ ฟูๆ สูง 10 เมตรที่ใหญ่ที่สุดในประเทศอีกด้วย (<http://www.welcome.city.sapporo.jp/>, ม.ป.ป.)

สถานแนะนำ เทศกาลหิมะ ซัปโปโร เป็นเมืองเอกและเมืองใหญ่สุดของฮอกไกโด ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะ มีประชากร 1.9 ล้านคน เป็นเมืองที่น่าอยู่มาก ถนนกว้างขวาง ตัดกันเป็นตาราง ทำให้เดินทางไปไหนมาไหนได้สะดวก สวนโอโตรี เป็นทั้งสวนและถนนที่ตัดผ่านย่านใจกลางเมืองจากตะวันออกไปตะวันตก ถือเป็นถนนที่มีเสน่ห์และมีชีวิตชีวาที่สุดในญี่ปุ่น ช่วงสัปดาห์แรกของเดือนกุมภาพันธ์จะมีการจัดงานเทศกาลหิมะขึ้นที่นี่ มีตุ๊กตาหิมะและรูปแกะสลักน้ำแข็งจากฝีมือของทีมแกะสลักทั้งมืออาชีพและมือสมัครเล่นมาให้ชม (พวงนิล คำปิงส์, 2557)

ในแต่ละปี งานเทศกาลหิมะซัปโปโร (Sapporo Snow Festival) จะมีการแบ่งสถานที่จัดงานออกเป็น 3 จุด แต่ละจุดก็มีความน่าสนใจไม่เหมือนกัน จุดที่ 1 ถือเป็นจุดใหญ่ จุดไฮไลท์ของงานคือ Odori Site จัดอยู่ที่บริเวณสวนสาธารณะโอโตรี แลนด์มาร์กสำคัญของเมืองซัปโปโร บริเวณนี้จะเน้นเรื่องการแกะสลักหิมะให้กลายเป็นประติมากรรมสีขาว หลากหลายขนาดและรูปร่าง จุดที่ 2 Susukino Site ยังคงเป็นการแกะสลัก แต่นั้นประติมากรรมจากน้ำแข็ง เป็นการโชว์ผลงานการแกะสลักน้ำแข็ง มีประติมากรรมน้ำแข็งประมาณ 60 ตัว วางเรียงรายอยู่ และจุดสุดท้าย ก็คือ Tsudome Site ตรงที่ถูกเนรมิตขึ้นมาเป็นเมืองหิมะนี้เรียกว่า The Community Dome อยู่ไกลจากสองจุดแรก อยู่ที่ตำบลที่เรียกว่า Tsudome เน้นเรื่องกิจกรรม เป็นลานหิมะ ที่เป็นเสมือนสวนสนุกฤดูหนาว มีสไลเดอร์หิมะเป็นที่ชื่นชอบทั้งเด็กๆและผู้ใหญ่ (<http://www.marumura.com/>, 2558)

2.4.1.4 เทศกาลดอกไม้ไฟ

ประวัติและความเป็นมา จุดเด่นสำคัญของหน้าร้อนในญี่ปุ่นก็คือการชมดอกไม้ไฟ ช่วงระหว่างเดือนกรกฎาคมถึงสิงหาคมของทุกปี มีการยิงดอกไม้ไฟทั่วทุกภูมิภาคเกือบทุกสุดสัปดาห์ มักมีการจัดเทศกาลหน้าร้อนและเทศกาลดอกไม้ไฟ ชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่มักสวมชุดยูกาตะเพื่อมาเดินชมงาน แต่เดิมดอกไม้ไฟมีต้นกำเนิดจากประเทศจีนและแพร่กระจายมายังญี่ปุ่นในช่วงศตวรรษที่ 16 ซึ่งตรงกับ สมัยเอโดะ นับว่าเป็นยุคที่รุ่งเรืองของดอกไม้ไฟ โรงงานดอกไม้ไฟส่วนใหญ่อยู่ใจกลางเมืองเอโดะ

(ปัจจุบันคือโตเกียว) ที่นี่เป็นแหล่งรวมตัวของเหล่าช่างทำดอกไม้ไฟและช่างศิลป์ของญี่ปุ่น การทำดอกไม้ไฟที่ญี่ปุ่นนั้นช่างฝีมือจะต้องมีความสามารถพิเศษด้านศิลปะ เนื่องจากคำว่าดอกไม้ไฟในภาษาญี่ปุ่นนั้น ได้แก่ hanabi คำว่า hana หมายถึงดอกไม้ และ bi หมายถึงไฟ ดังนั้น hanabi จึงหมายถึงดอกไม้ที่เปล่งไฟ เพื่อที่จะทำดอกไม้ไฟ ช่างทำดอกไม้ไฟจะต้องมีความสามารถในการจัดดอกไม้สำหรับชาวญี่ปุ่นแล้ว การทำดอกไม้ไฟก็เหมือนกับการจัดดอกไม้ นั่นเอง ดังนั้นเราจึงไม่แปลกใจเลยว่าดอกไม้ไฟที่ญี่ปุ่นนั้นจะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ประณีตและงดงามดอกไม้ไฟที่ญี่ปุ่นมีตั้งแต่ขนาดเล็กไปจนถึงขนาดใหญ่ที่สุดในสถิติโลก มีรูปร่างหลายแบบ ที่นิยมก็คือแบบดินระเบิดรูปดาว โดยส่วนใหญ่ดอกไม้ไฟจะเริ่มจุดในช่วงหลังพระอาทิตย์ตกดินเป็นเวลาประมาณ 1-2 ชม.

กิจกรรม ภายในงานเรียงรายไปด้วยร้านแผงลอย ทั้งแผงอาหารและเกมต่างๆ ซึ่งมีเฉพาะในงานเทศกาลหน้าร้อนเท่านั้น

สถานที่แนะนำ บริเวณแม่น้ำซูมิดะ งานเทศกาลดอกไม้ไฟแม่น้ำซูมิดะ จะจัดขึ้นในทุกวันเสาร์สุดท้ายของเดือนกรกฎาคมของทุกปี ตั้งแต่ 19:05 – 20:30 น. และดอกไม้ไฟจะถูกขึ้นเป็นประจำรอบๆพื้นที่ 2 จุด คือบริเวณวัดอาซากุสะเขตไทโตและโตเกียวสกายทรีเขตซูมิดะ การจุดครั้งแรกจะเริ่มขึ้นที่บริเวณสะพานซากุระ ประมาณ 9500 ดอก ครั้งที่สองที่สะพานโคมาคาตะ ประมาณ 15000 ดอก รวมแล้วจะมีดอกไม้มากกว่า 20,000 ดอก ถูกจุดเพื่องานนี้ เป็นงานที่ยิ่งใหญ่ งานหนึ่งในฤดูร้อน (<http://www.yokosojapan.org/>, 2558)

รูปที่ 11: ดอกไม้ไฟบริเวณแม่น้ำซูมิดะ

ที่มา: <http://www.yokosojapan.org/>, (2558)

2.4.1.5 เทศกาลปล้ำว (เซตสึบุน มันโทโร)

ประวัติและความเป็นมา ประเทศญี่ปุ่นวันแบ่งฤดูกาลระหว่างฤดูหนาวกับฤดูใบไม้ผลิมักจะตรงกับวันที่ 3 กุมภาพันธ์ เรียกว่า วันเซตสึบุน (Setsubun) ในวันนี้ก็มีประเพณีทางศาสนาการปล้ำวมงคล เรียกว่า Mamemaki การปล้ำว หมายถึงการขับไล่สิ่งที่ไม่ดีออกไป เพื่อต้อนรับความสุขในฤดูใบไม้ผลิที่กำลังมาถึงในไม่ช้า เป็นประเพณีเก่าแก่ที่มีจุดกำเนิดมาจากพิธีขับวิญญาณชั่วร้าย เรียกว่า พิธีทสึอินะ (Tsuina) ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากประเทศจีนในช่วงยุคมุโรมะจิ

กิจกรรม ปัจจุบันที่วัดพุทธและศาลเจ้าชินโตจะมีพิธีโปรยถั่วเหลืองคั่ว เรียกว่า Fukumame บรรจุในภาชนะห่ออย่างดี โดยผู้โปรยถั่วก็คือนักบวชหรือตามวัดต่างๆ ก็จะมีคนดังเป็นแขกรับเชิญ เช่น นักกีฬาซูโม่ ดารา เป็นต้น มาร่วมโปรยถั่วมงคลอีกด้วย นอกจากถั่วจะอาจมีโมจิมงคล เรียกว่า Fukumochi และของที่ระลึกที่ถูกลโยนลงมาด้วยเหมือนกัน แต่สิ่งเหล่านั้นเค้าถือว่าเป็นของมงคลทั้งหมดของที่ทานได้ก็ทานเพื่อเป็นสิริมงคล ส่วนของที่ระลึกก็สามารถนำไปเก็บเป็นที่ระลึกหรือขึ้นหิ้งบูชา สถานที่แนะนำ ศาลเจ้าคะซุงะในเมืองนาระ วันที่ 3 กุมภาพันธ์ของทุกปี ศาลเจ้าคะซุงะ จะเต็มไปด้วยแสงเทียนที่สว่างไสวอยู่ภายในตะเกียงแขวนตามระเบียบของศาลเจ้า และตะเกียงหินซึ่งประดับอยู่ในสวนมากถึง 3,000 ตะเกียงเป็นเวลา 3 วัน ระหว่างเวลา 18.30 -21.00 น. (<http://www.japan-mook.com/>, 2558)

รูปที่12: รูปตะเกียงที่ศาลเจ้าคะซุงะ

ที่มา: <http://murrayfoote.com/category/nara/>, (2558)

2.4.1.6 เทศกาลซันजे (sanja matsuri)

ประวัติและความเป็นมา เป็นเทศกาลใหญ่ประจำปีของย่านอาซากุสะ จัดเพื่อฉลองให้กับสามผู้ก่อตั้งวัดเซนโซจิที่ได้นำพระพุทธรูปไปประดิษฐานไว้ที่วัดแห่งหนึ่งในย่านอาซากุสะ ซึ่งปัจจุบันคือ "วัดเซนโซจิ" เทศกาลซันजेจัดขึ้นเป็นประจำทุกปีในอาทิตย์ที่ 3 ของเดือนพฤษภาคม จะจัดให้ตรงกับวันศุกร์เสาร์และอาทิตย์ โดยจะจัดขึ้นที่วัดเซนโซจิ มีจุดประสงค์เพื่อเป็นบูชาเทพผู้คุ้มครองเมือง ขอพรให้เกิดความเจริญก้าวหน้าและร่ำรวย นอกจากนี้ยังถือเป็นเทศกาลที่ช่วยสร้างสัมพันธ์ของผู้คนในชุมชน ด้วยการแห่ศาลเจ้าเล็ก ที่เรียกว่า "Mikoshi" ด้วยกันไปรอบๆอาซากุสะ ในวันศุกร์ วันเริ่มงาน จะมีผู้คนแต่งกายตามธรรมเนียมชาวญี่ปุ่นออกมาร่วมขบวนแห่ เล่นดนตรี ตีกลองไทโกะ ร้องเพลงและเต้นรำกันอย่างสนุกสนาน เกอิชาก็ออกมาเดินอวดความงามสไตล์ญี่ปุ่นแท้ๆ เก็งคียากุซาก็ออกมาอวดลายสักกันเต็มที และวันเสาร์มีการแห่ Mikoshi กว่า 100 หลัง จากทั้ง 44 เขตของย่านอาซากุสะจะมารวมตัวกันที่ประตู Kaminarimon ประตูใหญ่ด้านหน้าสุดก่อนที่จะเข้าไปยังวัดเซนโซจิ จะแห่ผ่านถนน Nakamise-dori ตรงไปยังวัดเซนโซจิถึงประตู Hozomon และหลังจากแสดงความเคารพพระพุทธรูปเจ้าแม่กวนอิมทองคำแล้วก็แห่ Mikoshi ไปยังศาลเจ้าอาซากุสะที่อยู่ใกล้ๆกัน และทำพิธีกรรมขอพรจากเทพเจ้าแล้วก็แห่ Mikoshi ต่อไปจนทั่วย่านอาซากุสะ วันอาทิตย์ เป็นจุดเด่นของงานเพราะ Mikoshi หลังทั้งสามของอาซากุสะ จะถูกแห่ผ่านถนน Nakamise-dori ไปยังประตู Kaminarimon จากนั้นจะแยกย้ายกันแห่ไปจนครบทั้ง 44 เขตของย่านอาซากุสะ ก่อนจะกลับมาที่ศาลเจ้าอาซากุสะอีกครั้งเพื่อทำพิธีปิดเทศกาล

กิจกรรม เดินชมขบวนแห่ ชมวัดเซนโซจิ

สถานที่แนะนำ บริเวณย่านอาซากุสะ (<http://th.japantravel.com/>, 2558)

รูปที่13: ขบวนแห่เทศกาลซันजे

ที่มา: <http://cheapflightblog.xyz/sanja-matsuri-sanja-festival-annual-festival-in-asakusa/>, (2558)

2.4.1.7 เทศกาลก๊อง

ประวัติและความเป็นมา จัดโดยศาลเจ้า Yasaka เริ่มจากการที่ศาลเจ้าต้องการขับไล่ปีศาจที่เป็นต้นเหตุให้เกิดโรคระบาด รวมทั้งต้องการปิดเป่าและเรียกขวัญกำลังใจให้กับชาวเมือง ทางศาลเจ้าจึงจัดพิธีขึ้น โดยมีพิธีการแห่เทพเจ้าในนิคายชินโตไปตามถนนและนำสิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ นั้นปล่อยลงไปที่แม่น้ำ ซึ่งความเชื่อนี้มีมายาวนานกว่า 1000 ปีแล้ว โดยมีการทำรุ่มต่อรุ่มจนถึงปัจจุบัน

ในวันที่ 1 - 15 กรกฎาคม ของทุกปีจะมีการจัดเทศกาลก๊อง ซึ่งมีลักษณะเป็นการเฉลิมฉลองวันที่จัดขบวนแห่พาเหรดรถลากซึ่งตรงกับวันที่ 16 - 17 กรกฎาคม เทพเจ้าน้อยที่นั้งอยู่บนรถลากจะทำหน้าที่ปิดรังควาญปีศาจรอบเมือง จะมีการแห่รถผ่านถนน Shijo ไปยังถนน Kawaramachi จนอ้อมมาถึงถนน Oike ซึ่งเป็นสถานที่บริเวณใจกลางเมืองจังหวัดเกียวโต

กิจกรรม ขมขบวนแห่ มีการจัดแสดงรถลากที่ประดับด้วยโคมไฟแบบญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังมีร้านค้าต่างๆ อาทิเช่น อาหาร ร้านขายของเล่นและข้าวของเครื่องใช้มาวางขายเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว โดยส่วนใหญ่กลุ่มวัยรุ่นญี่ปุ่นมักจะใส่ชุดยูคาตะมาเดินเล่นทำให้เราดื่มด่ำไปกับบรรยากาศแบบญี่ปุ่นแท้ๆ สถานที่แนะนำ ศาลเจ้ายาซากะ จังหวัดเกียวโต (<http://www.japantourcenter.com>, 2558)

รูปที่14: ขบวนแห่เทศกาลก๊อง

ที่มา: <http://murrayfoote.com/category/nara/>, (2558)

2.4.1.8 เทศกาลเนบุดะ

ประวัติและความเป็นมา เทศกาลเนบุดะ เมืองอะโอโมริ เป็นเทศกาลหน้าร้อนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดงานหนึ่งของภูมิภาคโทโฮกุ จัดขึ้นที่จังหวัดอะโอโมริ ในช่วงต้นเดือนสิงหาคม โดยเป็นการแห่เนบุดะหรือรถแห่ที่มีรูปร่างเป็นนักรบผู้กล้า เทพเจ้าและปีศาจผ่านใจกลางเมือง ซึ่งในขบวนก็จะมีนักเต้นรำมากมาย รวมขบวนแห่พร้อมเสียงดนตรีจากขลุ่ยไม้อูเอะและกลองญี่ปุ่นที่เรียกว่า “taiko”

ที่มาเชื่อกันว่าแรกเริ่มเดิมทีประมาณ 800 ปีก่อน เทศกาลนี้เกิดจากกลศึกของ Sakanuoe no Tamuramaro ที่สั่งให้สร้างรูปสัญลักษณ์นี้ขึ้นมาเพื่อข่มขวัญศัตรู จนได้รับชัยชนะต่อมาก็กลายเป็นเทศกาลเนบุดะ นอกจากนี้เทศกาลเนบุดะก็ยังมีารดำเนินพิธีกรรมทางศาสนาชินโตด้วย

กิจกรรม ในทุกคืนขบวนโคมไฟของงานเทศกาลเนบุดะจะถูกแห่ไปตามท้องถนนในตัวเมืองอาโอโมริ แต่ในคืนวันสุดท้ายของงานเทศกาลขบวนโคมไฟจะถูกจัดขึ้นในเวลากลางวัน โคมไฟเนบุดะจะถูกแห่โดยแรงคน แต่ละขบวนประกอบด้วย ขบวนกลองไทโกะ ขบวนฟรุ๊ต และ ขบวนฉาบ พร้อมทั้งขบวนนักเต้นกว่าหนึ่งร้อยชีวิตซึ่งมีชื่อการแสดงว่าการเต้นฮานะโตะ ซึ่งเป็นภาษาท้องถิ่น ในระหว่างที่เต้นรำจะมีการขับร้อง “รัชเซรา รัชเซรา” ไปด้วย ซึ่งลักษณะการเต้นลักษณะกึ่งเต้นกึ่งกระโดด

ในการชมขบวนโคมไฟเนบุดะ ผู้ชมสามารถนั่งลงที่พื้นบริเวณข้างถนนซึ่งทอดยาวกว่าสามกิโลเมตร ตลอดเส้นทางเดินขบวน ทั้งนี้ผู้ชมสามารถจองที่นั่งสำหรับชมขบวนโคมไฟได้ที่ร้านสะดวกซื้อต่างๆ และในระหว่างที่มีการแสดง นักเต้นในขบวนก็จะชักชวนให้ผู้ชมมาร่วมเดินด้วย ผู้ชมสามารถร่วมเป็นส่วนหนึ่งของงานเทศกาลได้โดยการสวมชุดพื้นเมืองที่เรียกว่าฮานะโตะ ซึ่งสามารถหาซื้อได้ตามร้านต่างๆ ในตัวเมืองอาโอโมริ ราคาประมาณ 5000 เยน หรือสามารถเช่าได้ตามร้านเช่า ราคาประมาณ 3000 เยน

สถานที่จัดงาน จัดเป็นขบวนแห่ใจกลางเมืองอาโอโมริ ในวันที่ 2-7 สิงหาคม ของทุกปี

(<http://www.jp-rail-th.com/>, 2558)

รูปที่15: โคมไฟแสดงถึงนักดาบสู้กับปีศาจร้าย

ที่มา: <http://www.jamesjijapan.com/>, (2558)

2.4.1.9 เทศกาลอากิตะ หรือเทศกาลโคมไฟ

ประวัติและความเป็นมา เทศกาลอากิตะเป็น 1 ใน 3 ของเทศกาลใหญ่ประจำฤดูร้อนของภาคตะวันออกเฉียงเหนือของญี่ปุ่น จัดวันที่วันที่ 3-6 สิงหาคม ของทุกปี ความเป็นมาของเทศกาลแห่งคันโต นั้น มีจุดเริ่มต้นจากกิจกรรมที่จัดขึ้นในวันทานะบาตะ เพื่อปิดป่าความรู้สึกง่วงนอน ขับไล่สิ่งชั่วร้าย กิจกรรมนี้มีชื่อเรียกว่า “เนะบุริ นางาชิ” นอกจากขับไล่สิ่งชั่วร้ายแล้ว ยังมีการขอพรให้ต้นข้าวเจริญงอกงาม ได้ผลผลิตดี เป็นประเพณีพื้นเมืองที่ถือปฏิบัติ สืบทอดกันมายาวนานกว่า 260 ปี แม้ว่าในฤดูร้อนจะมีเทศกาลมากมายหลายเทศกาล แต่เทศกาลแห่งคันโต เป็นเทศกาลที่มีลักษณะโดดเด่นกว่าเทศกาลอื่น ๆ คือ เป็นเทศกาลที่รวมบรรดาเหล่าช่างฝีมือมาร่วมงานจำนวนมาก สำหรับงานแห่งคันโตตอนกลางคืน โคมไฟประมาณ 280 โคม จะส่องสว่างรวมตัวกันอยู่ที่ถนนใหญ่ บรรดาผู้ถือคันโตจะเปล่งเสียงร้องสร้างความฮึกเฮิมออกมาว่า “โคะโคอิโซ โคะโคอิโซ” ผู้ถือคันโตจะถือคันโตขนาดใหญ่ ด้วยฝ่ามือหน้าผาก ไหล่ เอว สลับเปลี่ยนไปตามแต่ลีลาของแต่ละคน ผู้เชี่ยวชาญในการถือคันโตจะถูกฝึกตั้งแต่วัยเด็ก ซึ่งพวกเขาเหล่านี้จะมาประชันทักษะความสามารถในการถือคันโตกันในงานแห่งคันโตช่วงกลางวัน (คันโตเมียวจิไก) ในงานนี้จะได้ชมทั้งเทคนิคขั้นสูงของผู้เข้าแข่งขัน และยังเป็นการถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมสู่คนรุ่นต่อไปอีกด้วย หลังจากเสร็จงานแห่งคันโตในช่วงกลางวันแล้ว แต่ละทีมจะแยกย้ายกันเคลื่อนขบวนกลับ ซึ่งระหว่างเคลื่อนขบวนกลับ ก็ยังมีการแสดงโชว์ลีลาการถือคันโตด้วย(โมโคะริคันโต)

กิจกรรม ขบวนพาเหรดช่วงกลางคืน ที่จัดขึ้นบนถนนชูโอโดริ(Chuo Dori) ใจกลางเมืองอาคิตะ เวลาประมาณ 19:25-21:00 นักแสดงจะร่วมแสดงกันเป็นกลุ่มรวมแล้วมีเสาคัน โตะเกือบ 250 เสาเรียงรายอยู่กลางถนน การแสดงจะใช้เวลาประมาณ 90 นาที และก่อนจบการแสดงในแต่ละคืน มีเวลาให้ 15 นาทีสำหรับนักท่องเที่ยวได้เข้าไปถ่ายภาพและทดลองแบกเสาคัน โตะที่นักแสดงใช้แสดงจริง

สถานที่จัดงาน บริเวณถนนคันโตะ (<http://www.akita-yulala.jp/>, 2558)

รูปที่16: งานเทศกาลอาคิตะ

ที่มา: <http://www.akita-yulala.jp/>, (2558)

2.4.1.10 เทศกาลจิดะ

ประวัติและความเป็นมา เทศกาลจิดะ (Jidai Matsuri) เป็นเทศกาลที่จะเกิดขึ้นทุกๆปีในวันที่ 22 ตุลาคม ในวาระครบรอบการย้ายเมืองหลวงจากเฮอังเกียว (หรือเกียวโตในปัจจุบัน) ที่เป็นเมืองหลวงมานานกว่าหนึ่งพันปี มาเป็น โตเกียวเมื่อปี ค.ศ. 1869 โดยเทศกาลเฉลิมฉลองนี้จัดขึ้นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1895 และเป็นหนึ่งในสามเทศกาลที่มีชื่อเสียงมากที่สุด โดยมีเทศกาล Gion Matsuri ในเดือนกรกฎาคม และ Aoi Matsuri ในเดือนพฤษภาคมติดอันดับอยู่ด้วย

กิจกรรม จุดเด่นของงานอยู่ที่การเดินขบวนพาเหรดเครื่องแต่งกายสมัยเมื่อประมาณ 1,100 ปีก่อน ขณะที่เกียวโตเป็นเมืองหลวงของญี่ปุ่นในขณะนั้น ขบวนพาเหรดจะแบ่งออกเป็นยุคทางประวัติศาสตร์ต่างๆประมาณ 20 กว่าขบวน โดยจะเริ่มเดินในช่วงปี ค.ศ. 1868 และย้อนกลับไปในช่วงก่อตั้งเมืองเกียวโตในปี ค.ศ. 781

สถานที่จัดงาน ศาลเจ้าฮันชินจู ในเมืองเกียวโต (<http://tourtooktee.com/>, 2558)

รูปที่17: งานเทศกาลจิโด

ที่มา: <http://www.trekearth.com/gallery/Asia/Japan/Kinki/Kyoto/Gosho/photo1251089.htm>, (2558)

2.4.1.11 เทศกาลชิชิบูโยมัตสึริ (Chichibu Yomatsuri)

ประวัติและความเป็นมา เทศกาลชิชิบูโยมัตสึริ (Chichibu Yomatsuri) เป็นเทศกาลของศาลเจ้าชิชิบูในเมืองชิชิบู จังหวัดไซตามะ จัดขึ้นเป็นประจำทุกปีในวันที่ 2-3 ธันวาคม เป็น 1 ใน 3 ของเทศกาลที่มีชื่อเสียงของญี่ปุ่น โดยมีการแห่ขบวนเกี้ยวที่ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงามด้วยโคมไฟ พรม และไม้แกะสลักลงรักปิดทอง พร้อมกับเสียงดนตรีจากกลองและขลุ่ย

กิจกรรม การแสดงดอกไม้ไฟประมาณ 2 ชั่วโมง จุดชมดอกไม้ไฟที่ดีที่สุด บริเวณลานหน้าศาลากลางหรือชมบนจอขนาดใหญ่หน้าสถานี Seibu Chichibu Station และเดินเล่นบนถนนที่เรียงรายด้วยซุ้มอาหาร และไวน์ข้าวหวาน (amazake) เพื่อเพิ่มความอบอุ่นแก่ร่างกายในฤดูหนาว ในช่วงบ่ายและช่วงเย็นของวันที่ 3 ธันวาคม ชมขบวนแห่เกี้ยว

สถานที่จัดงาน เมืองชิชิบู จังหวัดไซตามะ (<https://www.japanhoppers-thai.com/>,2558)

รูปที่18: ชิชิบุโยมัตสึริ

ที่มา: <http://www.city.chichibu.lg.jp/2492.html/>, (2558)

2.4.1.12 เทศกาลคะระชิคุนจิ

ประวัติและความเป็นมา จัดตั้งแต่วันที่2-4 พฤศจิกายนของทุกๆปีเป็นเวลา3วัน จะมีการจัดงานเทศกาลที่สดแสนจะคึกคักที่สถานที่ที่เรียกว่าคะระชิ ในจังหวัดซากะ มันคืองาน “คะระชิคุนจิ”ปัจจุบันก็เป็นเทศกาลที่มีนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกมาเที่ยวถึงประมาณ5ล้านคนเลยทีเดียวใน “คะระชิคุนจิ” นั้นจะมีรถแห่ที่เรียกว่า “อิคิยะมะ” ซึ่งแต่ละคันจะใช้คนลากประมาณ150-300คน ตั้งแต่เด็กจนไปถึงผู้ใหญ่โดยจะลากแห่ไปรอบเมือง ในเมืองรอบๆปราสาท14แห่งนั้น จะมีรูปร่างเป็นสัตว์ในจินตนาการที่คล้ายกับสิงโตหรือมังกรและยังมีหมวกเหล็กของคนที่มีชื่อเสียงของญี่ปุ่นในประวัติศาสตร์ (Minamoto no Yoshitsune, Takeda Shingen, Uesugi Kenshin) ปลาไท หรืออย่างอื่นมากมายหลายประเภท ในตอนที่อิคิยะมะผ่านข้างหน้าไปจะรู้สึกถึงความน่าเกรงขามและความสมจริง

กิจกรรม ชมขบวนแห่

สถานที่จัดงาน เมืองคะระชิ จังหวัดซะกะ(<http://mcha-th.com/1168>, 2558)

รูปที่19: เทศกาลคาระซึคุนจิ

ที่มา: http://www.saga-tripgenius.com/tourism_search/karatsu-kunchi-festival.html, (2558)

2.4.1.13 เทศกาลดอกเบญจมาศ

ประวัติและความเป็นมา ดอกเบญจมาศเป็นดอกไม้ที่ถูกนำเข้ามาจากจีนมาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์การใช้เป็นยาตั้งแต่สมัยนารา (ค.ศ. 710-793) และได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจากราชวงศ์ญี่ปุ่นจนในสมัยเมจิ (ค.ศ. 1868-1912) ดอกเบญจมาศถูกใช้เป็นตราสัญลักษณ์ของราชวงศ์ญี่ปุ่น ได้มีการเพาะเลี้ยงและปรับปรุงสายพันธุ์ดอกเบญจมาศได้ในระดับที่สูงที่สุดในสมัยเอโดะ (ค.ศ. 1603-1867) และปัจจุบันนี้มากกว่า 2,000 สายพันธุ์ของดอกเบญจมาศได้ถูกเพาะเลี้ยงในกระถาง ทุกปีในฤดูใบไม้ร่วงตั้งแต่กลางเดือนตุลาคมถึงปลายเดือนพฤศจิกายนได้มีการจัดเทศกาลดอกเบญจมาศตามจุดท่องเที่ยวสำคัญ เช่น วัดหรือศาลเจ้าขนาดใหญ่ ได้แก่ วัดอะสะกุสะ เซน โซจิ (Asakusa Sensoji) วัดนาริตะซัง (Naritasan) ศาลเจ้าคาซามะ (Kasama Inari) ในเมืองคาซามะ จังหวัดอิบาระกิ เป็นต้น

กิจกรรม เดินชมดอกเบญจมาศ

สถานที่จัดงาน ศาลเจ้าคาซามะ (Kasama Inari) ในเมืองคาซามะ จังหวัดอิบาระกิ วันที่ 18 ตุลาคม ถึง วันที่ 24 พฤศจิกายน เป็นเทศกาลชมดอกเบญจมาศที่เก่าแก่ที่สุดในญี่ปุ่น (<http://anngle.org/th>, 2558)

รูปที่20: เทศกาลดอกเบญจมาศที่ศาลเจ้าคาซามะ

ที่มา: <https://ibarakey.wordpress.com/tag/kiku-matsuri/>, (2558)

2.4.2 เทศกาลไทย

2.4.2.1 เทศกาลสงกรานต์

ประวัติและความเป็นมา ในเดือนเมษายน ซึ่งตรงกับวันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 5 เป็นวันและเวลาที่ตั้งต้นสุปีใหม่ตามการคำนวณของโหราศาสตร์ เพราะในสมัยโบราณ นับถือเดือนเมษายนเป็นเดือนแรกของปี ต่อมาพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ในปี พ.ศ.2432 ได้กำหนดให้ใช้ วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 5 ซึ่งตรงกับวันที่ 1 เมษายน เป็นวันขึ้นปีใหม่ของไทย และเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ.2483 คณะรัฐบาลของจอมพล ป.พิบูลย์สงคราม ได้ประกาศให้ใช้วันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2484 เป็นวันขึ้นปีใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับประเทศอื่น ๆ เป็นสากลทั่วโลกและใช้เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

กิจกรรม วันสงกรานต์ เป็นประเพณีไทย และยังถือว่าวันนี้เป็นวันขึ้นปีใหม่ของไทย โดยในวันสงกรานต์จะมีการรดน้ำ เล่นรื่นเริง การรดน้ำดำหัว ในชนบทหลายแห่ง มีการละเล่นพื้นเมืองต่าง ๆ กัน นอกจากนี้จะมีการรดน้ำดำหัวแล้วอาจนำน้ำหอมเสื่อผ้าอาภรณ์ไปรดน้ำผู้ใหญ่ ญาติพี่น้องที่เคารพนับถือ ส่วนทางศาสนาก็จัดให้มีการบวชพระสงฆ์สมภารเจ้าวัด และสรงน้ำพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ตามวัดต่าง ๆ การนำทรายเข้าวัด ทางภาคเหนือนิยมขนทรายเข้าวัดเพื่อเป็นนิมิตโชคลาภ ให้มีความสุขความเจริญ เงินทองไหลมาเทมาดุจทรายที่ขนเข้าวัด ก่อพระเจดีย์ทราย

เทศกาลสงกรานต์ที่เชียงใหม่ บริเวณทั่วเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ วันสงกรานต์ล้านนาในภาคเหนือ หรือที่เรียกว่า "ประเพณีปีใหม่เมือง หรือ ป๋าเวณีปี๋ใหม่เมือง" เริ่มโดยในวันที่ 13 เมษายน

เรียกว่า "วันสังขานต์ล่อง" วันนี้ถือเป็นวันสิ้นสุดศักราชเก่าของชาวภาคเหนือ ซึ่งจะมีการจุดประทัดในช่วงเช้า เพราะมีความเชื่อแต่โบราณว่า เป็นการขับไล่สิ่งเลวร้ายในปีก่อนให้พ้นไป และในช่วงเย็นจะมีงานบุญขนาดใหญ่ นั่นคือการแห่พระพุทธรูปสำคัญประจำเมืองด้วย ในช่วงนี้จะมีทั้งชาวไทย ชาวต่างชาติ มารวมตัวกันอย่างหนาแน่นเพื่อร่วมชมที่ได้ทั้งบุญและความสนุกสนาน จากนั้นในวันที่ 14 เมษายน ที่เรียกกันว่า "วันเนา" หรือ "วันเนา" จะเป็นวันที่ห้ามคำทอ ว่าร้ายผู้อื่น ไม่เช่นนั้นจะทำให้โชคร้ายไปตลอดทั้งปี ส่วนในวันที่ 15 เมษายน "วันพญาวัน" หรือ "วันเถลิงศก" เป็นวันที่ชาวบ้านไปทำบุญตักบาตร เข้าวัดฟังธรรม จากนั้นจะมีการรดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ในช่วงบ่าย พอถึงวันที่ 16 เมษายน "วันปากปี" ทุกคนก็จะพากันไปรดน้ำเจ้าอาวาสตามวัดต่าง ๆ และรดน้ำดำหัวผู้ใหญ่เพื่อขอขมา โดยในวันที่ 17 เมษายน "วันปากเดือน" ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของเทศกาลสงกรานต์ ชาวบ้านจะทำการปิดตัว เพื่อส่งเคราะห์ต่าง ๆ ออกไป อันเป็นประเพณีที่มีเอกลักษณ์เฉพาะทางภาคเหนือ หรือ แผ่นดินล้านนาเท่านั้น (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย , 2558)

รูปที่ 21: งานสงกรานต์ที่เชียงใหม่

ที่มา: <http://travel.truelife.com>, (2558)

2.4.2.2 เทศกาลแห่เทียนพรรษา

ประวัติและความเป็นมา ประเพณีการแห่เทียนพรรษา เกิดขึ้นจากความจำเป็นที่ว่าสมัยก่อนยังไม่มีไฟฟ้าใช้กันดังปัจจุบัน เมื่อพระสงฆ์จำพรรษารวมกันมาก ๆ ก็จำเป็นต้องปฏิบัติกิจวัตรเช่น การทำวัตรสวดมนต์เข้ามืดและตอนพลบค่ำ การศึกษาพระปริยัติธรรมกิจกรรมเหล่านี้ล้วนต้องการแสงสว่าง โดยเฉพาะแสงสว่างจากเทียนที่พระสงฆ์จุดบูชาพระรัตนตรัยและเพื่อต้องการใช้แสงสว่างโดยตรงด้วยเหตุนี้

พุทธศาสนิกชนจึงนิยมหล่อเทียนต้นใหญ่ กะว่าจะจุดได้ตลอดเวลา 3 เดือน ไปถวายพระภิกษุในวัดใกล้ ๆ บ้านเป็นพุทธบูชา เทียนดังกล่าวเรียกว่า เทียนจํานำพรรษา ก่อนจะนำเทียนไปถวายนี้ ชาวบ้านมักจัดเป็นขบวนแห่แห่นกัไปอย่างเอิกเกริกสนุกสนานเรียกว่าประเพณีแห่เทียนจํานำพรรษาดังขอสรูป เนื้อหาจากหนังสือนางนพมาศดังนี้ เมื่อถึงวันขึ้น 14 ค่ำ ทั้งทหารบกและทหารเรือก็จัดขบวนแห่เทียนจํานำพรรษา ทั้งใส่คานหาบไปและลงเรือประดิษฐานอยู่ในบุษบกทองคำประดับธงทิว ตีกลอง เป่าแตร สังข์ แห่ไป ครั้นถึงพระอารามแล้วก็ยกต้นเทียนนั้นเข้าไปถวายในพระอุโบสถหอพระธรรม และพระวิหารจุดตามให้สว่างไสวในที่นั้นๆ ตลอด 3 เดือน ดังนี้ทุกพระอารามในวัดราษฎร์ทั้งหลาย ก็มีพิธีทำนองนี้ทั่วพระราชอาณาจักร ปัจจุบัน ประเพณีแห่เทียนจํานำพรรษานี้ยังถือปฏิบัติกันอยู่ทั่วไป บางจังหวัด เช่น อุบลราชธานี ถือให้เป็นประเพณีเด่นประจำจังหวัดตนได้จัดประดับตกแต่งต้นเทียนใหญ่ๆ มีการประกวดแข่งขันแล้วแห่แห่นกั ไปถวายตามวัดต่าง ๆ

กิจกรรม กิจกรรมทำเทียนจํานำพรรษา ถวายผ้าอาบนํ้าฝน และจุดปัจจัย แก่พระภิกษุ สามเณร ทำบุญ ตักบาตร ฟังธรรมเทศนา รักษาอุโบสถศีล อธิษฐานงดเว้นอบายมุขต่าง ๆ

แห่เทียนพรรษาที่จังหวัดอุบลราชธานี ในสมัยก่อนชาวอุบลไม่มีการหล่อเทียนแห่เทียนเช่นปัจจุบัน ชาวบ้านจะพันเทียนยาวรอบศีรษะไปถวายพระเพื่ออุทิศบูชาจําพรรษา แต่ในสมัยกรมหลวงสรรพสิทธิประสงค์ ได้เป็นผู้สำเร็จราชการที่ เมืองอุบล มีการแห่บั้งไฟที่วัดกลาง มีคนไปดูมาก ในการแห่บั้งไฟมีการตีกันนขบวนแห่จนถึงแก่ความตาย เสด็จในกรมเห็นว่าไม่ดี จึงให้เลิกการแห่บั้งไฟและเปลี่ยนเป็นการแห่เทียนแทน การแห่เทียนแต่เดิมไม่ได้จัดใหญ่โตเช่นปัจจุบัน เพียงแต่ชาวบ้านร่วมกัน **บริจาคเทียน** แล้วนำเทียนมาติดกับต้นไม้ไฟที่เตรียมไว้ ตามรอยต่อหาคระดาศงักโก (กระดาศงักเงินสีทอง) ตัดเป็นลายพันปลาปิดรอยต่อ เสร็จแล้วนำต้นเทียนไปมัดติดกับบั้งน้ำมันก๊าด ฐานของต้นเทียนใช้ไม้ดีเป็นแผ่นเรียบ หรือทำสูงขึ้นเป็นชั้นๆ ติดกระดาศงัก เสร็จแล้วมีการแห่นํ้าไปถวายวัด พาหนะที่ใช้ นิยมใช้เกวียน หรือล้อเลื่อนที่ใช้วัวหรือคนลากจูง การแห่ของชาวบ้านก็จะมีฆ้อง กลอง กรับ และการพ้อนรำด้วยความสนุกสนาน ในระยะเวลาประมาณ พ.ศ.2480 การทำต้นเทียนได้พัฒนาขึ้น ถึงขั้นใช้การหล่อออกจากเบ้าพิมพ์ที่เป็นลายต่างๆ เช่น ประจํายาม กระจัง ดาอ้อย บัวคว่ำ บัวหงาย ก้ามปู ฯลฯ แล้วนำไปติดที่ลำต้นเทียน นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2520 จังหวัดอุบลราชธานี ได้จัดงานสัปดาห์ประเพณีแห่เทียนพรรษา ให้เป็นงานประเพณีที่ยิ่งใหญ่และมโหฬาร มีการประกวดต้นเทียนประเภทต่างๆ ประกวด ขบวนแห่ และนางฟ้า โดยมีหลักเกณฑ์และวิธีการให้คะแนนอย่างรัดกุม มีการประชาสัมพันธ์ร้งงานกันอย่างกว้างขวาง ทำให้มีผู้คนที่ชาวไทยและต่างชาตินมาเที่ยวและชมงานเป็นจำนวนมาก (<http://www.myhora.com>, 2558)

รูปที่22: ขบวนแห่เทียนพรรษา

ที่มา: <http://travel.kapook.com/>, (2558)

2.4.2.3 เทศกาลลอยกระทง

ประวัติและความเป็นมา นางนพมาศ ผู้เป็นพระสนมเอกได้เห็นดอกโคทมซึ่งเป็นดอกบัวที่บ้านเฉพะ ในวันเพ็ญเดือนสิบสองจึงได้เกิดความคิดที่จะประดิษฐ์กระทงขึ้นเพื่อถวายแด่พระร่วงเจ้าเมื่อประมาณ 800 ปีกว่ามาแล้วซึ่งถือเป็นประเพณีลอยกระทงที่เกิดขึ้นครั้งแรกในประเทศไทย และอยู่ในสมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี ต่อมาเมื่อสมเด็จพระร่วงเจ้าแห่งกรุงสุโขทัย ได้เสด็จฯทางชลมารคแลทอดพระเนตรกระทงของนางนพมาศก็ทรงพอพระราชหฤทัย พระร่วงตรัสว่า "แต่นี้สืบไปเบื้องหน้า โดยลำดับกษัตริย์ในสยามประเทศ ถึงกาลกำหนดคนกษัตริย์วันเพ็ญเดือนสิบสอง ให้ทำโคมลอยเป็นรูปดอกบัวอุทิศสักการบูชาพระพุทธบาทนัมมทานที ทรายเท่ากัลปาวสาน" จึงมีพระราชโองการฯให้จัดพิธีลอยกระทงเป็นประจำทุกปี ในคืนวันเพ็ญเดือนสิบสอง พระราชพิธีนี้จึงได้ถือปฏิบัติเป็นประจำจนกระทั่งปัจจุบัน ประเพณีลอยกระทง เป็นการบูชาและขอขมาแม่พระคงคา และเป็นการสะเดาะเคราะห์ เป็นการบูชาพระเจ้าในศาสนาพราหมณ์ หรือเป็นการบูชารอยพระพุทธบาท นอกจากนั้นในศิลาจารึกหลักที่ 1 ยังได้กล่าวถึง งานเผาเทียน เล่นไฟ ของกรุงสุโขทัยไว้ด้วยว่า เป็นงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของกรุงสุโขทัย

กิจกรรม เนื่องจากวันลอยกระทงเป็นสำคัญทางพระพุทธศาสนา ซึ่งประชาชนชาวพุทธส่วนใหญ่ จะไปทำบุญ ตักบาตร ตอนเช้า รวมถึงการฟังธรรมเทศนา การบำรุงศาสนาด้วยการทำบุญ และ

ปฏิบัติธรรมอีกด้วยการจัดงานลอยกระทงจึงมีกิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ ประกวดนางนพมาศ ประกวดกระทง การรณรงค์ประดิษฐ์กระทง ส่งเสริมวัฒนธรรม ทำความสะอาดแม่น้ำลำคลอง รวมถึงให้ความสำคัญต่อกระทงและการอนุรักษ์แม่น้ำเป็นต้น (<http://www.myhora.com/>, 2558)

เทศกาลลอยกระทงที่จังหวัดสุโขทัย ประเพณีลอยกระทงนั้น ไม่มีหลักฐานระบุแน่ชัดว่าเริ่มตั้งแต่มื่อใด แต่เชื่อว่าประเพณีนี้ได้สืบทอดกันมายาวนานตั้งแต่สมัยสุโขทัย โดยในรัชสมัยพ่อขุนรามคำแหงเรียกประเพณีลอยกระทงนี้ว่า "พิธีจองเปรียง" หรือ "การลอยพระประทีป" และมีหลักฐานจากศิลาจารึกหลักที่ 1 กล่าวถึงงานเผาเทียนเล่นไฟว่าเป็นงานรื่นเริงที่ใหญ่ที่สุดของกรุงสุโขทัย ทำให้เชื่อกันว่างานดังกล่าวน่าจะเป็นงานลอยกระทงอย่างแน่นอน จังหวัดสุโขทัย กรมศิลปากร และ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จึงร่วมกันจัดงานประเพณีลอยกระทง เผาเทียนเล่นไฟ จังหวัดสุโขทัย ขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2520 เพื่อเป็นการฟื้นฟูประวัติศาสตร์ประเพณีลอยกระทงและส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวจังหวัดสุโขทัย โดยให้ชื่องานตามคำในศิลาจารึกว่า "งานเผาเทียน เล่นไฟ" จุดเน้นที่สำคัญของงานนี้ คือ การฟื้นฟูประเพณีลอยกระทง เผาเทียน เล่นไฟ พลุ ตะไล ไฟพะเนียง ดอกไม้ไฟชนิดต่าง ๆ จังหวัดสุโขทัย โดยกำหนดจัดขึ้นทุกปี ในวันเพ็ญเดือน 12 (ขึ้น 15 ค่ำ เดือน 12) หรือประมาณเดือนพฤศจิกายน ของทุกปี (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2558)

รูปที่23: เทศกาลลอยกระทงจังหวัดสุโขทัย

ที่มา: <http://travel.kapook.com/>, (2558)

2.4.2.4 เทศกาลดอกบัวตอง

ประวัติความเป็นมา งานเทศกาลดอกบัวตอง จะจัดขึ้นประมาณเดือนพฤศจิกายนของทุกปี “ดอกบัวตอง” เป็นดอกไม้ป่าสีเหลืองคล้ายดอกทานตะวันแต่ขนาดเล็กกว่า มักขึ้นอยู่ตามป่าเขาสูงทางภาคเหนือและมีให้เห็นปีละหนึ่งครั้งเท่านั้น

กิจกรรม ในงานมีการละเล่นและมหรสพทั้งของพื้นเมืองและร่วมสมัย มีการประกวดธิดาบัวตอง การแสดงศิลปวัฒนธรรมชาวไทยภูเขา การแสดงสินค้าพื้นเมือง การแข่งขันกีฬาชาวคอย ฯลฯ ตลอดจนนิทรรศการต่างๆ และการนำเที่ยวชมดอกบัวตองบนคอยแม่อุ

เทศกาลดอกบัวตองที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน ในจังหวัดแม่ฮ่องสอนจะมีมากที่บริเวณบ้านแม่เหาะ อำเภอแม่สะเรียง และคอยแม่อุค อำเภอขุนยวม เมื่อถึงระยะที่ดอกบัวตองบานตามริมเส้นทางตลอดจนภูเขาที่สลับซับซ้อนกันอยู่นั้นจะเป็นสีเหลืองสว่างไสวไปด้วยสีของดอกบัวตองดูงดงามมาก ทางจังหวัดแม่ฮ่องสอนจึงได้จัดงานเทศกาลบัวตองบานขึ้นเพื่อเป็นการชมความงามของธรรมชาติ และชมวัฒนธรรมประเพณีของชาวไต และชาวไทยภูเขา โดยจะจัดที่บริเวณอำเภอขุนยวม (ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดแม่ฮ่องสอน, 2558)

ภาพที่24: เทศกาลดอกบัวตอง

ที่มา: <http://travel.kapook.com/>, (2558)

2.4.2.5 เทศกาลผีตาโขน

ประวัติและความเป็นมา ไม่มีข้อมูลชัดเจนว่ามีมาตั้งแต่เมื่อใด แต่มีข้อสันนิษฐานว่าน่าจะมีตั้งแต่มีบุญหลวง คือบุญพระเวสสันดรและบุญบั้งไฟรวมกัน ซึ่งเป็นเวลานาน หลายร้อยปีมาแล้ว เดิมผีตาโขนมีชื่อเรียกว่า ผีตามคน เป็นเทศกาลที่ได้รับอิทธิพลมาจาก มหาเวสสันดร ชาดกในทางพระพุทธศาสนา ที่กล่าวถึง พระเวสสันดร และ พระนางมัทรี จะออกเดินทางจากป่าสู่เมืองหลวง เหล่าบรรดาสัตว์นานาชนิดป่ารวมไปถึงภูตผีปิศาจหลายตนที่อาศัยอยู่ในป่าแห่งนั้น จึงได้ออกมาส่งเสด็จโดยแห่แหนแฝงตัวตน มากับชาวบ้าน ด้วยความอาลัยรัก

กิจกรรม ได้แก่ พิธีเบิกพระอุปคุต พิธีบายศรีสู่ขวัญเจ้าพ่อกวน-เจ้าแม่นางเทียม ขบวนแห่ผีตาโขน ขบวนแห่เจ้าพ่อกวน-เจ้าแม่นางเทียม และคณะพ่อแสน พิธีบายศรีสู่ขวัญพระเวส ขบวน พิธีอัญเชิญพระเวสสันดรเข้าเมือง พิธีจุดบั้งไฟบูชาพญาแถน พิธีทิ้งหน้ากากผีตาโขน พิธีเทศน์มหาชาติ 13 กัณฑ์ พร้อมด้วยการแสดงบนเวทีที่ยิ่งใหญ่ การจำหน่ายผลิตภัณฑ์พื้นเมือง งานแฮนด์เมด งานหัตถกรรม งานศิลปะ และงาน ไอเดียสร้างสรรค์ต่างๆ จากชาวด่านซ้าย และชาวเมืองเลย และการแสดงดนตรีและแสดงโชว์ต่างๆ จากกลุ่มเยาวชน

สถานที่จัดงาน ประเพณีผีตาโขน เป็นประเพณีที่จัดขึ้นในอำเภอด่านซ้าย ของจังหวัดเลย ซึ่งมีพื้นที่อยู่ทางภาคอีสานของไทย (ประเพณีไทย, 2557)

ภาพที่25: เทศกาลผีตาโขนที่จังหวัดเลย

ที่มา: <http://xn--k3cpjt9d6a4e.net/>, (2558)

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการท่องเที่ยวเทศกาล การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และการศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยว ซึ่งพบว่า มีทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ดังนี้

อัญชลี นัสสาสาร (2548) ได้ทำการศึกษา การวิเคราะห์รายจ่ายของนักท่องเที่ยวในเทศกาลลอยกระทง จังหวัดเชียงใหม่ จากการศึกษาพบว่า ในด้านการจัดงานเทศกาลลอยกระทง นักท่องเที่ยวทั้งในและนอกเทศกาลลอยกระทง มีความพอใจในเกณฑ์ที่ดีต่อที่พัก อาหาร พาหนะและความปลอดภัย จากการสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อความประสงค์ที่จะร่วมงานเทศกาลในปีต่อไปพบว่า นักท่องเที่ยวต้องการกลับมาร่วมงานเทศกาลลอยกระทงในปีต่อไป คิดเป็นร้อยละ 90.91 ส่วนนักท่องเที่ยวที่ไม่ประสงค์ กลับมาร่วมงานคิดเป็นร้อยละ 9.09 ส่วนนอกเทศกาลลอยกระทง นักท่องเที่ยวที่ต้องการกลับมาเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ คิดเป็นร้อยละ 98.30 คาดว่าจะไม่กลับมาอีกร้อยละ 1.70

จุฬาลักษณ์ สุตพรหม (2557) ได้ทำการศึกษา รูปแบบการท่องเที่ยวเทศกาลในประเทศไทย สาธารณรัฐเกาหลี จากการศึกษาพบว่า จากการทำวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเทศกาลกับปัจจัยทางกายภาพ ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของปัจจัยกับการก่อเกิดเทศกาล พบว่าสามารถแบ่งกลุ่มเทศกาลกับความสัมพันธ์ปัจจัยทางกายภาพออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1. อุทกภาค ประกอบไปด้วยแหล่งน้ำบนผิวดิน ประเภททะเลสาบ ทะเล(น้ำเค็ม) หิมะและน้ำแข็ง พบในบริเวณทางตอนเหนือที่จังหวัดคังวอน และจังหวัดควอนซังเหนือ 2. ธรณีภาค ประกอบไปด้วยโคลน พบในบริเวณทางตอนกลางที่เมืองโพรยอง 3. ชีวภาค ประกอบไปด้วยสวนดอกไม้ ไม้ไผ่ พืชไร่ สวนผลไม้ สมุนไพร อาณาจักรเห็ดรา และสัตว์สวยงาม และสามารถแบ่งกลุ่มเทศกาลกับความสัมพันธ์ปัจจัยทางสังคม วัฒนธรรมแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ด้านอาหาร ด้านความเป็นอยู่ ด้านความบันเทิงประกอบไปด้วยดนตรี การแสดง และศิลปะ พบว่ากระจายตัวอยู่ทุกพื้นที่ในเกาหลีใต้

Esu (2009) ได้ทำการศึกษา ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในงานเทศกาล กรณีศึกษา เทศกาลคาลาบาร์ คาร์นิวัล ประเทศไนจีเรีย จากการศึกษาพบว่า การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจโดยรวมของนักท่องเที่ยวและคุณลักษณะของเทศกาล วัฒนธรรม โดยศึกษาจาก งานเทศกาล คาลาบาร์ คาร์นิวัล จากจำนวนผู้เข้าชมงาน 500 คนคุณลักษณะ 9 ข้อ (การ

จัดการ, โปรมอชั่น, เครื่อง, ซ้อปปี้ง, สะดวก, ค้่ม, อาหาร, โครงสร้างพื้นฐาน บรรยากาศสิ่งแวดล้อม และความปลอดภัย) ที่สำรวจออกจาก 4 ข้อ แสดงให้เห็นความหมายของความสัมพันธ์กับความพึงพอใจโดยรวม จำนวนประชากรที่เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย หรือความแตกต่างที่ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจโดยรวม ซึ่งความแตกต่างไม่สำคัญ พบว่าการจัดกลุ่มจำนวนสมาชิกขึ้นอยู่กับเปลี่ยนแปลงของกลุ่มประชากร การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพียงบางอย่างแสดงความสำคัญที่แตกต่างในทำความเข้าใจการจัดกลุ่มจำนวนสมาชิก ในการวิเคราะห์พบสิ่งที่เกี่ยวกับการตลาดของเทศบาล

Mahika (2015) ได้ทำการศึกษา พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาว โรมานิเยเกี่ยวกับการเข้าร่วม เทศกาล จากการศึกษพบว่า แม้ว่างานเทศกาลต่างๆจะมีความสำคัญในด้านของวัฒนธรรมและ เศรษฐกิจของประเทศแต่ได้มีการทำวิจัยเพียงเล็กน้อยในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรม ของนักท่องเที่ยวโรมานิเยที่เกี่ยวกับการเข้าร่วมงานเทศกาลและความตั้งใจที่จะเดินทางมาเพื่อเข้าร่วม ในงานเทศกาลต่างๆ ซึ่งความคิดริเริ่มของการศึกษานี้จะเน้นการวิเคราะห์พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว โรมานิเยที่เข้าร่วมในงานเทศกาลต่างๆจากมุมมองของการศึกษาการท่องเที่ยวเทศกาลที่เป็นรูปแบบ หนึ่งของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ซึ่งผลการวิจัยจะดำเนินการสำรวจในเดือนกุมภาพันธ์ - พฤษภาคม 2014 วัตถุประสงค์คือการวิเคราะห์พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวโรมานิเยเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม ในงานเทศกาลทั้งในเมืองและจากการเดินทาง เป้าหมายคือหาชาว โรมานิเยและนักท่องเที่ยว โรมานิเยโดยเฉพาะที่มีความสนใจในการเดินทาง และมีวัตถุประสงค์ของการเข้าร่วมงานเทศกาลที่เป็น แรงจูงใจหลักในการเข้าร่วมงานเทศกาลและประเภทของเทศกาลที่เป็นที่ต้องการซึ่งนักท่องเที่ยวจะได้ รู้ถึง บุคาเรสต์ว่าเป็นสถานที่ที่มีศักยภาพและมีชื่อเสียงระดับนานาชาติสำหรับการจัดเทศกาล สรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวโรมานิเย มีแนวโน้มที่จะเข้าร่วมเทศกาลต่อปีโดยเฉลี่ยในประเทศของตน และน้อยกว่า หนึ่งเทศกาลต่อปีในประเทศอื่น และเทศกาลดนตรีเป็นเทศกาลที่ได้รับความนิยมมากที่สุด นอกจากนี้ ยังพบว่าแรงจูงใจที่สำคัญที่สุดสำหรับการเข้าร่วมงานเทศกาลของนักท่องเที่ยวคือการเข้าใจถึงจิตใจ และอารมณ์ความรู้สึกทางวัฒนธรรม

บทที่ 3

วิธีการศึกษา

การศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเทศกาลของประเทศญี่ปุ่น โดยมีวิธีการดำเนินงานออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

3.1 แหล่งที่มาของข้อมูล

3.2 วิธีการดำเนินงาน

3.3 วิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล

3.4 เครื่องมือหรือเทคนิคที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

3.1 แหล่งที่มาของข้อมูล

3.1.1 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษานี้จะใช้ข้อมูลเชิงปฐมภูมิ (Primary Data) รวบรวมข้อมูลโดยการจัดทำแบบสอบถามแก่นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น ในประเด็นเกี่ยวกับ พฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย กรณีศึกษา เทศกาลลอยกระทง จะสอบถามถึงข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ เพศ อาชีพ พฤติกรรมการท่องเที่ยว ความคิดเห็นและความพึงพอใจเกี่ยวกับเทศกาลลอยกระทง และคำแนะนำ เป็นต้น

3.1.2 จะใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเทศกาลต่างๆ เช่น องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (Japan National Tourism Organization) เป็นต้น ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เว็บไซต์ และงานวิจัย สารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

3.2 การจัดกระทำข้อมูล

ผู้วิจัยจะนำข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรมที่จัดทำในบทที่แล้วมาเป็นฐานกระบวนการคิดในการสร้างแบบสอบถามจำนวน 9 ชุด จะสอบถามถึงข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถาม อายุ เพศ อาชีพ พฤติกรรมการท่องเที่ยว ความคิดเห็นและความพึงพอใจเกี่ยวกับเทศกาลลอยกระทง และคำแนะนำ เป็นต้น จะเสนอในรูปแบบของตาราง

3.3 วิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ดังต่อไปนี้

3.3.1 ศึกษาค่านโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น โดยเก็บข้อมูลเชิงทฤษฎีของนโยบายด้านการท่องเที่ยวของญี่ปุ่น จากแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เช่น องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (Japan National Tourism Organization) ห้างสมุด และบทความจากวารสารต่างๆ เป็นต้น

3.3.2 ศึกษาแหล่งท่องเที่ยวและรูปแบบกิจกรรมในภูมิภาคต่างๆ ในประเทศญี่ปุ่น โดยเก็บข้อมูลเชิงทฤษฎี จากแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ห้างสมุด และบทความจากวารสารต่างๆ แล้วนำข้อมูลมาเรียบเรียงจัดทำปฏิทินการท่องเที่ยวเทศกาลต่างๆ

3.3.3 การศึกษาเกี่ยวกับเทศกาลญี่ปุ่นแล้วนำมาเปรียบเทียบรูปแบบและกิจกรรมกับเทศกาลไทย โดยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) จัดทำตารางเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของเทศกาลไทยและญี่ปุ่น

3.3.4 การศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น ที่มาท่องเที่ยวเทศกาลลอยกระทงในประเทศไทย โดยใช้แบบสอบถามเพื่อวัดความคิดเห็นต่างๆ เพื่อนำไปแจกให้นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น จำนวน 5 ชุด จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาที่ได้กล่าวไปข้างต้นมาสังเคราะห์ เพื่อทราบถึงกลยุทธ์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สำหรับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น

3.4 เครื่องมือหรือเทคนิคที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

3.4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.4.1.1 แบบสอบถาม

3.4.1.2 อินเทอร์เน็ต

3.4.2 เทคนิคที่ใช้ในการทำวิจัย

3.4.2.1 ตารางเปรียบเทียบ

3.4.2.2 การวิเคราะห์เชิงบรรยาย

3.4.3 การนำเสนอ

3.4.2.1 ตาราง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเทศกาลของประเทศญี่ปุ่น มีวัตถุประสงค์ เพื่อ ศึกษาค่านโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น และยังสามารถศึกษา แหล่งท่องเที่ยวและรูปแบบกิจกรรมต่างๆในประเทศญี่ปุ่น รวมทั้งทำการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบและ กิจกรรมของเทศกาลไทยกับญี่ปุ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังได้ทำการศึกษาพฤติกรรม นักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย กรณีศึกษา เทศกาลลอยกระทง โดยเสนอผลการวิจัย โดยการนำเสนอผลงานการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ขอเสนอตามลำดับขั้นตอนนี้

4.1 นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น

สรุป จากนโยบาย visit japan ของประเทศญี่ปุ่น ทำให้มีนักท่องเที่ยวต่างชาติได้มาท่องเที่ยวญี่ปุ่น จำนวนมากขึ้นตามลำดับ จากการเปิดเว็บไซต์ visit japan การยกเลิกภาษีร้านค้า (Japan Tax-free Shop) และการยกเลิกวีซ่าระยะสั้น ทำให้ดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติให้มาท่องเที่ยวญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น ซึ่งในปี ค.ศ.2016 ญี่ปุ่น ได้คาดหวังให้นักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวญี่ปุ่นเป็นจำนวน 18 ล้านคน และได้บรรลุ เป้าหมายได้เร็วในปีค.ศ. 2015 คือมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวญี่ปุ่นเป็นจำนวน 19,737,400 คน และเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นที่สูงที่สุดตั้งแต่ เริ่มมีการบันทึกสถิติมาตั้งแต่ปีค.ศ.2007 และยังเป็นครั้งแรก ในรอบ 45 ปี ที่จำนวนนักท่องเที่ยวจากต่างชาติที่เข้ามาญี่ปุ่น มีจำนวนมากกว่านักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่ เดินทางออกนอกประเทศ และจากการยกเลิกวีซ่าให้กับประเทศไทยทำให้มีนักท่องเที่ยวไทยไป ท่องเที่ยวประเทศญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก จากปีค.ศ.2010 มีนักท่องเที่ยวไทยจำนวน 214,881 คน ในปีค.ศ.2015 ได้เพิ่มเป็นจำนวน 796,700 คน และมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นสูงอีกในอนาคต

จากนโยบาย cool japan ซึ่งเป็นนโยบายที่เน้นการเผยแพร่วัฒนธรรมญี่ปุ่นสู่ต่างชาติ ทำให้ ประเทศญี่ปุ่นเป็นที่รู้จักแก่ชาวต่างชาติทั้ง ทั้งยุโรป อเมริกาและในเอเชีย จากการประชาสัมพันธ์ต่างๆ เช่นงาน Japan expo การจัดงานเทศกาลอนิเมะทำให้นักท่องเที่ยวต่างชาติการเดินทางมาท่องเที่ยวที่ ญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น และเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจของญี่ปุ่นให้มีอัตราการเจริญเติบโตที่สูงขึ้นต่อไปใน อนาคต

ตารางนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น			
ปี	นโยบาย	แผนการ	ผลลัพธ์
2003	Visit Japan	<p>- ส่งเสริมให้นักท่องเที่ยว 30 ล้านคนจากทั่วโลกเดินทางมาประเทศญี่ปุ่นในอนาคต โดยผ่านการสื่อสารที่เน้นการท่องเที่ยวเป็นตลาดสำคัญ โดยการร่วมมือกันกับภาครัฐและภาคเอกชน ให้มีการเดินทางท่องเที่ยวมาในประเทศญี่ปุ่น</p> <p>- ในปี ค.ศ. 2016 คาดหวังให้มีนักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวที่ประเทศญี่ปุ่น 18 ล้านคน</p> <p>- ในปี ค.ศ. 2020 ให้มีนักท่องเที่ยว 25 ล้านคน และในอนาคตเพิ่มเป็น 30 ล้านคน</p> <p>- เปิดเว็บไซต์ Visit Japan โปรโมทประเทศญี่ปุ่นผ่านเว็บไซต์ Visit Japan มีเนื้อหาเกี่ยวกับข้อมูลของประเทศญี่ปุ่น (วิดีโอแนะนำต่างๆ เส้นทางการเดินทาง)</p> <p>- เลิกวีซ่าเข้าประเทศญี่ปุ่น (เริ่ม 2013)</p> <p>- การประชาสัมพันธ์ สถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นญี่ปุ่น ในหัวข้อ “Japan Story” เมื่อเดือนสิงหาคม 2014 / กิจกรรม “FIT FAIR” เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2014/ การเดินทางเยือนไทยของ ผู้ว่าราชการ</p>	<p>- ในปี ค.ศ. 2010 มีนักท่องเที่ยวจำนวน 8,611,175 คนและเพิ่มจำนวนขึ้นในปี ค.ศ. 2015 เป็นจำนวน 19,737,400 คน</p> <p>- นักท่องเที่ยวต่างชาติสามารถเข้าไปศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของญี่ปุ่นได้</p> <p>- เพื่อการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศญี่ปุ่นกับประเทศไทย ทำให้การเดินทางไปเที่ยวประเทศญี่ปุ่นของคนไทย มีการอัตราที่สูงขึ้น</p> <p>- ในปี ค.ศ. 2010 มีนักท่องเที่ยว</p>

		<p>จังหวัดและคณะของจังหวัดต่าง ๆ เพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวและผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น / การเชิญชวนดาราศิลปินไทยมาเป็นพรีเซนเตอร์</p> <p>ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวญี่ปุ่น / การให้ภาพยนตร์/ละคร/รายการโทรทัศน์ของไทยใช้สถานที่ในท้องถิ่นของญี่ปุ่นในการถ่ายทำ / การจัดทำป้ายและเอกสารที่เกี่ยวข้องเป็นภาษาไทยมากขึ้น เป็นต้น</p> <p>- Japan Tax-free Shop</p> <p>ได้ปรับระบบการยกเว้นภาษีผู้บริโภครวบรวมให้นักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยนักท่องเที่ยวที่ซื้อสินค้าทั่วไป เช่น ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้า นาฬิกา เครื่องประดับ หัตถกรรม รวมถึงอาหาร เครื่องดื่ม เครื่องสำอาง ในจำนวนที่มากกว่า 5,000 เยน จะได้รับการยกเว้นภาษี จากเดิมที่กำหนดว่าต้องซื้อมากกว่า 10,000 เยน</p>	<p>ไทยจำนวน 214,881 คนและจากการดำเนินนโยบายทำให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆในปี ค.ศ.2015</p> <p>นักท่องเที่ยวไทย 796,700 คน</p> <p>- เพิ่มการอุปโภคบริโภคภายในญี่ปุ่น เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างชาติจำนวนมากได้จับจ่ายใช้สอยมากกว่า 463 พันล้านเยนในปีที่แล้วซึ่งเกือบครึ่งหนึ่งของจำนวนการอุปโภคบริโภค การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวช่วยเพิ่ม การใช้จ่ายผู้บริโภค ประมาณ ร้อยละ 1 ของผลิตภัณฑ์ภายในประเทศญี่ปุ่น</p>
2012	Abenomics Cool japan (ลูกศรดอกที่ 3 ยุทธศาสตร์ การเติบโตใหม่)	<p>- เผยแพร่ความนิยมญี่ปุ่นในต่างประเทศ (ยุโรป,อเมริกา,เอเชีย)และส่งเสริมส่งออกสินค้าทางวัฒนธรรม (แฟชั่น มังงะ อนิเมะ อาหาร เรียวกัง และ วัฒนธรรมดั้งเดิมของญี่ปุ่น)และภาคบริการ ซึ่งคนญี่ปุ่นมีอาชีพไมตรีและต้อนรับผู้มาเยือนด้วยความอบอุ่น เพื่อ</p>	<p>-ในงานJapan expo ที่ปารีสในวันที่3 กรกฎาคม ปีค.ศ.2011 มีผู้ร่วมงานมากกว่า 2แสนคนใน4 วัน</p> <p>-ในเทศกาล Animeที่นิวยอร์ก วันที่8 ตุลาคม ค.ศ.2010 มีผู้ร่วมงาน18,000 คน</p>

		<p>ฟื้นฟูและกระตุ้นเศรษฐกิจญี่ปุ่น เช่น จัดงานอีเวนท์ เพื่อโปรโมทอาหาร ขนมหวาน เหล้าสาเก และเครื่องปรุงอาหาร, จัดการประชุมนานาชาติเพื่อแนะนำวัฒนธรรมญี่ปุ่น</p> <p>-สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์การค้าเพื่อจำหน่ายสินค้าญี่ปุ่น ในเมืองใหญ่ๆ ทั่วโลก โดยนำสินค้าญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียงทั้งในและต่างประเทศ และที่มีโอกาสในการขยายตลาดไปวางจำหน่าย เพื่อให้คนต่างชาติได้รู้จักสินค้าญี่ปุ่นมากขึ้น นอกจากนี้ จะส่งเสริมด้านแอนิเมชันของญี่ปุ่นให้ออกสู่สายตาชาวโลกมากขึ้นอีกด้วย</p> <p>- ตั้งเป้าหมายเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติในญี่ปุ่นระดับ 30 - 40 ล้านคน ซึ่งจะสร้างมูลค่าการบริโภค 5 - 8 ล้านล้านเยน โดยจะขยายการเปิดรับบริการสายการบินราคาประหยัด (LCC)</p>	<p>- มูลค่าการใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภคของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 2014 อยู่ที่ประมาณ 3 ล้านล้านเยน เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 70 จากปีก่อน ซึ่งอยู่ในระดับใกล้เคียงกับมูลค่าการส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ (3.6 ล้านล้านเยน) และมูลค่าการส่งออกสินค้ายานยนต์ (3.4 ล้านล้านเยน) แสดงให้เห็นว่าการท่องเที่ยวจากต่างประเทศสามารถช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจญี่ปุ่นได้เป็นอย่างมาก โดยนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีมูลค่าการใช้จ่ายสูงสุด ได้แก่ จีน ใต้หวัน เกาหลีใต้ ฮองกง สหรัฐฯ และไทย ตามลำดับ</p>
--	--	---	---

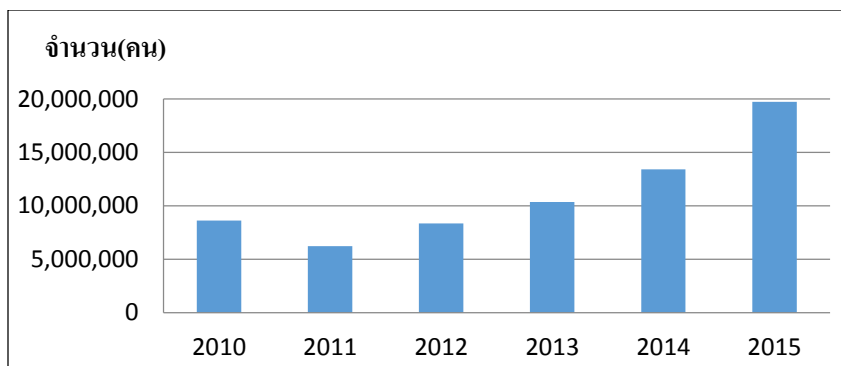
ที่มา: <http://www.mlit.go.jp/kankocho/en/shisaku/kokusai/vjc.html>, (2559);

http://www.jnto.go.jp/jpn/reference/tourism_data/pdf/pdf/marketingdata_tourists_after_vj.pdf,

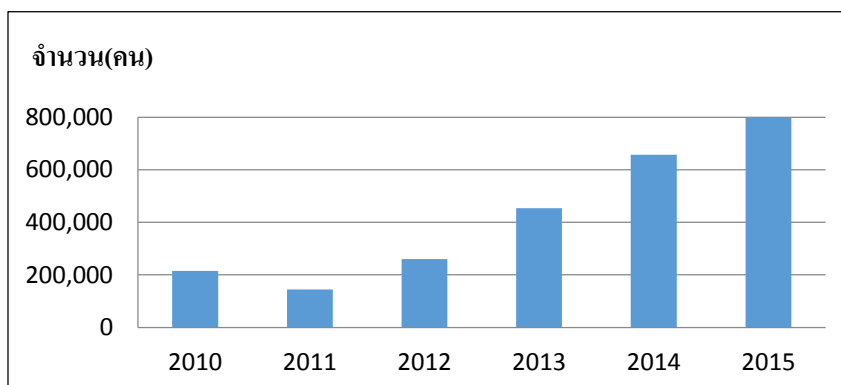
(2559); http://www.jnto.go.jp/jpn/news/data_info_listing/pdf/160119_monthly.pdf, (2559);

[http://www.thaiembassy.jp/rte3/index.php?option=com_content&view=article&id=2815%3A-](http://www.thaiembassy.jp/rte3/index.php?option=com_content&view=article&id=2815%3A-2558&catid=57%3A2014-04-30-02-27-40&Itemid=1)

[2558&catid=57%3A2014-04-30-02-27-40&Itemid=1](http://www.thaiembassy.jp/rte3/index.php?option=com_content&view=article&id=2815%3A-2558&catid=57%3A2014-04-30-02-27-40&Itemid=1), (2559)

แผนภูมิที่ 1 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวในญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 2010-2015
ที่มา: ผู้วิจัย, (2559)

แผนภูมิที่ 2 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวไทยที่มาท่องเที่ยวในญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 2010-2015
ที่มา: ผู้วิจัย, (2559)

ข้อสังเกต จากการศึกษา นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น ซึ่งมีนโยบาย visit japan และ cool japan ซึ่งในการโปรโมทนโยบาย visit japan พบว่านโยบาย visit japan เป็นนโยบายที่ช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวของญี่ปุ่น โดยการออกมาตรการต่างๆมาช่วยเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวญี่ปุ่นมากขึ้น ซึ่งแตกต่างจากนโยบาย cool japan ที่เน้นเรื่องการส่งออกทางด้านวัฒนธรรมญี่ปุ่นสู่ต่างชาติ ทำให้ประเทศญี่ปุ่นเป็นที่รู้จักแก่ชาวต่างชาติมากขึ้น และอยากมาท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่น เพื่อมาสัมผัสวัฒนธรรมต่างๆของญี่ปุ่น เช่น เทศกาล อาหาร การ์ตูน อนิเมะ เป็นต้น และทั้ง 2 นโยบาย พบว่ามีความเหมือนกันตรงที่ เป็นนโยบายที่สนับสนุนทางการท่องเที่ยวของญี่ปุ่น และเป็นนโยบายที่ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของญี่ปุ่นให้มีการเจริญเติบโตที่สูงขึ้น

4.2 ศึกษาแหล่งท่องเที่ยวและรูปแบบกิจกรรมในภูมิภาคต่างๆในประเทศไทย

จากการศึกษารวบรวมเทศกาล สามารถจำแนกเทศกาลออกเป็น 2 ประเภทได้แก่ 1.เทศกาลตามความเชื่อทางศาสนา วัฒนธรรม และวิถีชีวิต 2.เทศกาลตามธรรมชาติ โดยมีเทศกาลที่น่าสนใจจำนวน 13 เทศกาล ดังนี้

ตารางท่องเที่ยวแบบรายปีของเทศกาลต่างๆในประเทศไทย												
ประเภท/เทศกาล	เดือน											
	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.
เทศกาลตามความเชื่อทางศาสนา วัฒนธรรม และวิถีชีวิต												
-เทศกาลปาถั่ว(เซ็ทสี่ขุน)		■										
-เทศกาลซัลจะ					■							
-เทศกาลก๊อง							■					
-เทศกาลทานาบาตะ							■					
-เทศกาลดอกไม้ไฟ							■	■				
-เทศกาลเนบุดะ							■	■				
-เทศกาลอาคิตะ							■	■				
-เทศกาลจิไต										■		
-เทศกาลคะระซึคุนจิ											■	
-เทศกาลชิบูโยมัตสึริ												■
เทศกาลตามธรรมชาติ												
-เทศกาลชมดอกซากุระ	■	■	■	■	■							
-เทศกาลหิมะซัปโปโร		■	■									
-เทศกาลดอกเบญจมาศ											■	

ที่มา: ผู้วิจัย, (2559)

เทศกาลปลั้ว (เซสึบุ นันโทโร) จัดขึ้นวันที่ 3 กุมภาพันธ์ ของทุกปี ตามวัดพุทธและวัดชินโตใหญ่ๆ จะมีการจัดพิธีโปรยปลั้ว เพื่อขับไล่สิ่งอัปมงคลหรือภูตผีปีศาจให้ออกไปจากบ้านด้วย ซึ่งศาลเจ้าคะซุงะ ก็ได้จัดงานขึ้นเช่นกัน จะจัดในตอนใกล้ค่ำ ทั่วบริเวณจะมีตะเกียงแขวนตามระเบียบของศาลเจ้าและตะเกียงหินซึ่งประดับอยู่ในสวนมากถึง 3,000 ตะเกียง เทศกาลนี้ถูกจัดต่อเนื่องมายาวนานถึง 800 ปี

สถานที่แนะนำ ศาลเจ้าคะซุงะ ในเมืองนาระ

รูปที่26: รูปตะเกียงที่ศาลเจ้าคะซุงะ

ที่มา: <http://murrayfoote.com/category/nara/>, (2558)

เทศกาลซันจะ (sanja matsuri) เป็นเทศกาลใหญ่ประจำปีของย่านอาซากุสะ จัดขึ้นเพื่อฉลองให้กับสามผู้ก่อตั้งวัดเซนโซจิที่ได้นำพระพุทธรูปไปประดิษฐานไว้ที่วัดแห่งหนึ่งในย่านอาซากุสะซึ่งปัจจุบันคือ "วัดเซนโซจิ" เทศกาลซันจะ จะถูกจัดขึ้นเป็นประจำทุกปีในอาทิตย์ที่ 3 ของเดือนพฤษภาคม ซึ่งจะจัดให้ตรงกับวันสุกัร เสาร์และอาทิตย์

สถานที่แนะนำ บริเวณย่านอาซากุสะ

รูปที่27: ขบวนแห่เทศกาลซันจา

ที่มา: <http://cheapflightblog.xyz/sanja-matsuri-sanja-festival-annual-festival-in-asakusa/>, (2558)

เทศกาลกιοง เป็นเทศกาลของศาลเจ้ายาซากะ (Yasaka Shrine) มีชื่อเสียงมากที่สุดในญี่ปุ่น โดยจะจัดขึ้นตลอดทั้งเดือนกรกฎาคมเป็นประจำทุกปี โดยมีกิจกรรมที่หลากหลาย โดยเฉพาะขบวนแห่เกี้ยว (Yamaboko Junko) ในวันที่ 17 กรกฎาคมจะงดงามเป็นพิเศษ ทั้งยังมีความสนุกสนานไปกับงานเฉลิมฉลองของขบวนโยอิยามะ (Yoiyama) ในตอนเย็นอีกด้วย ต่อมาในวันที่ 24 กรกฎาคม ก็จะมีขบวนแห่ครั้งที่สองซึ่งเล็กกว่าขบวนแรก

สถานที่แนะนำ ศาลเจ้ายาซากะ จังหวัดเกียวโต

รูปที่28: ขบวนแห่เทศกาลกιοง

ที่มา: <http://www.talonjapan.com/gion-matsuri/>, (2558)

เทศกาลแห่งดวงดาว (ทานาบาตะ) เป็นเทศกาลที่ผสมผสานความ เชื่อของญี่ปุ่นเข้ากับตำนานของจีน เกี่ยวกับดาวสองดวง คือ ดาวคนเลี้ยงวัว และดาวคนทอผ้า ที่อยู่คนละปลายฝั่งบนทางช้างเผือกจะ โคจรมาพบกันปีละครั้งในวันที่ 7 กรกฎาคม วันนี้ ผู้คนมักเขียนคำอธิฐานของตนลงบนแผ่นกระดาษห้ สี่และติดไว้บนกิ่งไม้ที่จัดตั้งไว้ในตำแหน่งโดดเด่น เพื่อให้คำอธิฐานนั้นเป็นจริงขึ้นมา

สถานที่แนะนำ งานเทศกาลทานาบาตะที่เมืองเซ็นได จังหวัดมิยะจิ

รูปที่29: งานเทศกาลทานาบาตะที่เมืองเซ็นได

ที่มา: <http://www.japan-guide.com/e/e5158.html/>, (2558)

เทศกาลดอกไม้ไฟ จัดขึ้นช่วงระหว่างเดือนกรกฎาคมถึงสิงหาคมของทุกปี จะมีการยิงดอกไม้ไฟทั่วทุก ภูมิภาคเกือบทุกสุดสัปดาห์ มักมีการจัดเทศกาลหน้าร้อนและเทศกาลดอกไม้ไฟ ชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่มัก สวมชุดยูกาตะเพื่อมาเดินชมงาน

สถานที่แนะนำ บริเวณแม่น้ำซุมิดะจะจัดขึ้นในทุกวันเสาร์สุดท้ายของเดือนกรกฎาคมของทุกปี ตั้งแต่ เวลา 19:05 – 20:30 น.

รูปที่30: งานเทศกาลดอกไม้ไฟจัดบริเวณแม่น้ำซุมิดะ

ที่มา: <http://www.japan-guide.com/e/e5158.html/>, (2558)

เทศกาลเนบูตะ เทศกาลที่ยิ่งใหญ่ที่สุด 1 ใน 3 ของภูมิภาคโทโฮะกุ เทศกาลเนบูตะที่ใหญ่ที่สุดมีชื่อว่า เทศกาลเนบูตะ ของจังหวัดอาโอโมริ จัดขึ้นวันที่ 2-7 สิงหาคม ของทุกปี ไฮไลท์ของงานเทศกาลนี้คือ ขบวนพาเรดของการแห่โคมไฟแสงสีขนาดใหญ่ นำขบวนโดยขบวนกลองไทโกะ เหล่านักดนตรี และการแสดงเต้นพื้นเมือง

สถานที่แนะนำ จัดเป็นขบวนแห่ใจกลางเมืองอาโอโมริ ในวันที่ 2-7 สิงหาคม ของทุกปี

รูปที่31: ขบวนแห่งานเทศกาลเนบูตะ

ที่มา: <http://www.xavifernandezviatges.com/blog/tag/festival-aomori-nebuta-matsuri/>, (2558)

เทศกาลอาคิตะ คันโต หรือ เทศกาลโคมไฟ เทศกาลประจำปีสุดยิ่งใหญ่ของจังหวัดอาคิตะ และภูมิภาคโทโฮคุ จัดขึ้นเป็นประจำทุกปีตั้งแต่วันที่ 3-6 สิงหาคม มีนักท่องเที่ยวกว่า 1,300,000 คน มาเที่ยวชมเทศกาลนี้ โดยมีบวนแห่คันโต(แพโคมไฟบนเสาไม้ไผ่)หลากหลายขนาด

สถานที่แนะนำ จังหวัดอาคิตะ กิจกรรมหลักของงานเทศกาล คือ ขบวนพาเหรดช่วงกลางคืน ที่จัดขึ้นบนถนนชูโอโดริ(Chuo Dori) ใจกลางเมืองอาคิตะ เวลาประมาณ 19:25-21:00 นักแสดงจะร่วมแสดงกันเป็นกลุ่มรวมแล้วมีเสาคันโตเกือบ 250 เสาเรียงรายอยู่กลางถนน การแสดงจะใช้เวลาประมาณ 90 นาที และก่อนจบการแสดงในแต่ละคืน มีเวลาให้ 15 นาทีสำหรับนักท่องเที่ยวได้เข้าไปถ่ายภาพและทดลองแบกเสาคันโตที่นักแสดงใช้แสดงจริง

รูปที่32: งานเทศกาลอาคิตะ

ที่มา: <http://www.foreignpixel.com/category/japan/akita/>, (2558)

เทศกาลจิโด เทศกาลของศาลเจ้าเฮอันในเกียวโตซึ่งเป็น 1 ใน 3 เทศกาลใหญ่ของเกียวโต จัดงานวันที่ 22 ตุลาคมของทุกปี และในทุกวันนี้คน จุดเด่นของงานเทศกาลจิโด คือขบวนพาเหรดยาวกว่า 2 กิโลเมตร คนเดินขบวน 2,000 คน ที่จะแต่งตัวตามยุคสมัยเมจิ (ค.ศ.1868)ไล่เรียงมาจนถึงยุคเอ็งริยชู (ค.ศ.782) พาเหรดจะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนของยุคสมัยไปเรื่อยๆ ชวนให้รู้สึกราวกับภาพวาดของยุคสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ ให้คนที่ได้ชมขบวนได้หลงไหลเคลิบเคลิ้มไปกับความงดงามของเทศกาล

สถานที่แนะนำ ศาลเจ้าฮันชินงู ในเมืองเกียวโต

รูปที่33: งานเทศกาลจิโด

ที่มา: <http://welcome2kyoto.info/en/info/20151022>, (2558)

เทศกาลชิชิบูโยมัตสึริ (Chichibu Yomatsuri) เป็นเทศกาลของศาลเจ้าชิชิบูในเมืองชิชิบู จังหวัดไซตามะ จัดขึ้นเป็นประจำทุกปีในวันที่ 2-3 ธันวาคม นับเป็น 1 ใน 3 ของเทศกาลที่มีชื่อเสียงของญี่ปุ่นโดยมีการแห่ขบวนเกี้ยวที่ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงามด้วยโคมไฟ พรม และไม้แกะสลักลงรักปิดทอง พร้อมกับเสียงดนตรีจากกลองและขลุ่ย จุดเด่นของงานอยู่ที่ความตระการตาและใหญ่โตของยะไต แต่ที่นี่ยังมีเกี้ยวที่เรียกว่า “คะสะ โปะ โกะ” ซึ่งประดับส่วนยอดด้วยอาวุธ เช่น หอกและดอกไม้ประดิษฐ์หลากสี สัน คะสะ โปะ โกะที่ใหญ่และหนักจะถูกประดับไฟให้สว่างไสว

สถานที่แนะนำ เมืองชิชิบู จังหวัดไซตามะ

รูปที่34: ขบวนเกี้ยวในงานเทศกาลชิชิบูโยมัตสึริ

ที่มา : <http://www.japantimes.co.jp/events/2015/11/27/things-to-do/traditional-festivals-things-to-do/saitama-chichibu-yo-matsuri/#.Vv6ZuvmLTrc>, (2558)

เทศกาลกระระชิคุนจิ เป็นเทศกาลเก่าแก่กว่า 100 ปีของเกาะคิวชู จังหวัดชะกะ จัดในวันเสาร์แรกของเดือนพฤศจิกายน (ราววันที่ 2-4 พฤศจิกายน) เพื่อเป็นการขอบคุณหลังจากเก็บเกี่ยวพืชพันธุ์ธัญญาหาร ขบวนรถ “ชิคิยะมะ” หรือรถลากมีความงดงามตระกาลตาแต่ละคันมีการตกแต่งที่ต่างกันไป จำนวนทั้งหมด 14คัน ซึ่งหนักมากถึง 1ตันกว่า จะเคลื่อนขบวนไปรอบๆเมืองกระระชิและไปสิ้นสุดที่ศาลเจ้ากระระชิ ศาลเจ้าที่มีประวัติความเป็นมายาวนานกว่า 400ปี

สถานที่แนะนำ เมืองกระระชิ จังหวัดชะกะ

รูปที่35: เทศกาลคาระซึคุนจิ

ที่มา: http://www.saga-tripgenius.com/tourism_search/karatsu-kunchi-festival.html, (2558)

เทศกาลชมดอกซากุระ หรือที่เรียกว่า ฮานามิ (Hanami) ดอกซากุระจะบานแค่ปีละครั้งเท่านั้น ครั้งละประมาณหนึ่งอาทิตย์เริ่มตั้งแต่เดือน มกราคม ไปจนถึง พฤษภาคม ของทุกปี ขึ้นอยู่กับพื้นที่ เริ่มจากทางตอนใต้ของประเทศ คือ โอกินาว่า ไปสิ้นสุดที่ตอนเหนือ คือ ฮอกไกโด (Hokkaido) สถานที่แนะนำ บริเวณทะเลสาบคาวาฟูจิโกะ

รูปที่36: ดอกซากุระบริเวณทะเลสาบคาวาฟูจิโกะ

ที่มา: http://www.japan.go.jp/tomodachi/Seasons/cherry_blossoms_festival.html, (2558)

เทศกาลหิมะซัปโปโร จัดขึ้นที่เมืองซัปโปโร จังหวัดฮอกไกโดช่วงเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี โดยเปิดโอกาสให้ทุก ๆ คนรวมไปถึงนักท่องเที่ยวต่างชาติได้แข่งขันแกะสลักน้ำแข็งออกมาให้โดดเด่นที่สุดหิมะ ภายในงานจึงมีการจัดการแข่งขันแกะสลักหิมะนานาชาติ ซึ่งได้รับความนิยมและเป็นที่รู้จักแก่นักท่องเที่ยวทั่วโลก นอกจากนี้กิจกรรมที่เกี่ยวกับหิมะ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สนุกสนานไปกับหิมะ เช่น ภายในสถานที่จัดงาน Tsudome Site เป็นต้น

สถานที่แนะนำ เมืองซัปโปโร จังหวัดฮอกไกโด บริเวณสวนโอโด้ริ

รูปที่37: งานเทศกาลหิมะซัปโปโร

ที่มา: <http://www.somecatfromjapan.com/2015/07/yuki-matsuri-2015.html>, (2558)

เทศกาลดอกเบญจมาศ ดอกเบญจมาศ เป็นดอกไม้ที่ได้รับความนิยมมาตั้งแต่สมัยโบราณ และเป็นสัญลักษณ์ของจักรพรรดิญี่ปุ่น จึงถือเป็นดอกไม้ประจำชาติ ระยะเวลาการบาน ดอกเบญจมาศบานในฤดูใบไม้ร่วง เทศกาลเกี่ยวกับดอกเบญจมาศส่วนมากจึงจัดในเดือนพฤศจิกายน กิจกรรม มีเทศกาลชมดอกเบญจมาศหลายแห่งทั่วประเทศญี่ปุ่น

สถานที่แนะนำ ศาลเจ้า Kasama Inari (เมือง Kasama จังหวัด Ibaraki) วันที่ 18 ตุลาคม ถึง วันที่ 24 พฤศจิกายน เป็นเทศกาลชมดอกเบญจมาศที่เก่าแก่ที่สุดในญี่ปุ่น

รูปที่38: เทศกาลดอกเบญจมาศที่ศาลเจ้า Kasama Inari

ที่มา: <https://ibarakey.wordpress.com/tag/kiku-matsuri/>, (2558)

4.3 เปรียบเทียบรูปแบบและกิจกรรมของเทศกาลไทยกับญี่ปุ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

จากข้อมูลที่ได้ศึกษาทำให้ทราบถึงความเหมือนและความต่างเกี่ยวกับเทศกาลไทยและเทศกาลญี่ปุ่น ซึ่งแบ่งออกเป็นหัวข้อตามนี้ 1.นโยบาย 2.ที่มา แบ่งออกเป็น ที่มาตามความเชื่อ ศาสนา วัฒนธรรม และตามเทศกาล 3.รูปแบบกิจกรรม โดยรายละเอียดปรากฏตามตารางได้ดังนี้

ตารางเปรียบเทียบรูปแบบและกิจกรรมของเทศกาลไทยกับญี่ปุ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว	
เทศกาลญี่ปุ่น	เทศกาลไทย
<p>1.นโยบาย</p> <p>เน้นทั้งการ โปรโมทและส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อให้ นักท่องเที่ยว ได้รู้จักและมาท่องเที่ยว ประเทศญี่ปุ่นมากขึ้น เช่น นโยบาย visit japan และ cool japan</p>	<p>1.นโยบาย</p> <p>เน้นการ โปรโมทประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยววิถีไทย</p>
<p>2.ที่มา</p> <p>1) เทศกาลตามความเชื่อ ศาสนา วัฒนธรรม ได้แก่</p> <p>1.1) เทศกาลปาถั่ว เป็นพิธีทางศาสนา เพื่อขับไล่สิ่งไม่ดีออกไป เพื่อต้อนรับฤดูใบไม้ผลิ</p> <p>1.2) เทศกาลทานาบาตะ เป็นความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลมาจากประเทศจีน</p> <p>1.3) เทศกาลกiong เป็นเทศกาลที่มีความเชื่อมาจากศาสนาชินโต ที่เชื่อในเรื่องเทพเจ้าในการช่วยปลดปล่อยสิ่งที่ไม่ดีในจิตใจออกไป</p>	<p>2.ที่มา</p> <p>1) ความเชื่อ ศาสนา วัฒนธรรม ได้แก่</p> <p>1.1) เทศกาลลอยกระทง มีความเชื่อเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติในการขอมาพระแม่คงคา โดยการลอยกระทง</p> <p>1.2) เทศกาลสงกรานต์ เป็นเทศกาลที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย เป็นวันปีใหม่ของไทย โดยจะไปทำบุญที่วัด รดน้ำดำหัว เพื่อให้เกิดความเป็นสิริมงคลแก่ตนเอง</p> <p>1.3) เทศกาลแห่เทียนพรรษา เป็นเทศกาลที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนาที่สืบทอดกันมาแต่อดีต</p> <p>1.4) เทศกาลผีตาโขน เป็นเทศกาลที่มาจากความเชื่อทางศาสนาเกี่ยวกับพระเวทสันดรชาดก</p>

<p>2) เทศกาลตามธรรมชาติ แบ่งตามฤดูกาล ได้ดังนี้</p> <p>2.1) ฤดูใบไม้ผลิ เทศกาลซากุระ จัดเดือน มีนาคม-เมษายน</p> <p>2.2) ฤดูใบไม้ร่วง เทศกาลดอกเบญจมาศ จัดเดือน พฤศจิกายน</p> <p>2.3) ฤดูหนาว เทศกาลหิมะซัปโปโร จัดเดือน กุมภาพันธ์</p>	<p>2) เทศกาลตามธรรมชาติ แบ่งตามฤดูกาล ได้ดังนี้</p> <p>2.1) ฤดูหนาว เทศกาลดอกบัวตอง จัดเดือน พฤศจิกายน</p>
<p>3.รูปแบบกิจกรรม</p> <p>2.1) เทศกาลที่เกี่ยวข้องกับการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาและความเชื่อ</p> <p>2.1.1) เทศกาลทานาบาตะ กิจกรรม เขียนคำอธิษฐานลงบนกระดาษ แล้วนำไปติดไว้บนกิ่งไผ่</p> <p>2.2) เทศกาลที่เกี่ยวข้องกับความบันเทิง</p> <p>2.2.1) เทศกาลดอกไม้ไฟ กิจกรรม ไล่ซูดยูคาตะ เดินชมดอกไม้ไฟ</p> <p>2.4) เทศกาลที่เกี่ยวกับขบวนแห่</p> <p>2.3.1) เทศกาลก๊อง</p> <p>2.3.2) เทศกาลเนบุดะ</p> <p>2.3.3) เทศกาลอาทิตย์ คันโต หรือ เทศกาลโคมไฟ</p> <p>2.3.4) เทศกาลจิไต</p> <p>2.3.5) เทศกาลชิชิบุโย</p> <p>2.3.5) เทศกาลคะระซึคุนจิ</p>	<p>3.รูปแบบกิจกรรม</p> <p>2.1) เทศกาลที่เกี่ยวข้องกับการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาและความเชื่อ</p> <p>2.1.1) เทศกาลแห่เทียนพรรษา กิจกรรม ถวายเทียนจำนำพรรษา ทำบุญตักบาตร ถวายผ้าอาบน้ำฝน จดบัญชีแก้พระภิกษุ ฟังธรรม เทศนา รักษาศีล</p> <p>2.1.2) เทศกาลสงกรานต์ กิจกรรม ทำบุญตักบาตร เล่นน้ำ สาดน้ำ ถวายเจดีย์ทราย ปล่อยนกปล่อยปลา การประกวดนางสงกรานต์</p> <p>2.1.3) เทศกาลลอยกระทง กิจกรรม ลอยกระทง (อธิฐานขอพร ขอขมาแม่น้ำ) ลอยโคม การประกวดนางนพมาศ</p>

ที่มา: ผู้วิจัย, (2559)

สรุป

จุดเริ่มต้นของเทศกาลญี่ปุ่นและเทศกาลไทยมาจากความเชื่อด้านศาสนาและวัฒนธรรมและประเพณีที่เหมือนกัน โดยเฉพาะความเชื่อทางด้านศาสนาที่มีอิทธิพลทำให้เกิดเทศกาลต่างๆมากมาย โดยเทศกาลของไทยส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับพุทธศาสนา เนื่องจากศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติที่ดำรงอยู่กับคนไทยมาอย่างยาวนาน เช่น เทศกาลแห่เทียนพรรษา ส่วนเทศกาลญี่ปุ่น มีความเชื่อทางด้านศาสนาเหมือนกัน เทศกาลจะประกอบไปด้วยทั้ง ศาสนาพุทธและชินโต เนื่องจาก ทั้ง 2 ศาสนานี้เป็นศาสนาที่สำคัญของคนญี่ปุ่น โดยศาสนาชินโตจะเน้นการบูชาเทพเจ้าและการขับไล่สิ่งไม่ดีออกไป เช่น เทศกาลปาถั่ว

นอกจากนี้เทศกาลไทยและญี่ปุ่นยังมีที่มาจากธรรมชาติ เช่น เทศกาลซากุระ เทศกาลดอกเบญจมาศ เทศกาลหิมะซัปโปโร ส่วนไทยจะมีเทศกาลดอกบัวตอง ซึ่งจะเห็นได้ว่าเทศกาลตามธรรมชาติของญี่ปุ่นจะมีมากกว่าไทย เนื่องจากสภาพภูมิอากาศและภูมิประเทศที่มีความแตกต่างกันมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด ทำให้กิจกรรม เทศกาลต่างๆจะมีเฉพาะในแต่ละฤดู ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าร่วมกิจกรรมเทศกาลทางธรรมชาติได้หลากหลายกว่าไทย

เทศกาลไทยและญี่ปุ่นมีรูปแบบกิจกรรมแตกต่างกัน โดยเทศกาลไทยนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวเทศกาลจะมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆได้มากกว่าเทศกาลญี่ปุ่น เช่น เทศกาลสงกรานต์ เทศกาลลอยกระทง เป็นต้น แต่ในขณะที่เทศกาลญี่ปุ่น จะเน้นเรื่องการเดินชมเทศกาลต่างๆมากกว่าการเข้าร่วมกิจกรรม เช่น เทศกาลดอกไม้ไฟ เทศกาลที่เกี่ยวกับการชมขบวนแห่ต่างๆ

ญี่ปุ่นจะเน้นการโปรโมทการท่องเที่ยวตามเทศกาล อย่างช่วงเทศกาลชมดอกซากุระ รัฐบาลได้จัดทำปฏิทินช่วงเวลาการบานของดอกซากุระ เพื่อโปรโมทการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวชมเทศกาลดอกซากุระ นอกจากนี้ญี่ปุ่นยังได้จัดทำนโยบายต่างๆเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว อย่างเช่น นโยบาย visit japan ที่ช่วงในการกระชกเว้นวีซ่า 15 วัน การยกเลิกภาษีสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ญี่ปุ่น ยังมีนโยบาย cool japan ที่เป็นนโยบายที่เผยแพร่วัฒนธรรมญี่ปุ่น ไปสู่นักท่องเที่ยวต่างชาติ เพื่อให้เกิดความสนใจในประเทศญี่ปุ่นและหันมาสนใจท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่น ส่วนของไทยจะเน้นให้นักท่องเที่ยวรู้จักสถานที่ท่องเที่ยวและเทศกาล แต่ไม่ได้มีนโยบายที่กระตุ้นหรือส่งเสริมการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศ อย่างเช่น การยกเลิกภาษีสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยว เป็นต้น

4.4 ศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย กรณีศึกษา เทศกาลลอยกระทง

สรุป การศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย กรณีศึกษา เทศกาลลอยกระทง แบ่งออกเป็น

สถานภาพ จากการศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวเทศกาลในประเทศไทย จากจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด 9 คนที่ไปทำการสัมภาษณ์ เป็นชายจำนวน 5 คน และหญิงจำนวน 4 คน โดยอายุเฉลี่ยอยู่ประมาณ 21-35 ปี ส่วนใหญ่จะเป็นคนที่ยังไม่ได้แต่งงาน พบว่าเดินทางมากับท่องเที่ยวกับเพื่อนมากกว่าเดินทางมาท่องเที่ยวกับครอบครัว ซึ่งถ้าเดินทางมาท่องเที่ยวกับครอบครัวจะเป็นแบบครอบครัวใหญ่ (พ่อแม่ลูก) อาชีพส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษา รองลงมาจะเป็นพนักงานบริษัท และคนที่เกษียณจากการทำงาน (มาท่องเที่ยวกับครอบครัว)

แรงจูงใจ แรงจูงใจในการมาท่องเที่ยวเทศกาลลอยกระทงในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นคือ ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวราคาถูก อากาศเย็นสบาย อากาศดี และมีสถานที่ที่มีชื่อเสียงเยอะ ส่วนมากนักท่องเที่ยวจะเคยมาเที่ยวที่ไทยแล้ว และได้มาท่องเที่ยวอีกเป็นครั้งที่ 2-3 และนักท่องเที่ยวที่ไม่เคยมาท่องเที่ยวที่ไทยเลยพบว่าเป็นนักท่องเที่ยวที่มาแบบครอบครัว จุดประสงค์ในการมาท่องเที่ยวคือ อยากจะลองมาท่องเที่ยวเทศกาลในประเทศไทย และอยากมาลองลอยกระทงเพราะเป็นเทศกาลที่มีชื่อเสียง อยากมาดูพลุและอยากลองปล่อยโคม นักท่องเที่ยวทราบเรื่องเทศกาลลอยกระทง ส่วนใหญ่ทราบงานเทศกาลลอยกระทง จากทางอินเทอร์เน็ต ข่าวทางโทรทัศน์ นิตยสาร รองลงมาคือมีคนบอกสถานที่ที่นักท่องเที่ยวไปร่วมกิจกรรมลอยกระทงคือ เอเชียทีค สวนเบญจสิริ และเชียงใหม่ กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวทำในเทศกาลลอยคือ ลอยกระทงที่แม่น้ำ ขอพร และปล่อยโคม(เชียงใหม่) ชมพลุ ชมขบวนลอยกระทงในแม่น้ำเจ้าพระยา(เอเชียทีค) และในอนาคตนักท่องเที่ยวทั้งหมดอยากจะมาท่องเที่ยวที่ประเทศไทยอีก ส่วนใหญ่อยากจะไปท่องเที่ยวที่จังหวัดเชียงใหม่

นักท่องเที่ยวคนที่ 1 เป็นผู้ชาย อายุ 68 ปี สมรสแล้วเกษียณอายุจากการทำงาน มาท่องเที่ยวเทศกาลลอยกระทงกับครอบครัว มาท่องเที่ยวที่ไทยเป็นครั้งแรก เหตุผลที่เลือกมาท่องเที่ยวที่ไทยเพราะ สภาพอากาศเย็นสบาย เหมาะแก่การพักผ่อนกับครอบครัว ทราบเรื่องเทศกาลจากอินเทอร์เน็ต เลือกไปลอยกระทงที่เอเชียทีค เพราะเป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จัก กิจกรรมที่มาเข้าร่วมเทศกาลลอยกระทงคือ มาลอยกระทงและลูกสาวมาเดินชอปปิ้ง สิ่งที่ชอบที่สุดในการมาท่องเที่ยวเทศกาลลอยกระทงคือ ได้ขึ้นเรือที่แม่น้ำเจ้าพระยาและลอยกระทง อธิษฐานขอพร ชมพลุบริเวณเอเชียทีค ในอนาคตจะมาเข้าร่วมเทศกาลลอยกระทงอีก และจะไปที่เชียงใหม่

รูปที่ 39: นักท่องเที่ยวคนที่ 1

ที่มา: ผู้วิจัย, (2558)

นักท่องเที่ยวคนที่ 2 เป็นผู้ชาย อายุ 26 ปี โสค เป็นพนักงานบริษัท มาท่องเที่ยวเทศกาลลอยกระทงกับเพื่อน มาท่องเที่ยวที่ไทยเป็นครั้งที่ 2 เหตุผลที่เลือกมาท่องเที่ยวที่ไทยเพราะ อยากมาชมทัศนียภาพที่สวยงามในช่วงเทศกาลลอยกระทง ทราบเรื่องเทศกาลจากอินเทอร์เน็ตและหนังสือ เลือกไปลอยกระทงที่เชียงใหม่เพราะเป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียง และอยากไปปล่อยโคม กิจกรรมที่มาเข้าร่วมเทศกาลลอยกระทงคือ มาลอยกระทงและมาปล่อยโคม ในอนาคตจะมาเข้าร่วมเทศกาลลอยกระทงอีก และจะไปเชียงใหม่อีก

รูปที่ 40: นักท่องเที่ยวคนที่ 2

ที่มา: ผู้วิจัย, (2558)

ตารางศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวในประเทศไทย กรณีศึกษา เทศกาลลอยกระทง									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
เพศ	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	ชาย	ชาย	หญิง	หญิง
อายุ	อายุ68	อายุ22	อายุ26	อายุ22	อายุ21	อายุ34	อายุ32	อายุ26	อายุ30
สถานภาพ	สมรส	โสด	โสด	โสด	โสด	โสด	แต่งงาน	โสด	โสด
อาชีพ	ว่างงาน	นักศึกษา	พนักงานบริษัท	นักศึกษา	นักศึกษา	พนักงานบริษัท	พนักงานบริษัท	พนักงานบริษัท	ครู
มาท่องเที่ยวกับใคร?	ครอบครัว	คนเดียว	เพื่อน	เพื่อน	ครอบครัว	เพื่อน	เพื่อน	เพื่อน	เพื่อน
แรงจูงใจในการมาท่องเที่ยว	มาพักผ่อน สภาพอากาศเย็นสบาย	มาแลกเปลี่ยน	อยากมาปล่อยคอม	พ่อทำงานอยู่ที่ไทย	ค่าใช้จ่ายไม่แพง	มาทำงาน	มาทำงาน	มาทำงาน	มาทำงาน
มาท่องเที่ยวกี่ครั้ง?	ครั้งแรก	ครั้งที่3	ครั้งที่3	ครั้งที่2	ครั้งแรก	ครั้งที่2	ครั้งที่2	ครั้งที่3	ครั้งแรก
เหตุผลที่มาท่องเที่ยวเทศกาลลอยกระทง	อยากมาท่องเที่ยวเทศกาลในไทย	มาแลกเปลี่ยนที่ไทย และมาเที่ยวเทศกาล	ชมทัศนียภาพที่สวยงามในช่วงเทศกาล	มาลอยกระทงชมพลุ	อยากมาลอลอยกระทง	เป็นเทศกาลที่มีชื่อเสียง	อยากมาดูพลุและลอยกระทง	อยากมาท่องเที่ยวเทศกาลในไทย	อยากมาท่องเที่ยวเทศกาลในไทย

ทราบเทศกาลลอยกระทงจากไหน?	อินเทอร์เน็ต	จากหนังสือ	อินเทอร์เน็ตและหนังสือ	ครอบครัว	ข่าว	เพื่อนที่เป็นไทย	โทรทัศน์	เพื่อนที่เป็นคนไทย	ที่โรงเรียนจัดงานลอยกระทง
สถานที่ที่ลอยกระทง	เอเชียทีค	เอเชียทีค	เชียงใหม่	สวนเบญจศิริ	เอเชียทีค	เอเชียทีค	เอเชียทีค	เอเชียทีค	เอเชียทีค
เหตุผลในการเลือกสถานที่ลอยกระทง	มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จัก	เพื่อนบอกว่าที่นี่สวยและมีชื่อเสียงในประเทศไทย	มีชื่อเสียง	ใกล้ที่พักเดินทางสะดวก	ใกล้ที่พักเดินทางสะดวก	สวย	ใกล้ที่ทำงาน	มาทานข้าวและลอยกระทง	เพราะคึกคักคนเยอะ
กิจกรรมที่ทำในเทศกาลลอยกระทง	-ลอยกระทง -ลูกสาวมาขอปิ้ง	-มากินข้าว -ลอยกระทง	-ลอยกระทง -ปล่อยโคม	ลอยกระทง อธิฐาน ขอพร	ลอยกระทง อธิฐาน ขอพร	ลอยกระทงอธิฐาน ขอพร	ลอยกระทงอธิฐาน ขอพร	ลอยกระทงอธิฐาน ขอพร	เต้นเพลงลอยกระทง
สิ่งที่ชอบที่สุดในเทศกาลลอยกระทง	ได้ขึ้นเรือที่เอเชียทีคแล้วได้ลอยกระทง	คนเยอะและสนุก	ลอยโคม	กระทงเพราะสวย	พลุ	กระทงเพราะสวย	กระทงเพราะสวย	กระทงเพราะสวย	ชอบโคมลอยที่เชียงใหม่

ในอนาคตจะมาร่วมเทศกาลลอยกระทงอีกไหม?	จะมาร่วมงานเทศกาลที่ไทยอีกครั้งหน้าจะลอยกระทงที่เชียงใหม่	จะมาร่วมอีกจะไปเชียงใหม่	จะมาอีกและจะไปเชียงใหม่อีก	จะมาอีกจะไปลอยที่แม่น้ำเจ้าพระยา	จะมาอีก	ไปลอยกระทงที่เชียงใหม่และลอยโคมหรือไม่ก็ไปสุโขทัย	จะมาร่วมอีกจะไปเชียงใหม่	จะมาอีกปีหน้าก็มาร่วมงานลอยกระทงอีก	จะมาอีกจะไปเชียงใหม่
--------------------------------------	---	--------------------------	----------------------------	----------------------------------	---------	---	--------------------------	-------------------------------------	----------------------

ที่มา: ผู้วิจัย, (2559)

ข้อสังเกต จากการศึกษานักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีเหตุผล แรงจูงใจในการมาท่องเที่ยวแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

1. กลุ่มที่ตั้งใจมาท่องเที่ยวเทศกาลลอยกระทงในประเทศไทย

เป็นนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวเกี่ยวกับครอบครัวและมากับกลุ่มเพื่อน ส่วนใหญ่จะอายุประมาณ 20-70 ปี โดยมีแรงจูงใจหรือเป้าหมายในการมาท่องเที่ยวที่ไทยคือ เพื่อจะมาท่องเที่ยวในช่วงเทศกาลลอยกระทงโดยเฉพาะ และจะเลือกสถานที่ที่มาเข้าร่วมเทศกาลลอยกระทงจากทางอินเทอร์เน็ตและหนังสือการท่องเที่ยว กิจกรรมที่เข้าร่วมในเทศกาลลอยกระทงคือ มาลอยกระทงอธิษฐานขอพร ชมพลุ ซอปี่ และปล่อยโคม

2. กลุ่มที่มีภารกิจอื่นๆในไทยอยู่ก่อนแล้วมาท่องเที่ยวเทศกาล

เป็นคนที่มาทำงานในประเทศไทย ส่วนใหญ่จะเป็นพนักงานบริษัท อายุประมาณ 25-35 ปี และพบนักเรียนแลกเปลี่ยนที่มาแลกเปลี่ยนในประเทศไทย อายุ 22 ปี จะมาเข้าร่วมเทศกาลลอยกระทงกับเพื่อนพนักงานด้วยกันและเพื่อนนักศึกษา โดยจะเลือกสถานที่ลอยกระทงใกล้กับที่ทำงานหรือมหาวิทยาลัย กิจกรรมที่เข้าร่วมในเทศกาลลอยกระทงคือ จะมาทานข้าวและลอยกระทง อธิษฐานขอพร ชมพลุบริเวณแม่น้ำเจ้าพระยา

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

ในการศึกษา “การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเทศกาลของประเทศญี่ปุ่น” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาด้านนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น และยังสามารถศึกษาแหล่งท่องเที่ยวและรูปแบบกิจกรรมต่างๆ ในประเทศญี่ปุ่น รวมทั้งทำการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบและกิจกรรมของเทศกาลไทยกับญี่ปุ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังได้ทำการศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย กรณีศึกษา เทศกาลลอยกระทง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์เนื้อหาตามวัตถุประสงค์ได้ข้อสรุปและอภิปรายผลดังนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ศึกษานโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น

จากการศึกษานโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น ซึ่งมีนโยบาย visit japan และ cool japan ในการโปรโมทนโยบาย visit japan พบว่านโยบาย visit japan เป็นนโยบายที่ช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวของญี่ปุ่น โดยการออกมาตรการต่างๆ มาช่วยเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวญี่ปุ่นมากขึ้น ซึ่งแตกต่างจากนโยบาย cool japan ที่เน้นเรื่องการส่งออกทางด้านวัฒนธรรมญี่ปุ่นสู่ต่างชาติ ทำให้ประเทศญี่ปุ่นเป็นที่รู้จักแก่ชาวต่างชาติมากขึ้น และอยากมาท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่นเพื่อมาสัมผัสวัฒนธรรมต่างๆ ของญี่ปุ่น เช่น เทศกาล อาหาร การ์ตูน อนิเมะ เป็นต้น และทั้ง 2 นโยบาย พบว่ามีความเหมือนกันตรงที่เป็นนโยบายที่สนับสนุนทางการท่องเที่ยวของญี่ปุ่น และเป็นนโยบายที่ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของญี่ปุ่นให้มีการเจริญเติบโตที่สูงขึ้น

5.1.2 ศึกษาแหล่งท่องเที่ยวและรูปแบบกิจกรรมในภูมิภาคต่างๆ ในประเทศญี่ปุ่น

การศึกษาแหล่งท่องเที่ยวและรูปแบบกิจกรรมในภูมิภาคต่างๆ ในประเทศญี่ปุ่น สามารถแบ่งเทศกาลได้ออกเป็น 2 ประเภท คือ เทศกาลตามความเชื่อทางศาสนา วัฒนธรรม วิถีชีวิต และเทศกาลตามธรรมชาติ โดยเทศกาลตามความเชื่อทางศาสนา วัฒนธรรม และวิถีชีวิต ได้แก่ เทศกาลปาถั่ว (เซ็ทสึบุน), เทศกาลซันจะ, เทศกาลก๊อง, เทศกาลทานาบาตะ, เทศกาลดอกไม้ไฟ, เทศกาลเนบุดะ, เทศกาลอาคิ

ตะ, เทศกาลจี่ไฉ่, เทศกาลกระชี่คุนจิ และเทศกาลชี่บูโยมัตสึริ ส่วนเทศกาลตามธรรมชาติ ได้แก่ เทศกาลชมดอกซากุระ, เทศกาลหิมะซัปโปโร และเทศกาลดอกเบญจมาศ เป็นต้น

5.1.3 เปรียบเทียบรูปแบบและกิจกรรมของเทศกาลไทยกับญี่ปุ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

จากเปรียบเทียบรูปแบบและกิจกรรมของเทศกาลไทยกับญี่ปุ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว พบทั้งความเหมือนและความต่างของเทศกาลไทยและญี่ปุ่น ความเหมือนของเทศกาลไทยกับญี่ปุ่น ได้แก่ ที่มาตามความเชื่อด้านศาสนา วัฒนธรรมและประเพณีที่เหมือนกัน เนื่องจากความเชื่อทางศาสนามีอิทธิพลทำให้เกิดเทศกาลต่างๆ มากมาย นอกจากนี้ยังมีที่มาตามธรรมชาติเหมือนกัน แต่เนื่องจากลักษณะทางภูมิประเทศและภูมิอากาศของญี่ปุ่นมีความแตกต่างกันมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด ทำให้ญี่ปุ่นมีเทศกาลที่หลากหลายมากกว่าไทย ส่วนความแตกต่างของเทศกาลญี่ปุ่นกับไทยนั้น ต่างกันที่รูปแบบกิจกรรม โดยเทศกาลไทยนักท่องเที่ยวมีโอกาสร่วมทำกิจกรรมต่างๆ ได้มากกว่าเทศกาลญี่ปุ่น เช่น เทศกาลสงกรานต์ เป็นต้น แต่ในขณะที่เทศกาลญี่ปุ่น จะเน้นเรื่องการเดินชมเทศกาล มากกว่าการเข้าร่วมกิจกรรม เช่น เทศกาลดอกไม้ไฟ เทศกาลที่เกี่ยวกับการชมขบวนแห่ต่างๆ และในส่วนของนโยบายที่มีความแตกต่างกัน คือญี่ปุ่นจะกำหนดนโยบายออกมาอย่างเป็นทางการ มีการกำหนดนโยบายอย่างชัดเจน ส่วนของไทยจะเน้นให้นักท่องเที่ยวรู้จักสถานที่ท่องเที่ยวและเทศกาล แต่ไม่ได้มีนโยบายที่กระตุ้นหรือส่งเสริมการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศ เช่น การยกเลิกภาษีสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยว เป็นต้น

5.1.4 ศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย

จากการศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย กรณีศึกษา เทศกาลลอยกระทง สามารถแบ่งนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทยได้ 2 กลุ่ม คือ 1.กลุ่มที่ตั้งใจมาท่องเที่ยว 2.กลุ่มที่มีภารกิจอื่นๆ ในประเทศไทยอยู่ก่อนแล้วมาท่องเที่ยวเทศกาล โดยนักท่องเที่ยวกลุ่มที่ตั้งใจมาท่องเที่ยวเทศกาลลอยกระทงในประเทศไทยนั้นจะมากับครอบครัวและเพื่อน อายุประมาณ 20-70 ปี แรงจูงใจหรือเป้าหมายในการมาท่องเที่ยวที่ไทยคือ เพื่อมาเที่ยวในช่วงเทศกาลลอยกระทง โดยเฉพาะ และจะเลือกสถานที่เข้าร่วมเทศกาลลอยกระทงจากทางอินเทอร์เน็ตและหนังสือการท่องเที่ยว กิจกรรมที่เข้าร่วมในเทศกาลลอยกระทงคือ มาลอยกระทงอธิษฐานขอพร ชมพลุ ซอปปิ้ง และปล่อยโคม ส่วนนักท่องเที่ยวที่มีภารกิจอื่นๆ ในประเทศไทยอยู่ก่อนแล้วมาท่องเที่ยวเทศกาลนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นคนที่มาทำงานในประเทศไทย เช่น พนักงานบริษัท อายุประมาณ 25-35 ปี และนักเรียนแลกเปลี่ยนที่มาแลกเปลี่ยนในประเทศไทย จะมาร่วมงานเทศกาลลอยกระทงกับเพื่อนพนักงานด้วยกันและเพื่อน

นักศึกษา โดยจะเลือกสถานที่ล่องกระทงใกล้กับที่ทำงานหรือมหาวิทยาลัย กิจกรรมที่เข้าร่วมในเทศกาลล่องกระทงคือ จะมาทานข้าวและล่องกระทง อธิษฐานขอพร ชมพลุบริเวณแม่น้ำเจ้าพระยา

5.2 อภิปรายผล

การศึกษาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเทศกาลของญี่ปุ่น ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางภูมิประเทศและภูมิอากาศจึงเกิดเทศกาลต่างๆทั่วญี่ปุ่น เช่น ฤดูหนาวทำให้เกิดเทศกาลที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ เช่น เดือนเมษายน ดอกซากุระจะบาน จึงมีการจัดเทศกาลชมดอกซากุระ เป็นต้น การนับถือศาสนาของคนญี่ปุ่นเป็นที่มาของการเกิดเทศกาลต่างๆที่เกี่ยวข้องกับศาสนา เช่น เทศกาลเซ็ทสึบุน การจัดงานโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น นโยบาย visit japan และ cool japan เป็นการเผยแพร่วัฒนธรรมและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว ทำให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นทุกปี การทำการศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย ทัศนศึกษา เทศกาลล่องกระทง พบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ มาเที่ยวกับครอบครัวและกลุ่มเพื่อน จุดประสงค์ของการมาท่องเที่ยวคือการมาพักผ่อนและอยากเข้าร่วมเทศกาลที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับอย่างเทศกาลล่องกระทง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพฤติกรรมนักท่องเที่ยว ที่ศึกษาถึงเหตุผลในการตัดสินใจมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว เพื่อสามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ความอยากรู้อยากเห็นในการสัมผัสกับประสบการณ์แปลกใหม่ และยังสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจ (Motivation) ที่อธิบายเกี่ยวกับ แรงผลักดันและแรงดึง ทั้งการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว การจัดงานเทศกาลและงานสำคัญต่างๆล้วนเป็นแรงดึงสำคัญที่ทำให้นักท่องเที่ยวเลือกเดินทางมายังสถานที่นั้นๆ จากการสำรวจเกี่ยวกับ โอกาสที่จะนักท่องเที่ยวจะกลับมาร่วมงานเทศกาลล่องกระทงปรากฏว่านักท่องเที่ยวทั้งหมดอยากจะทำมาร่วมงานเทศกาลล่องกระทงอีก ซึ่งผลการวิจัยได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัญชลี นัสสาสาร (2548) ที่ได้ทำการศึกษา การวิเคราะห์รายจ่ายของนักท่องเที่ยวในเทศกาลล่องกระทง จังหวัดเชียงใหม่ นอกจากนี้ นักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวเทศกาลล่องกระทงยังได้สัมผัสถึงเทศกาลล่องกระทงและสามารถเข้าใจถึงจิตใจและอารมณ์ความรู้สึกทางวัฒนธรรมได้เช่นเดียวกับ งานวิจัยของ Mahika (2015) ที่ได้ทำการศึกษา พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวโรมาเนียเกี่ยวกับการเข้าร่วมเทศกาล ซึ่งในงานวิจัยได้กล่าวถึงนักท่องเที่ยวที่มีแรงจูงใจในการมาท่องเที่ยวเทศกาล โดยเฉพาะเทศกาลดนตรีที่บูคาเรสต์ ซึ่งนักท่องเที่ยวได้มีอารมณ์ความรู้สึกร่วมถึงวัฒนธรรมในพื้นที่นั้น

5.3 ข้อเสนอแนะในงานวิจัย

เสนอให้ทำการศึกษาเทศกาลโคมไฟของญี่ปุ่นกับการนำมาประยุกต์ใช้กับเทศกาลไทย โดยการประชาสัมพันธ์เทศกาลหรือกิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับเมืองที่จัดเทศกาลเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

บรรณานุกรม

เอกสารภาษาไทย

- จุน มารุยามา. (2553). **เทศกาลของญี่ปุ่น**. กรุงเทพฯ : มารุโกะโตะ.
- ถาวร สิกขโกศ. (2557). **เทศกาลจีนและการเซ่นไหว้**. กรุงเทพฯ : มติชน.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา และเพ็ญศิริ ศรีคำภา. (2557). **การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (Sustainable Tourism Development)**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี :
- พงศกร ประทุมวงษ์. (2551). **เที่ยวไม่จ้อทัวร์ ดีตัวตะลุยญี่ปุ่น 3**. กรุงเทพฯ : ทิปไทยอินเตอร์บุ๊ก.
- ราณี อธิชัยกุล. (2557). **การจัดการทรัพยากรมนุษย์เพื่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ : เกษตรศาสตร์
- วรรณ สุทธิโอภาส และคนอื่นๆ. (2553). **เจแปน ญี่ปุ่น ญี่ปุ่น ฉีก**. กรุงเทพฯ : วงกลม.
- วรรณ วลัยวาณิช. (2546). **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว**. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สรชัย พิศาลบุตรและนฤมล สมิตินันท์. (2526). **แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งชาติ**. ม.ป.ป.
- สายฝน ทากาโอกะ. (2554). **โตเกียวจีน ความสุขรายวันของคนคลานช้า**. กรุงเทพฯ : แพรว.
- สุริรัตน์ เตชาทวิวรรณ. (2545). **พฤติกรรมนักท่องเที่ยว**. เอกสารประกอบการสอนคณะวิทยาการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- หมวยตาหวาน. (2548). **เม้าท์เม้า Nihon Nihon**. กรุงเทพฯ : บงกช พับลิชชิ่ง จำกัด.

ข้อมูลจากเว็บไซต์

กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ. (2554). **โครงการศึกษาผลกระทบและแนวทางการเจรจาทบทวนความตกลงในพันธกรณีต่างๆ และการใช้ประโยชน์จากความตกลงหุ้นส่วนเศรษฐกิจไทย-ญี่ปุ่น**. เข้าถึงเมื่อ 9 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

http://www.thaifita.com/thaifita/portals/0/JTEPA_Study_2011-12.pdf

กองเอเชียตะวันออกเฉียงใต้. (2558). **ยุทธศาสตร์ Cool Japan**. เข้าถึงเมื่อ 10 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก <http://www.eastasiawatch.in.th/article.php?id=1477>

การท่องเที่ยวซัปโปโร. (2558). **เทศกาลหิมะซัปโปโร**. เข้าถึงเมื่อ 13 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก <http://www.welcome.city.sapporo.jp/?lang=th>

การท่องเที่ยวและกีฬาแม่ฮ่องสอน. (2558). **งานเทศกาลดอกบัวตอง**. เข้าถึงเมื่อ 10 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก <http://maehongson.mots.go.th/index.php?lay=show&ac=article&Id=538741633&Ntype=3>

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2558). **ข้อมูลทั่วไปของประเทศไทย**. เข้าถึงเมื่อ 14 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก <http://thai.tourismthailand.org/home>

การท่องเที่ยวรถไฟญี่ปุ่น. (2558). **เทศกาลเนบута**. เข้าถึงเมื่อ 14 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก <http://www.jp-rail-th.com/guidebook/nebuta-house-wa-rasse/>

การท่องเที่ยวอาคิตะ. (2558). **เทศกาลโคมไฟ**. เข้าถึงเมื่อ 14 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก <http://www.akita-yulala.jp/th/pickup/%E0%B8%AD%E0%B8%B2%E0%B8%81%E0%B8%B4%E0%B8%95%E0%B8%B0%E0%B8%84%E0%B8%B1%E0%B8%99%E0%B9%82%E0%B8%95%E0%B8%A1%E0%B8%B1%E0%B8%95%E0%B8%AA%E0%B8%B6%E0%B8%A3%E0%B8%B4%E0%B9%80%E0%B8%97%E0%B8%A8%E0%B8%81>

คู่มือการท่องเที่ยวญี่ปุ่น. (2558). **เทศกาลชิชิบูโยมัตสึริ**. เข้าถึงเมื่อ 22 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก <https://www.japanhoppers-thai.com/kanto/chichibu/kanko/1200/>

เจแปน มุก. (2558). **เทศกาลเซ็ทสึบุน**. เข้าถึงเมื่อ 22 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://thai.tourismthailand.org/home>

เจแปน ทัวร์เซ็นเตอร์. (2558). **เทศกาลกiong**. เข้าถึงเมื่อ 22 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.japantourcenter.com/index.php/japan-travel-news/latest-travel-news/702-may13-04>

ซากุระเมืองร้อน. (2558). **เทศกาลดอกเบญจมาศ**. เข้าถึงเมื่อ 2 พฤศจิกายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://anngle.org/th/j-culture/culture/chrysanthemum-imperial-seal.html>

ตะลอนเจแปน. (2558). **สถานที่ชมซากุระในฟูจิโกโกะ**. เข้าถึงเมื่อ 2 พฤศจิกายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.talonjapan.com/fujigoko-hanami-spots/>

ท่องเที่ยวญี่ปุ่น. (2558). **เทศกาลซันจา**. เข้าถึงเมื่อ 2 พฤศจิกายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://th.japantravel.com/tokyo/%E0%B9%80%E0%B8%97%E0%B8%A8%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A5%E0%B8%8B%E0%B8%B1%E0%B8%99%E0%B8%88%E0%B8%B0-sanja-matsuri/9733>

ทัวร์ทุ๊กที. (2558). **เทศกาลจิไต**. เข้าถึงเมื่อ 2 พฤศจิกายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://tourtooktee.com/%E0%B8%82%E0%B9%89%E0%B8%AD%E0%B8%A1%E0%B8%B9%E0%B8%A5%E0%B8%97%E0%B9%88%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B9%80%E0%B8%97%E0%B8%B5%E0%B9%88%E0%B8%A2%E0%B8%A7%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B9%80%E0%B8%97%E0%B8%A8%E0%B8%8D%E0%B8%B5%E0%B9%88%E0%B8%9B%E0%B8%B8%E0%B9%88%E0%B8%99-%E0%B9%80%E0%B8%97%E0%B8%A8%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A5%E0%B8%88%E0%B8%B4%E0%B9%84%E0%B8%94>

ชนันชัย สิงห์มาตย์. (2554). **วิกฤตหรือโอกาสการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกับการก้าวเข้าสู่ประชาคม**

เศรษฐกิจอาเซียน. เข้าถึงเมื่อ 11 พฤศจิกายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<https://www.gotoknow.org/posts/500987>

ประเพณีไทย. (2557). **เทศกาลผีตาโขน**. เข้าถึงเมื่อ 10 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.xn--k3cikmwc5gwb5fxbya.com/%E0%B8%9>

%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B9%80%E0%B8%9E%E0%B8%93%E0%B8%
%B5%E0%B9%84%E0%B8%97%E0%B8%

A2-%E0%B8%88%E0%B8%B1%E0%B8%87%E0%B8%AB%E0%B8%A7/

มามามูระ. (2558). **เทศกาลหิมะซัปโปโร**. เข้าถึงเมื่อ 10 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.marumura.com/news/?id=5956>

มายโหระ. (2558). **วันลอยกระทง**. เข้าถึงเมื่อ 10 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.myhora.com/%E0%B8%9B%E0%B8%8F%E0%B8%B4%E0%B8%97%E0%B8%B4%E0%B8%99/%E0%B8%A7%E0%B8%B1%E0%B8%99%E0%B8%A5%E0%B8%AD%E0%B8%A2%E0%B8%81%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B8%97%E0%B8%87.a>
spx

มัทฉะ การท่องเที่ยวญี่ปุ่น. (2558). **เทศกาลกระซิบคุนจิ**. เข้าถึงเมื่อ 10 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://mcha-th.com/1168>

วินิช รังผึ้ง. (2555). **เทศกาลชมดอกซากุระ**. เข้าถึงเมื่อ 10 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.manager.co.th/Travel/ViewNews.aspx?NewsID=9550000050880>

สำนักงานแรงงานประเทศญี่ปุ่น. (2558). **ข้อมูลทั่วไปของประเทศญี่ปุ่น**. เข้าถึงเมื่อ 12 กันยายน 2558.

เข้าถึงได้จาก <http://japan.mol.go.th/>

องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. (2556). **การจัดการการท่องเที่ยว**

สร้างสรรค์เชิงวัฒนธรรม. เข้าถึงเมื่อ 20 กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.dasta.or.th/creativetourism/th/article/156-notice4.html>

องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2558). **ชมเทศกาลดอกซากุระ**. เข้าถึงเมื่อ 20

กันยายน 2558. เข้าถึงได้จาก <http://www.yokosojapan.org/th/>

Esu. (2009). **Analysis of event quality, satisfaction and behavioural intentions of attendees of**

calabar festival, nigeria. Accessed October 9. Available from

<http://www.ccsenet.org/journal/index.php/ijbm/article/view/274>

Mahika. (2015). **The Behaviour of Romanian Tourists Regarding The Attendance a Festivals**.

Accessed October 4. Available from <http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2212567115003457>

สารนิพนธ์

จุฬาลักษณ์ สุตพรหม. (2557). “การศึกษารูปแบบการท่องเที่ยวเทศกาลในประเทศไทยสาธารณรัฐเกาหลี.”
สารนิพนธ์ปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ฐานข้อมูลออนไลน์

อัญชลี นัสสาสาร. (2548). “การวิเคราะห์รายจ่ายของนักท่องเที่ยวในเทศกาลลอยกระทง จังหวัด
เชียงใหม่.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เข้าถึงเมื่อ 10 ตุลาคม 2558. บทคัดย่อจาก ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์
อิเล็กทรอนิกส์ http://archive.lib.cmu.ac.th/full/T/2548/econ0248an_abs.pdf

ข้อมูลตาราง

ตารางที่1. ตารางแสดงนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมของญี่ปุ่น.

เข้าถึงเมื่อ 29 กุมภาพันธ์ 2559. เข้าถึงได้จาก

<http://www.mlit.go.jp/kankocho/en/shisaku/kokusai/vjc.html>, 2559;

http://www.jnto.go.jp/jpn/reference/tourism_data/pdf/pdf/marketingdata_tourists_after_vj.pdf
, 2559; http://www.jnto.go.jp/jpn/news/data_info_listing/pdf/160119_monthly.pdf, 2559;

http://www.thaiembassy.jp/rte3/index.php?option=com_content&view=article&id=2815%3A-2558&catid=57%3A2014-04-30-02-27-40&Itemid=1, 2559

ตารางที่2. ตารางท่องเที่ยวแบบรายปีของเทศกาลต่างๆในประเทศญี่ปุ่น. ที่มา : ผู้วิจัย, (2559)

ตารางที่3. ตารางเปรียบเทียบรูปแบบและกิจกรรมของเทศกาลไทยกับญี่ปุ่นในการส่งเสริมการ
ท่องเที่ยว. ที่มา : ผู้วิจัย, (2559)

ตารางที่4. ตารางศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่มาท่องเที่ยวประเทศไทย กรณีศึกษา เทศกาลลอย
กระทง. ที่มา: ผู้วิจัย, (2559)

ข้อมูลแผนภูมิ

แผนภูมิที่1. แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวในญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 2010-2015.

เข้าถึงเมื่อ 29 กุมภาพันธ์ 2559.

เข้าถึงได้จาก

http://www.jnto.go.jp/jpn/reference/tourism_data/pdf/pdf/marketingdata_tourists_after_vj.pdf

แผนภูมิที่ 2. แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวไทยที่มาท่องเที่ยวในญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 2010-2015.

เข้าถึงเมื่อ 29 กุมภาพันธ์ 2559.

เข้าถึงได้จาก

http://www.jnto.go.jp/jpn/reference/tourism_data/pdf/pdf/marketingdata_tourists_after_vj.pdf

ข้อมูลรูปภาพ

รูปที่ 1. สัญลักษณ์ **Japan Tax-free**. เข้าถึงเมื่อ 11 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.tiewyeepoon.com/hot-topics/update/new-taxfree-system/>

รูปที่ 2. โลโก้ **Japan Endless Discovery**. เข้าถึงเมื่อ 12 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.yokosojapan.org/2006/event/apr10-07.html>

รูปที่ 3. แผนที่ประเทศญี่ปุ่น. เข้าถึงเมื่อ 18 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

http://japan.mol.go.th/map_countries

รูปที่ 4. ศาลเจ้าฟูชิมิ อินาริ. เข้าถึงเมื่อ 18 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://japanontour.com/%E0%B8%A8%E0%B8%B2%E0%B8%A5%E0%B9%80%E0%B8%88%E0%B9%89%E0%B8%B2%E0%B8%9F%E0%B8%B9%E0%B8%8A%E0%B8%B4%E0%B8%A1%E0%B8%B4-%E0%B8%AD%E0%B8%B4%E0%B8%99%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%B4-%E0%B8%A8%E0%B8%B2%E0%B8%A5/>

รูปที่ 5. วัดอาซากุสะ (วัดในศาสนาพุทธ). ที่มา : ผู้วิจัย, (2558)

รูปที่ 6. แผนที่ประเทศไทย. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.kan1.go.th/asean55/page005.html>

รูปที่ 7. พยากรณ์การบานของดอกซากุระ ในแต่ละพื้นที่ ปี 2015. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้

จาก <http://www.japan-expert.com/sakura2015/>

รูปที่ 8. เจดีย์ซูเรโตะ. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก <http://mochit2.com/?p=166>

รูปที่9. ภาพเทศกาลทานาบาตะที่จัดขึ้นในเมืองเซ็นได. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.sentabi.jp/th/event/tanabata.html>

รูปที่10. เทศกาลหิมะซัปโปโร. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

http://www.welcome.city.sapporo.jp/event/winter/sapporo_snow_festival/?lang=th

รูปที่11. ดอกไม้ไฟบริเวณแม่น้ำสุมิตะ. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.yokosojapan.org/th/2014/08/2014-aug-4/>

รูปที่12. รูปตะเกียงที่ศาลเจ้าคะซุงะ. เข้าถึงเมื่อ 18 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://murrayfoote.com/category/nara>

รูปที่13. ขบวนแห่เทศกาลซันจา. เข้าถึงเมื่อ 18 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://cheapflightblog.xyz/sanja-matsuri-sanja-festival-annual-festival-in-asakusa/>

รูปที่14. ขบวนแห่เทศกาลกiong. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://murrayfoote.com/category/nara>

รูปที่15. โคมไฟแสดงถึงนักดาบผู้กับปีศาจร้าย. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.jamesijjapan.com>

รูปที่16. งานเทศกาลอาคิตะ. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.akita-yulala.jp>

รูปที่17. งานเทศกาลจิโด. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.trekearth.com/gallery/Asia/Japan/Kinki/Kyoto/Gosho/photo1251089.htm>

รูปที่18. ชิชิบูโยมัตสึริ. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.city.chichibu.lg.jp/2492.html>

รูปที่19. เทศกาลคาระซึคุนจิ. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

http://www.saga-tripgenius.com/tourism_search/karatsu-kunchi-festival.html,

รูปที่20. เทศกาลดอกเบญจมาศที่ศาลเจ้าคาซามะ. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<https://ibarakey.wordpress.com/tag/kiku-matsuri/>

รูปที่21. งานสงกรานต์ที่เชียงใหม่. เข้าถึงเมื่อ 18 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://travel.truelife.com/detail/3091908>

- รูปที่22. ขบวนแห่เทียนพรรษา. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก
<http://travel.kapook.com/view120090.html>
- รูปที่23. เทศกาลลอยกระทงจังหวัดสุโขทัย. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก
<http://travel.kapook.com/>
- รูปที่24. เทศกาลดอกบัวตอง. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก
<http://travel.kapook.com/view132417.html>
- รูปที่25. เทศกาลผีตาโขนที่จังหวัดเลย. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก <http://xn--k3cpjt9d6a4e.net/%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B9%80%E0%B8%9E%E0%B8%93%E0%B8%B5%E0%B8%9C%E0%B8%B5%E0%B8%95%E0%B8%B2%E0%B9%82%E0%B8%82%E0%B8%99/>
- รูปที่26. รูปตะเกียงที่ศาลเจ้าคะซุงะ. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก
<http://murrayfoote.com/category/nara/>
- รูปที่27. ขบวนแห่เทศกาลซันจา. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก
<http://cheapflightblog.xyz/sanja-matsuri-sanja-festival-annual-festival-in-asakusa/>
- รูปที่28. ขบวนแห่เทศกาลกiong. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก
<http://www.talonjapan.com/gion-matsuri>
- รูปที่29. งานเทศกาลทานาบาตะที่เมืองเซ็นได. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก
<http://www.japan-guide.com/e/e5158.html>
- รูปที่30. งานเทศกาลดอกไม้ไฟจัดบริเวณแม่น้ำซุมิดะ. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก
<http://www.japan-guide.com/e/e5158.html>
- รูปที่31. ขบวนแห่งานเทศกาลเนบุดะ. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก
<http://www.xavifernandezviateges.com/blog/tag/festival-aomori-nebuta-matsuri/>,
- รูปที่32. งานเทศกาลอาคิตะ. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก
<http://www.foreignpixel.com/category/japan/akita>
- รูปที่33. งานเทศกาลจิไต. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก
<http://welcome2kyoto.info/en/info/20151022>
- รูปที่34. ขบวนเกี้ยวในงานเทศกาลชิบูโยมัตสึริ. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.japantimes.co.jp/events/2015/11/27/things-to-do/traditional-festivals-things-to-do/saitama-chichibu-yo-matsuri/#.Vv6ZuvmLTrc>

รูปที่35. เทศกาลคาระซึคุนจิ. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

http://www.saga-tripgenius.com/tourism_search/karatsu-kunchi-festival.html

รูปที่36. ดอกซากุระบริเวณทะเลสาบคาวาฟูจิโกะ. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

http://www.japan.go.jp/tomodachi/Seasons/cherry_blossoms_festival.html

รูปที่37. งานเทศกาลหิมะซัปโปโร. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.somecatfromjapan.com/2015/07/yuki-matsuri-2015.html>

รูปที่38. เทศกาลดอกเบญจมาศที่ศาลเจ้า **Kasama Inari**. เข้าถึงเมื่อ 19 ตุลาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<https://ibarakey.wordpress.com/tag/kiku-matsuri/>

รูปที่39. นักท่องเที่ยวคนที่ 1. ที่มา : ผู้วิจัย, (2558)

รูปที่40. นักท่องเที่ยวคนที่ 2. ที่มา : ผู้วิจัย, (2558)

ภาคผนวก

調査

ローイクラトン祭りについての日本人の旅行者の質問用紙。

この調査は日本人の観光客を対象にして。タイで祭りの観光について満足度を研究するものです。じれいけんきゅう：ローイクラトン祭り。

ご協力ありがとうございました。

サランヤー ユッタソムポップ
文学部の大学生、シラパコーン大学

ローイクラトン祭りについての日本人の旅行者の質問紙。

1. 個人情報

- 1.1 性
- 1.2 年齢
- 1.3 身分
- 1.4 職業
- 1.5 誰とタイへ旅行に来ましたか。

2. ローイクラトン祭りについて

- 2.1 どうしてタイへ旅行に来たのですか。
- 2.2 何回タイへ旅行に来たことがありますか。
- 2.3 どうしてとうろうを流したのですか。
- 2.4 どうやってローイクラトン祭りを知っていますか。
- 2.5 どこでとうろうを流したのですか。
どうしてあそこでやったの。
- 2.6 ローイクラトン祭りでどんなことをしますか。

3. 満足の旅行者

- 3.1 ローイクラトン祭りは何が一番好きですか。
- 3.2 将来、機会があれば、またローイクラトン祭りへ来ますか。
- 3.3 コメント

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวศรัณยา ยุทธสมภพ
ที่อยู่	111/12 ม.3 ต.เสม็ด อ.เมือง จ.ชลบุรี 20000
หมายเลขโทรศัพท์	092-4308145
วันเกิด	28 มีนาคม 2537
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมปลายจากโรงเรียนชลกันยานุกูล จังหวัดชลบุรี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต วิชาเอกเอเชีย ศึกษา สาขาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวัง สนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม

แบบโอนลิขสิทธิ์ภาคนิพนธ์
เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้าพเจ้า	นางสาวศรัณยา ยุทธสมภพ
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	วิชาเอกเอเชียศึกษา ภาษานญี่ปุ่น
ชื่อภาคนิพนธ์	การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเทศกาลของประเทศญี่ปุ่น
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิเศก ปันสุวรรณ
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้	111/12 ม.3 ต.เสม็ด อ.เมือง จ.ชลบุรี 20000
หมายเลขโทรศัพท์	092-4308145

ลิขสิทธิ์ของภาคนิพนธ์อันเป็นผลจากการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุการคุ้มครองสิทธิ์

ลงนามผู้โอน.....

(นางสาวศรัณยา ยุทธสมภพ)

ลงนามผู้รับ โอน.....

(.....)

9 พฤษภาคม 2559